

សេចក្តីអធិប្បាយ

របស់អេសេគាល និងដានីយ៉ែល

បណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ៖ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំក្នុងការកែទម្រង់ទ្រឹស្តី និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងពេលថ្នាក់សិក្សាសាលារបស់ខ្ញុំនៅកូរ៉េខាងត្បូង Chong Shin Bible College (BA) និងសិក្សាសាលាខាងទ្រីស្ត Hapdong នៅប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង (M.Div.) និង Westminster California Seminary (D. Min 1906) បន្ទាប់ពីនោះចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមគាត់ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះបន្ថែមទៀត។ ឥឡូវនេះផងដែរនៅក្នុងពេលវេលាផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសកម្ពុជាខ្ញុំចង់ដូចគាត់, ដោយសារតែខ្ញុំស្រឡាញ់បេះដូងស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។ ការពិតនេះត្រូវបានធានាបន្ថែមទៀតនៅក្នុងពេលនេះដែលខ្ញុំបានបកប្រែសេចក្តីអធិប្បាយរបស់គាត់នៅក្នុងអត្ថាធិប្បាយរបស់លោកយេអេមា។ ជាការពិតណាស់ កាលដែលខ្ញុំរីករាយនឹងការយល់ដឹងដោយស្មោះត្រង់របស់គាត់អំពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ជាពិសេសខ្ញុំឃើញការធានាជាប់លាប់របស់គាត់អំពីបទគម្ពីរនៅក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយ និងសេចក្តីអធិប្បាយរបស់អេសេគាល និងដានីយ៉ែល។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់គាត់; ខ្ញុំបានឃើញចំណង់ចំណូលចិត្តដែលគ្រូរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ ការរកឃើញនៃការពិតរបស់គាត់នៅក្នុងវគ្គទាំងអស់ត្រូវបានលាតត្រដាង

ដូចជាសេចក្តីអធិប្បាយសំខាន់ក្នុងជំពូកនីមួយៗ។ នៅក្នុងពេលនេះ ខ្ញុំបានទទួលការយល់ដឹងខ្លះៗ ដើម្បីដឹងពីការពិតរស់នៅ របៀបស្វែងរកការពិតនៅក្នុងវគ្គនោះ និងរបៀបធ្វើធម្មទេសនានៅក្នុងពិភព Jung Am ។ ខ្ញុំអាចអនុវត្តផ្លូវរបស់គាត់ទៅក្នុងគោលការណ៍នៃធម្មទេសនារបស់ខ្ញុំ។

សម្រាប់មុខវិជ្ជាសំខាន់របស់ខ្ញុំគឺការអធិប្បាយ Expository ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យប្រាកដថាវិមាត្រខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ដើម្បីព្យាបាលការពិត។ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាធម្មទេសនារបស់គាត់ប្រៀបដូចជាកំណប់នៃសេចក្តីពិត សេចក្តីពិតអនុវត្ត។ ខ្ញុំមានគម្រោងក្រសួងបកប្រែអក្សរសាស្ត្រដើម្បីចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះវិហារកម្ពុជា។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមានគម្រោងមួយចំនួនទៅសិក្ខាសាលា Jung Am សិក្ខាសាលាវិទ្យាស្ថាន Calvin និងសិក្ខាសាលាវង្សនភាពរបស់អ្នកធម្មយាត្រាជាដើមនៅក្នុងសាសនាចក្រកម្ពុជា។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃភាពជាព្រះរបស់ Jung Am តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីអធិប្បាយរបស់អេសេគាល

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ប្រាប់អំពីការជំនុំជំរះនៃអនាគតដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ (អេសេក ៤:១-១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ចូរចាំថា បុរសនោះតូចដូចសក់នៅចំពោះព្រះ។ (អេសេក ៥:១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អត្ថន័យនៃការផ្សាយដល់ភ្នំ (អេសេគា ៦:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ជំនឿមានក្តីសង្ឃឹមក្នុងបរិយាកាសណាមួយ។ (អេសេក ៦:៨-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ចូរចាំថា ថ្ងៃជំនុំជំរះជិតមកដល់ ហើយនឹងឆ្លងផុតរឿងនោះ។ (អេសេគាល ៧:១២-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ចូរមើលរឿងអាក្រក់គួរស្អប់ខ្ពើមដែលយើងបានប្រព្រឹត្ត (អេសេគា ៨:៥-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 បាបកម្មទាញរូបព្រះនៅលើជញ្ជាំង ជញ្ជាំងជ្រៅនៃទីសក្ការៈ។ (អេសេគា ៨:១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 សេចក្តីសង្គ្រោះ មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានស្លាប់ (អេសេក ៩: ១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ចូរយើងទទួលស្គាល់ការពិត។ (និក្ខមនំ ១៣:៨-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ចូរយើងទទួលបានការសម្រាលទុក្ខក្នុងទ្វីក្ស (អេសេគា ១៤:២១-២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ការប្រើប្រាស់ដើមទំពាំងបាយជូរ (អេសេគា ១៥:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ចូរបង្កើតផល (អេសេគាល ១៥:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 សេចក្តីស្រឡាញ់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ (អេសេក ១៦: ៦០-៦៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 អំពីការរក្សាសេចក្តីសញ្ញា (អេសេក ១៧:១១-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 វែងសម្រាប់ភាពរាបទាប (អេសេគា 17:24)

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 ផ្លូវរស់ និងផ្លូវស្លាប់ (អេសេគា ១៨:២១-២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 បញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជ័យជំនះនៃព្រះគុណ (អេសេ គាល ២០:៤៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 អំពៅនៃដើមត្រែង (អេសេក ២៩:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 អំពីការពិតដែលគ្រោងនឹងទទួលបានបន្ទុកនៃអំពើបាប (អេសេក ៣២:២៦-២៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ចូរយើងធ្វើជាអ្នកយាម (អេសេក ៣៣:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 កុំមើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ (អេសេក ៣៣:៣០-៣៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 គ្រូគង្វាលរបស់ព្រះ (អេសេក ៣៤:១៥-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 ចូរយើងទទួលព្រះគុណនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ (អេសេក ៣៦:២៦-២៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 ចូរយើងស្អប់ខ្ពនឯង។ (អេសេក ៣៦:៣១-៣២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 25 ព្រះចង់អោយយើងក្លាយជាមនុស្សតែមួយនៅក្នុងសេចក្តីពិត។ (អេសេក ៣៧:១៥-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 26 តើថ្ងៃនេះយើងឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រឹមត្រូវមានន័យដូចម្តេច? (អេសេក ៤០:៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 អត្ថន័យនៃបទពិសោធន៍ផ្លូវទឹក (អេសេក ៤៧:៣-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 ព្រះយេស៊ូវសាម៉ា (១) (អេសេក ៤៨:៣៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 ព្រះអម្ចាស់ សាម៉ា (II) (អេសេក 48:35)

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះថេរក្សារាស្ត្ររបស់ទ្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (1-2)

1) ទោះជាព្រះមានប្រសិទ្ធភាពយ៉ាងខ្លាំងបន្ទាប់ពីទ្រង់បានតែងតាំងព្យាករីយេអេម៉ាក៍ដោយ ទ្រង់បានតែងតាំងហោរាម្នាក់ទៀត គឺអេសេគាល។ 2) គាត់បានទៅសួរសុខទុក្ខប្រជាជនរបស់គាត់ (សាសន៍យូដា) នៅក្នុងប្រជាជាតិដ៏ធំនៃរូបព្រះគឺបាប៊ីឡូន ដែលជាអ្នកមិនជឿទោះបីជាជនជាតិយូដានិយាយថាជាជាតិកខ្វក់ក៏ដោយ។

2. វិធីសាស្ត្រដែលល្អបាននិយាយទៅកាន់ពួកសាសន៍ដទៃ។ (២៣)

1) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានទៅលេងព្យាករី។ ទោះជាគេមិនបានឃើញកំណត់ត្រាក៏ដោយ ក៏គេមិនអាចស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ដែរ។ ពួកគេបានទទួលសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណពិសេស។ ប៉ុន្តែការងាររបស់ពួកគេគឺសម្រាប់យើង។ ពេត្រុស 1:12 បានមានប្រសាសន៍ថា “វាបានបើកសម្តែងដល់ពួកគេថា ពួកគេមិនបម្រើខ្លួនឯងទេ គឺជាអ្នករាល់គ្នាក្នុងការដែលបានប្រកាសប្រាប់អ្នករាល់គ្នានៅពេលនេះ តាមរយៈពួកអ្នកដែលផ្សាយដំណឹងល្អដល់អ្នក ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានចាត់មកពីស្ថានសួគ៌។ ទេវតាណាចង់មើល™។

2) ទោះបីជាព្យាករី (សាវ័ក) បានទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ ក៏អ្នកជឿទាំងអស់នៅជំនាន់ចុងក្រោយស្វែងរកបទគម្ពីរ ហើយបានចូលទៅជិតវា ហើយទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមរយៈកំណត់ត្រាដ៏បរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែវាក៏មិនខ្លីដែរ ពួកសាវ័កបាននិយាយថា នៅពេលពួកគេប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ពួកគេបាននិយាយថា ឯ ដូចមានចែងទុកមក™ ពួកគេបានចាត់ទុកបទគម្ពីរដូចគ្នានឹងព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែរ ។ (ម៉ាថ. ៤:៤, ៧, ១០) គោលបំណងដែលលោកយេស៊ូវបើកសម្តែងអំពីសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ គឺដើម្បីប្រាប់យើងអំពីសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ។

3. ចូរយើងបម្រើព្រះ។ (4-25)

1) តើព្រះជាម្ចី? (ខ៤) នៅទីនេះ យើងត្រូវគិតអំពីរឿងសំខាន់ពីរ។ 1) គាត់មិនត្រូវបានគេមើលឃើញដោយភ្នែករបស់បុរសដោយផ្ទាល់។ 2) មានតែគាត់ទេដែលបង្ហាញតែសិរីរុងរឿងរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ក៏ត្រូវបានបង្ហាញដោយនិមិត្តសញ្ញា។ ទាំងនោះគឺ ឯព្យៈ™ (ស្តេចទី ១ ១៩:១១) ឯពពក™ (និក្ខមនំ ១៣:២១, ២២, ១៤:១៩, ១៦:៤២, ៤០:៣៨, ជនគណនា ៩:១៥, ១៤:១៤, ១៦:១៩) ជានិមិត្តសញ្ញានៃឯក្លើង™ (និក្ខមនំ ៣:២-៤, ១៩:១៨)។ និមិត្តសញ្ញាដូចជា របស់បែបនេះបានចង្អុលទៅភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ (ឬ សេចក្តីសុចរិត និងសូម្បី

តែសេចក្តីក្រោធ)។ ចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះដូចជាឿងបែបនេះ មិនអាចចុះសម្រុងនឹងអំពើបាបបានទេ។ យើងនឹងបន្តនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការពិតពីរ។ ទីមួយ យើងត្រូវតែអាចបម្រើព្រះដែលមើលមិនឃើញ។ បទគម្ពីរចែងថា៖ បំផ្លិតយើងបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីសង្ឃឹមនេះ ឥឡូវនេះក្តីសង្ឃឹមដែលបានឃើញមិនមែនជាក្តីសង្ឃឹមទេ។ តើអ្នកណាសង្ឃឹមលើអ្វីដែលគាត់ឃើញ?™។ (រ៉ូម ៨:២៤) អ្វីដែលយើងឃើញមិនមែនជារត្នដែលយើងបម្រើនោះទេ™។ ទីពីរ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញជានិមិត្តសញ្ញា យើងគួរតែអាចមើលឃើញវាបាន។ សិរីល្អរបស់ទ្រង់គឺជាសកម្មភាពសុចរិតដែលបានបង្ហាញក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ទ្រង់ដាក់ទោសពួកជំនុំដែលលាក់ពុតប្រាកដ ហើយក៏ដាក់ទោសប្រជាជាតិដែលគេមើលងាយទ្រង់ដែរ។ ប្រាសាទយេរូសាឡឹមត្រូវបានទាហានរ៉ូមាំងវាយបំផ្លាញទាំងស្រុង ឥឡូវទីតាំងនេះបានក្លាយជាប្រាសាទរបស់សាសនាឥស្លាម។ ចំពោះឧទាហរណ៍ដែលប្រជាជាតិនានាធ្វើទុក្ខបុកម្នេញលើក្រុមជំនុំក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រត្រូវបានបំផ្លាញបង្ហាញករណីជាច្រើន យើងមិនត្រូវការភស្តុតាងបែបនេះទេ។

2) ដើម្បីបម្រើព្រះ យើងគួរក្លាយទៅជា បិតាមានជីវិតប្អូន™ (៥-១៤)

(1) យើងត្រូវមានជីវិតជាសត្វមានជីវិត។ ពាក្យថា "សត្វមានជីវិត" គឺ kayod (kayod) ជាភាសាហេព្រើរ វាមានន័យថាជីវិត។ បន្ទាប់ពីយើងទទួលជីវិត យើងអាចបម្រើព្រះបាន។ ព្រះជាព្រះនៃការរស់នៅតែមួយ។ (ម៉ាថ. ២២:៣២) អ្នកដែលត្រូវស្លាប់ដោយសារមិនពិត ហើយអំពើបាបមិនអាចបម្រើព្រះបានឡើយ។ បុរសនឹងត្រូវបានសម្អាតដោយការប្រែចិត្តពីអំពើបាប ហើយគាត់គួរតែទទួលបានកម្លាំងដ៏មានជីវិតរបស់ព្រះ។ ពាក្យថា រស់ មានន័យថា ជីវិតថ្វាយដល់ព្រះកាលដែលមនុស្សក្លាយជាដូច្នេះ គេគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ដោយគិតពីតែព្រះ ហើយគាត់ក៏គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងការលះបង់របស់គាត់សម្រាប់ព្រះដែរ។

(2) គាត់ត្រូវយកធាតុ ៤ យ៉ាង។ (ខ១០) វត្ថុស័ក្តិសិទ្ធិទាំង៤ត្រូវបង្ហាញដោយមុខរបស់សត្វមានជីវិត។ មុខមនុស្ស មុខសិង្ហ មុខគោ និងមុខឥន្ទ្រី។

ឈមុខមនុស្ស™គឺជាផ្នែកខាងមុខ ដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការបម្រើដ៏សំខាន់បំផុតក្នុងការបម្រើព្រះ។ វាគឺជាតំណាងនៃអត្តសញ្ញាណក្នុងការបម្រើព្រះ។ "មនុស្ស" ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីកម្ចាត់សត្វទាំងអស់។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦, ២៨, ទំនុក. ៨:៦, ៧) បើគាត់ក្លាយជាមនុស្សពិត គាត់មិនគួរធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់វាដោយឆ្គងផុតសត្វទាំងអស់ឡើយ។ ពេលគាត់ធ្វើដូច្នេះ គាត់អាចស្គាល់ព្រះហើយលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះ។

“មុខគោ” គឺជាផ្នែកខាងស្តាំនៃសត្វមានជីវិត។ អ្នកជឿគួរធ្វើជាយញ្ញឬជាដូចគោ។ “គោ” ផ្តល់ថាមពល និងសូម្បីតែសាច់ដល់បុរស។ គោដូចជាសត្វឬជាត្រូវបានចង្អុលមុនគេ។ បុរសបម្រើបុរសនោះ បើខ្លួនមិនលះបង់ខ្លួនទេ នោះជាសត្វគោ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយ នៅពេលដែលយើងថ្វាយរូបកាយរបស់យើងដល់ព្រះ ដូចជាគោ។ តើយើងមិនអាចធ្វើដូចម្តេចដែលរូបកាយរបស់យើងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ សង្គ្រោះអ្នកដទៃ?

"មុខរបស់ឥស្រ្តី" គឺនៅពីក្រោយនៃសត្វខាងវិញ្ញាណ អ្នកជឿគួរតែក្លាយជាឥស្រ្តី។ "ឥស្រ្តី" ឡើងខ្ពស់ដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ឆ្ពោះទៅរកខាងលើ។ គឺ 40:31 មានបន្ទូលថា “ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលរង់ចាំព្រះអម្ចាស់នឹងមានកម្លាំងឡើងវិញ។ ពួកគេនឹងឡើងលើដោយស្លាបដូចឥស្រ្តី។ ពួកគេនឹងរត់ដោយមិននឿយហត់។ ពួកគេនឹងដើរ ហើយមិនដួលទេ™។ ទំនុកតម្កើង 13:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប៉នទុកចិត្តលើសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់។ ចិត្តខ្ញុំនឹងរីករាយក្នុងការសង្គ្រោះរបស់អ្នក™។ អ្នកជឿតែងតែត្រូវបន្តដោយអំណាចខាងវិញ្ញាណ។

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា បញ្ជូនអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់មនុស្សអាក្រក់ផងដែរ។ (ខ៣) ពេលយើងទៅជួបមនុស្សអាក្រក់ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ ព្រះធ្វើឲ្យគាត់ពេញចិត្តថែមទៀត។ ដោយសារអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទៅជួបមនុស្សអាក្រក់ជឿលើអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

2. យើងត្រូវតែមានគំនិតជាច្រើនចំពោះមនុស្សអាក្រក់ មនុស្សខ្មាស់អៀន និងវិវរូស។ (៣-៦) ហេតុអ្វីបានជាគេមានចិត្តវិវរូស? ព្រោះគេប្រកាន់យកទម្លាប់នៃជីវិតពិធីសាសនា។ បុរសនោះមិនប្រព្រឹត្តអំពើល្អដោយស្មោះទេ តែជាញឹកញាប់គាត់ចាត់ទុកវាជាការលាក់ពុត។ វាងាយស្រួលណាស់ដែលវាក្លាយជាទម្លាប់ដែលជាលទ្ធផលដែលថាជីវិតសាសនាក្លាយជាពុតត្បូតគឺជាចរិតកំណើតទីពីរ។ ពួកគេក្លាយជាដូច្នេះមានពេលមួយ ព្រះគួរដាក់ទោស។

3. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អរងទុក្ខ។ (ខ៦) កន្លែងធ្វើការដែលគាត់ទទួលបានគឺពិភពបាប។ ការតស៊ូជាមួយអំពើបាបរួមគ្នា គឺជាកិច្ចការរបស់គាត់។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរតែត្រូវបានបញ្ជូនទៅកន្លែងធ្វើការបែបនេះ។ គោលបំណងមានដូចតទៅ (១) ក្នុងករណីដែលមនុស្សវិវរូសស្តាប់ដំណឹងល្អ តែមិនប្រែចិត្ត ពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយវាធ្វើឲ្យមនុស្សស្គាល់តែការពិតថា ព្រះបានបញ្ជូនអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមកឲ្យ

ពួកគេ។ (ខ៥) ម្យ៉ាងទៀត ទោះជាមនុស្សមិនត្រូវប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ក៏ដោយ ការរស់នៅបង្ហាញព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ (2) នៅពេលដែលមនុស្សបរិភោគព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គាត់អាចប្រកាសវាដល់មនុស្សវិងរួស។ (៨-១០) ម្យ៉ាងទៀត ដូចដែលគាត់មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងលក្ខណៈរបស់គាត់យ៉ាងជ្រៅ។ គាត់អាចធ្វើដូច្នេះបាន។ យ៉ូហ ៣:១៨-២១ បានមានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិតខ្ញុំពេញដោយពាក្យ។ វិញ្ញាណនៅក្នុងខ្ញុំបង្ហាងខ្ញុំ។ មើល ចុះ ពោះខ្ញុំដូចជាស្រាដែលគ្មានរន្ធខ្យល់។ ដូចជាស្បែកស្រាថ្មីដែលត្រៀមរួចជាស្រេច។ ខ្ញុំត្រូវតែនិយាយ ដើម្បីអោយខ្ញុំបានធូរស្បើយ។ ខ្ញុំត្រូវតែបើកបបូរមាត់របស់ខ្ញុំហើយឆ្លើយ។ ខ្ញុំនឹងមិនបង្ហាញការរើសអើងចំពោះបុរសណាម្នាក់ ឬប្រើពាក្យជេរប្រមាថចំពោះអ្នកណាម្នាក់ឡើយ™។

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺផ្ដើមស្ដេចមណាស់។ (1-3)
2. ព្រះបញ្ជូនសាក្សីអំពីព្រះបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សដែលមានចិត្តរឹងរូសមិនព្រមស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ (4-7)
3. នៅពេលដែលព្រះបានតែងតាំងអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អសម្រាប់អ្នកដែលមានចិត្តរឹងរូស នោះព្រះបានបំពាក់គាត់ជាមួយនឹងថាមពលខាងវិញ្ញាណដ៏រឹងមាំដែលពួកគេប្រយុទ្ធនឹងសង្គ្រាមដ៏ល្អ។ (8-9)
4. អ្នកយាមធ្វើការថ្វាយព្រះ គួរយកចិត្តពីរយ៉ាងរឹងមាំលើសអ្វីៗទាំងអស់។ (១២-២១)
5. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អអាចនិយាយបានត្រឹមតែពាក្យដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទាន។ វាជារឿងធម្មជាតិដែលគាត់មិនគួរចេញទៅមកទេ ប៉ុន្តែគួរនៅកន្លែងមួយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ប្រាប់អំពីការជំនុំជំរះនៃអនាគតដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ (អេសេក ៤:១-១៧)

1. ភាពចាំបាច់នៃការវិនិច្ឆ័យនាពេលអនាគតចំពោះមនុស្សទាំងអស់។

1) បុរសគ្មានបញ្ហាសំខាន់ដូចការវិនិច្ឆ័យអនាគតក្នុងជីវិតមនុស្សឡើយ។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងគួរតែរៀបចំធ្វើបានល្អនៅទីនោះ។ អាំ 4:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ អញនឹងធ្វើដល់ឯងយ៉ាងនេះ ពីព្រោះយើងនឹងធ្វើការនេះចំពោះអ្នក ចូររៀបចំខ្លួនទៅជួបនឹងព្រះរបស់អ្នក ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ!TM។ រ៉ូម 14:8 មានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតបើយើងរស់ យើងរស់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយបើយើងស្លាប់ យើងក៏ស្លាប់ចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ ទោះជាយើងរស់ ឬស្លាប់ក៏ដោយ យើងជារបស់ព្រះអម្ចាស់TM។ តើវាមិនមានន័យថានៅទីបំផុតយើងចូលទៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់ឬ? ប្រសិនបើយើងត្រូវបានចូលទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅទីបំផុត នោះជាការល្អសម្រាប់ដែលតាំងពីពេលដែលយើងមានជីវិតមក យើងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះអម្ចាស់តាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់របស់យើង។ បន្ទាប់ពីអ្នករស់ឡើងវិញ លោក Charles Finny បានដឹងពីការពិតដែលថាគាត់គួរតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យយ៉ាងជ្រាលជ្រៅមួយដង។ គាត់បានបដិសេធមិនធ្វើជាមេធាវី ប៉ុន្តែបានក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។

2. ចំពោះបុរសមិនយល់ពីការវិនិច្ឆ័យនៃអនាគតខ្លាំងពេក យើងគួរជម្រាបជូនពួកគេ។ ហេតុអ្វីបានជាបុរសមិនដឹងពីការវិនិច្ឆ័យនៃអនាគតដូច្នេះ? វាគឺសម្រាប់ពួកគេយកចំណូលចិត្តជាច្រើនក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន។ លូកា 17:27 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លាញផឹក រៀបការ ហើយរៀបការ រហូតដល់ថ្ងៃដែលណូអេចូលទៅក្នុងហិប ហើយទឹកជំនន់ក៏បំផ្លាញគេទាំងអស់។ “។ ដោយសារប្រជាជនណូអេត្រូវបានចាប់ពង្រត់ក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន ពួកគេមិនអាចស្តាប់ការព្រមានរបស់ណូអេអំពីការកាត់ទោសនាពេលអនាគត។ តាមការប្រៀបធៀប វាប្រៀបដូចជាការពិតដែលអ្នកញៀនអាភ័ន្នមិនដឹងល្អជាងអាភ័ន្នទៅទៀត។ ប្រពន្ធរបស់ Rot បានក្លាយជាបង្គោលអំបិល ព្រោះនាងមើលទៅក្រោយពេលដែលចេញពីទីនោះ ដោយការបំផ្លិចបំផ្លាញ ក្រុងសូដុមត្រូវបានវិនិច្ឆ័យនៅពេលនោះដោយភ្លើង។ (លោកុប្បត្តិ ១៩:២៦)

3. កាលណាយើងប្រាប់ការជំនុំជំរះនាពេលខាងមុខដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ យើងគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីសាកល្បងដោយចិត្តក្តៅក្រហាយបំផុត។

ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទរបស់យើង

1) វិធីសាស្ត្រនៃការផ្សាយដំណឹងល្អបែបនេះកើតឡើងដោយសារតែមនុស្សនៅក្នុងសម័យនោះមិនបានស្តាប់ការព្រមាននៃការវិនិច្ឆ័យ។ ទោះជាប្រជាជនវិវាទយ៉ាង

ណាក៏ដោយ ទ្រង់មិនបានបោះបង់ចោលឡើយ តែទ្រង់បានប្រកាសសេចក្តីពិតដល់
ពួកគេរហូតដល់ទីបញ្ចប់។

2) គាត់បានប្រកាសចលនានៃទីបន្ទាល់នេះជាមួយនឹងពាក្យក៏ដូចជាគាត់បានធ្វើ
ដោយទង្វើដោយគ្មានពាក្យ។ គាត់បានដាក់សពគាត់នៅខាងឆ្វេង និងខាងស្តាំអស់រ
យៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ ហើយគាត់ក៏រស់ដោយការបរិភោគអាហារតិចតួច។ នេះគឺជា
ការទាយទុកជាមុនថា ក្នុងនាមជាសាសន៍យូដាត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យជាប្រជាជាតិ
នោះ គាត់ត្រូវរងទុក្ខដោយរូបកាយរបស់គាត់រួចទៅហើយ ដោយចិត្តភ័យខ្លាច។

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ នៅក្នុងខទី 3 ដាក់វាដូចជាជញ្ជាំងដែករវាងអ្នក និងទីក្រុង™ ហោរាបានជំនួសហោរា ហើយបានបញ្ជូនទាហានទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបានវាយប្រហារវា។ អំណាចរបស់ព្យាករគឺខ្ពស់ណាស់។ ដូច្នេះ ពាក្យដែលលោកបានបង្រៀននៅទីសក្ការៈ គឺគ្រាន់តែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។

2. អេសេគាលបានលាតត្រដាងជាមួយនឹងសកម្មភាពជានិមិត្តរូបផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់អំពីការពិតដែលថាអ៊ីស្រាអែលគួរតែរងទុក្ខដោយសារប្រាក់ឈ្នួលរបស់គាត់ពីអំពើបាបរបស់គាត់។ (ខ៤) បុរសនោះត្រូវទទួលទោសដោយប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់គាត់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ ទោះបីជាគាត់មិនត្រូវបានទទួលទោសមួយភ្លែតនៅពេលអំពើបាបរបស់គាត់បានប្រព្រឹត្តក៏ដោយ ទីបំផុតគាត់គួរតែបានជួបនៅថ្ងៃមួយ ដែលអំពើបាបរបស់គាត់នឹងត្រូវទទួលទោសចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ទាំងអស់។ (រ៉ូម ២:៣-៥) ការពិតបែបនេះគួរកើតឡើងចំពោះបុគ្គលក៏ដូចជាសហគមន៍។ ដូច្នេះ កាឡាទី 6:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯកុំត្រូវគេបោកបញ្ឆោតឡើយ ព្រះមិនត្រូវចំអកឡើយ ត្បិតអ្នកណាសាបព្រោះអ្វីក៏ដោយ អ្នកនោះនឹងច្រូតដែរ™។

3. បុរសមិនពឹងផ្អែកលើព្រះដោយការបរិភោគអាហារដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យ;
ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ពឹងផ្អែកលើអាហារច្រើនជាង។ (ខ១១) វាគឺជាអំពើបាបដ៏ធំ
របស់ពួកគេ។ ដូចនេះគឺដូចជាការពិតដែលជ្រូកមិនស្គាល់ដើមអុក ទោះបីវាស៊ីផ្លែអុក
កដើម្បីទម្លាក់ចុះពីដើមក៏ដោយ។ បុរសគួរតែទទួលទ្រព្យនៅទីបំផុតដោយសារ
អំពើបាបបែបនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ចូរចាំថា បុរសនោះតូចដូចសក់នៅចំពោះព្រះ។ (អេសេក ៥:១-៤)

1. ដោយសារតែបុរសនោះតាមពិតទៅជាមនុស្សទន់ខ្សោយខ្លាំង ព្រោះគាត់ដឹងការពិតច្បាស់ណាស់ថាគាត់អាចដើរបានត្រឹមត្រូវ។ បុរសមិនស្គាល់ភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្លួន ក៏មិនស្គាល់ខ្លួនឯង ហើយមិនស្វែងរកខ្លួនឯងត្រឹមត្រូវតាមនោះ ទើបត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍ពេញមួយជីវិត។

1) ព្រោះរាងកាយរបស់យើងខ្សោយជាងសត្វ ព្រោះថាវាតែងតែគ្របដណ្តប់ដោយសម្លៀកបំពាក់ យើងអាចរស់បាន ហើយនៅពេលដែលយើងលើសពី 40 ដីក្រ យើងក៏ត្រូវស្លាប់ ហើយដោយសារយើងទាបជាង 33 ដីក្រ យើងក៏ស្លាប់ដែរ។ ជីវិតប្រាំពីរបាឡែនមានន័យថា 1/3 ពេលវេលាដេក, និង 1/3 រីកលូតលាស់ពេលវេលាមិនសប្បាយចិត្ត, ហើយបន្ទាប់មកនៅសល់គឺជាការបរាជ័យនិងកំហុសជាច្រើន។

2) តើចិត្តយើងខ្សោយប៉ុណ្ណា? គាត់មានជំនឿពិតមួយភ្លែត ប៉ុន្តែមិនបានបន្តវាយរទេ។ គាត់មានរឿងជាច្រើនដែលគាត់ច្រឡំរឿងធំចំពោះរឿងតូចៗ ជាងនេះទៅទៀត សូម្បីតែគ្រួសារក៏មិនចេះទ្រាំទ្រនឹងរឿងជំនោរ និងឈ្លោះប្រកែកគ្នា ក្រោយមកបញ្ហាទុក្ខសោកដែលគ្រួសារបែកបាក់ក៏កើតឡើង។ ជីវិតគ្រួសារត្រូវប្រតិបត្តិ

ដោយការគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយគួរនិយាយខុស គួរតែនិយាយខុស ហើយ
អ្នកមិនខុស គួររក្សាសន្តិភាពដោយការអត់ទោសឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក។ ថ្វីត្បិតតែ
វាបែបនេះក៏ដោយ សម្រាប់មនុស្សក្នុងគ្រួសារមិននិយាយស្តីបន្ទោសគាត់ទេ ទី
បំផុតវាមិនក្លាយជាកន្លែងបច្ចុប្បន្នទេ។

នៅទីនោះគេឃើញហើយថា បើទោះជាគេឃើញរឿងអស្ចារ្យកើតឡើងយ៉ាងណា
ក៏យើងអាចដឹងបានថា ចិត្តមនុស្សទន់ខ្សោយដូចសក់ ហើយងាយរងគ្រោះថ្នាក់
ហើយត្រូវកាត់ចោលយ៉ាងងាយ។ ហេតុនេះហើយបានជាអេសាយមាន

ប្រសាសន៍ថា បុរសនោះប្រៀបដូចជាបំពង់ខ្លាចឡើយ យ៉ាកុបជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល
អើយ! ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា យើងជាអ្នកជួយអ្នក ព្រះដ៏ប្រោសលោះ
របស់អ្នក គឺជាព្រះដ៏វិសុទ្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ (គឺ ៤១:១៤) យ៉ូបបាននិយាយ
ថា៖ បើមនុស្សតិចប៉ុណ្ណា ដែលជាដង្កូវ ហើយជាកូនមនុស្សដែលជាដង្កូវ
នោះ!TM។ ភក់ ហើយខ្ញុំបានក្លាយដូចជាធ្នូលីដី និងផេះTM។ (យ៉ូប ៣០:១៩) ដាវីឌ
បាននិយាយថាបុរសនោះជាបំភក់TM (ទំនុក. (យ. ទ្រព្យសម្បត្តិខ្ពស់គឺជាការបំភាន់;
នៅក្នុងសមតុល្យពួកគេកើនឡើង; ពួកគេនៅជាមួយគ្នាស្រាលជាងដង្ហើម។ (ទំនុក
ដំកើង ៦២:៩) អេសាយបាននិយាយថា៖ បំបែកឡើងមួយចែងថា៖ បំបែកចុះ! ហើយ
ខ្ញុំបាននិយាយថា "តើខ្ញុំត្រូវយំអ្វី?" សាច់ទាំងអស់សុទ្ធតែស្មៅ ហើយសម្រស់ក៏ដូច

ជាផ្កានៃវាល។ ស្មៅក្រៀមស្ងួត ផ្កាសាត់ទៅពេលដង្ហើមរបស់ព្រះអម្ចាស់បក់មក
លើវា។ ប្រាកដជាមនុស្សជាស្មៅ™។ (គឺ ៤០:៦-៧)

2. បុរសដឹងថាខ្លួនតូចដូចសក់ ហើយទន់ខ្សោយ បើរកផ្លូវសុភមង្គលដូចគេដឹង
ជោគជ័យដូចមនុស្សប្រុស។ នៅក្នុង II Cor 12:9 ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា “ប៉ុន្តែ
ទ្រង់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា “ព្រះគុណរបស់ខ្ញុំគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នក ដ្បិតអំណាច
របស់ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយភាពទន់ខ្សោយ”។ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំនឹងអួត
ខ្លួនកាន់តែរីករាយចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឱ្យព្រះចេស្ដានៃព្រះគ្រីស្ទបាន
សណ្ឋិតលើខ្ញុំ™។ ប៉ុលបាននិយាយដូច្នេះថា៖ ប៉ុន្តែស្តាប់ចិត្តនឹងភាពទន់ខ្សោយ ការ
ប្រមាថ ការលំបាក ការបៀតបៀន និងគ្រោះមហន្តរាយជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះគ្រី
ស្ទ។ ព្រោះកាលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំក៏ខ្លាំងដែរ™។ (កូរិនថូសទី២ ១២:១០) កាល
ដែលបុរសមានអារម្មណ៍ថាខ្សោយ គាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះ ហើយទទួលសេចក្តី
ស្រឡាញ់ពីព្រះ។ ហេតុនេះ ដោយសារការដែលព្រះដាស់មនុស្ស ហើយធ្វើឱ្យគេ
ស្គាល់ភាពទន់ខ្សោយរបស់គេ នោះទ្រង់ធ្វើឱ្យបុរសនោះជឿលើព្រះអម្ចាស់ ហើយ
មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ Calvin មានជំងឺជាច្រើនក្នុងកម្រិតដែលគាត់បានស្តាប់
បំណ្លោះហៅក្រៅ "មន្ទីរពេទ្យដើរ" ប៉ុន្តែសម្រាប់គាត់ធ្វើដូច្នេះគាត់បានជឿលើព្រះ
បានយ៉ាងល្អគាត់បានធ្វើការជាច្រើនសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ Milton បានក្លាយជា

បុរសពិការភ្នែកនៅអាយុ 42 ឆ្នាំ ទីបំផុតគាត់បានសរសេរសៀវភៅដ៏ល្បីល្បាញ មួយដែលមានឈ្មោះថា ឋានសួគ៌ដែលបាត់បង់។

ការដែលបុរសដឹងថាខ្លួនខ្សោយហើយឥតប្រយោជន៍នោះគឺជាអាថ៌កំបាំងក្នុងការ ស្វែងរកព្រះ។ ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ ឯមើលចុះ អ្នកបានបង្កើតថ្ងៃ របស់ខ្ញុំមួយចំនួនតូច ហើយជីវិតរបស់ខ្ញុំក៏ដូចជាគ្មានអ្វីនៅពីមុខអ្នកដែរ។ ប្រាកដ ណាស់ មនុស្សទាំងអស់ឈរត្រឹមដង្ហើម! សិលា

ច្បាស់ជាមនុស្សដើរដូចស្រមោល! ប្រាកដណាស់សម្រាប់អ្វីដែលពួកគេនៅក្នុង ភាពចលាចល; បុរសម្នាក់ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ មិនដឹងអ្នកណាប្រមូលបាន! ឯ ហើយឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើខ្ញុំត្រូវរង់ចាំអ្វី? ក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំគឺនៅក្នុង អ្នក” ។ (ទំនុកដំកើង ៣៩:៥-៧) សូមយោងទៅទំនុកដំកើង ៩០:១។ ប្រសិនបើ បុរសវាយប្រហារដោយមិននឹកចាំពីភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ នោះព្រះបំផ្លាញពួក គេដូចជាបោះចោលសក់យ៉ាងងាយ។ វាជាមេរៀននៃផ្នែកនេះ។ (អេសេគាល ៥: ១-៤)

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសមនុស្សមានបាប ទ្រង់វិនិច្ឆ័យពួកគេយ៉ាងពិតប្រាកដ។ (ខ១)
2. វាស្រួលបស់ព្រះដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងជាគំរូក្នុងចំណោមមនុស្សក្នុងលោកទាំងអស់ មិនបានសម្រេចបេសកកម្មរបស់ពួកគេ ក៏ដូចជាពួកគេត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅក្នុងកៅអីដ៏អាក្រក់ជាងមនុស្សលោកនេះ ពួកគេត្រូវតែទទួលទណ្ឌកម្មដោយព្រះដោយគ្មានមេត្តា។ (5-10)
3. បាបកម្មដែលធ្វើមិនបរិសុទ្ធដោយសាសនានៃការគោរពបូជាប្រព្រះ គឺជាអំពើបាបដែលមិនប្រមាទ មិនរក្សាទុកនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធនៃព្រះ។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើពួកគេតាមសមាមាត្រទៅនឹងរឿងនេះ។ នោះគឺជាការដាក់ទោសដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាបបែបនេះ។ (១១-១២)
4. បុរសមិនត្រូវប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ បន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលទណ្ឌកម្មពីព្រះ នៅទីបំផុត ពួកគេរំលឹកការព្រមានរបស់ព្រះមុនថ្ងៃ។ (ខ១៣) ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីឱកាសបានកន្លងផុតទៅ ទោះជាពួកគេសោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ ក៏វាគ្មានន័យដែរ។ សូមមើល មថ ២៥:៨-១៣។

5. ប្រសិនបើក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតទាំងអស់ មនុស្សពិសេសម្នាក់បាន
ប្រព្រឹត្តិកិច្ចការដើម្បីបម្រើព្រះ ពោលគឺអ្នកជឿបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប រួចប្រគល់ការ
ចំអកមកព្រះវិញ ការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលពួកគេទទួលបានគឺអស្ចារ្យជាពិសេស។
ការដែលវាធ្វើដូច្នេះ ធ្វើឱ្យអ្នកមិនជឿស្គាល់ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប ដែលអ្នកមិន
ស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះ។ កាលដែលពួកអ្នកមិនជឿដឹងការពិត ពួកគេខ្លាចព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អត្ថន័យនៃការផ្សាយដល់ភ្នំ (អេសេក ៦:១-៣)

1. ការពិតដែលថាវត្ថុនៃទំនាយរបស់គាត់មិនមែនជាមនុស្សទេ ប៉ុន្តែជា "ភ្នំ និងភ្នំ ទៅកាន់ជ្រោះ និងជ្រលងភ្នំ" គឺសម្រាប់សេចក្តីពិតដែលបានប្រកាសរបស់គាត់គឺ ច្បាស់ណាស់។ បុរសទាំងនោះមិនបានស្តាប់ពាក្យទំនាយនោះទេ។ (៦:១-៣) ទោះ ជាពួកគេមិនស្តាប់ការព្យាករណ៍របស់អេសេគាលក៍មិនបានឈប់ដែរ ហើយវានឹង ប្រាប់ដល់វត្ថុគ្មានជីវិតគឺ បំភ្លឺ™ បំជ្រោះ™ បំជ្រលងភ្នំ™។

វាកំពុងឆេះសកម្មភាពដោយការធានាចំពោះការពិត។

2. មូលហេតុមួយទៀតដែលត្រូវទាយទៅលើភ្នំ ភ្នំតូច ជ្រលងភ្នំ និងជ្រលងភ្នំ គឺរូប ព្រះដែលមនុស្សបានបង្កើតឡើងនៅលើពួកវាត្រូវបានបំផ្លាញដោយការដាក់ ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះ។ សូមយោងទៅចុងបញ្ចប់នៃ ខទី 3 é ខ 7 ។

ព្រះដាក់ទណ្ឌកម្មបុរសមិនឱ្យប្រែចិត្តដោយផ្ទាល់; ពេលខ្លះគាត់ទម្លាយស្នាដៃដ៏ អាក្រក់របស់ពួកគេដើម្បីទាក់ទងនឹងអំពើបាប។ គាត់បង្ហាញការពិតដែលគាត់ ស្តាប់នៅចំពោះមុខប្រជាជន។ ទោះជាទ្រង់ស្និទ្ធទ្រាំនឹងមនុស្សមានបាបជាយូរមក ហើយក៏ដោយ ព្រោះពួកគេមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ទ្រង់មានថ្ងៃមួយដើម្បី ដាក់ទោសពួកគេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ជំនឿមានក្តីសង្ឃឹមក្នុងបរិយាកាសណាមួយ។ (អេសេក ៦:៨-១០)

ទោះបីយើងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងបញ្ហា និងទុក្ខលំបាកក៏ដោយ ដោយសារគាត់ប្រែចិត្តមានតែនៅទីនោះ គាត់អាចទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះ។ ទោះបីជាបុរសនោះស្ថិតនៅក្នុងបរិយាកាសល្អប្រសិនបើគាត់មិនមានចិត្តរាបទាប ហើយគាត់គ្មានចិត្តប្រែចិត្តទេ ក៏ហឹងរបស់ព្រះស្ថិតនៅលើគាត់។ ទោះជាវាជាបរិយាកាសអាក្រក់ពេលគាត់យល់ពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយរស់នៅដើម្បីជឿលើព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ ក៏វាល្អគ្រប់គ្រាន់។

អត្ថបទរបស់យើងបានសរសេរការប្រែចិត្តពីរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួននោះគឺ។

1) ៉ូ គេនឹងស្អប់ចំពោះអំពើអាក្រក់ដោយមើលឃើញខ្លួនឯង™ (ខ ៩)។ នេះមិនមែនជាកម្រិតនៃការកែទម្រង់ជីវិតខាងក្រៅនោះទេ ប៉ុន្តែការយល់ពីកំហុសក្នុងចិត្តជ្រៅហើយមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់។ ការប្រែចិត្តមិនមែនលុបចោលអំពើបាបតែមួយគត់នៅផ្នែកខាងក្រៅទេ ហើយវិធីសាស្ត្រក្នុងការជួសជុល និងលាបពណ៌ (មានអំពើបាបក្នុងចិត្ត) ប្រៀបដូចជាស្ថានភាពដែលថា ទោះបីជាស្នាមប្រេះលើស្បែកទារកកញ្ជ្រើលក៏បាត់ទៅហើយ ប៉ុន្តែវាបានចូលទៅក្នុង ខាងក្នុង។ វាគ្រោះ

ថ្នាក់ដល់អាយុជីវិតទារកណាស់។ ការប្រែចិត្តគឺការយំសោកដោយឈឺចាប់ ដោយ
ដកបួសចេញ ហើយបន្ទូលទុកពីអំពើបាបទាំងអស់។

2) ការស្គាល់ ០ ព្រះយេស៊ូវ TM (ខទី ១០) ការប្រែចិត្តមិនមែនគ្រាន់តែជាការទទួល
សោក កោតខ្លាចព្រះ ដោះស្រាយបញ្ហា ហើយក្រោកឈរឡើងដោយត្រឹមត្រូវនោះ
ទេ។ ដាវីឌបានប្រហារជីវិតការប្រែចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដក៏បានមានប្រសាសន៍ថា
“អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើបាបខ្ញុំ ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅចំពោះមុខអ្នក
ប៉ុណ្ណោះ” (ទំនុកដំកើង ៥១:៤) ។

ត្រូវហើយ! ការប្រែចិត្តគឺជាសកម្មភាពដើម្បីប្រគល់ព្រះមកវិញដោយការពិតដែល
ថាមនុស្សមានបាបយល់ពីការពិតដែលថាព្រះមានព្រះជន្មរស់និងសកម្មភាពដែល
គាត់វិនិច្ឆ័យ។ (ឡូកា ៥:២១, លូកា ១៥:១៧-២០ ខទី ១០ ០ ហើយគេនឹងដឹងថា
យើងជាព្រះអម្ចាស់ TM ។

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាសេចក្តីពិត ហោរាដែលទទួលវាមិនអាចជួយបានក្រៅពីប្រកាសពួកគេ។ ដូចមនុស្សមិនបានស្តាប់តាមពាក្យដែលពួកគេមិនអាចជួយបានក្រៅពីប្រកាសប្រាប់ពួកគេសូម្បីតែទៅកាន់ភ្នំ ជ្រោះ និងជ្រលងភ្នំ។ (១-៣ ក) អេសាយបានចំណាយពេលវេលាដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។ (គឺ ១:២)

2. នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសអំពើបាបរបស់មនុស្ស ជួនកាលទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកគេយល់ការពិតថា ការដាក់ទណ្ឌកម្មគឺជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានសង់ទីសក្ការៈរបស់ព្រះនៅលើភ្នំ ហើយថ្វាយបង្គំរូបព្រះហើយធ្វើឱ្យព្រះពិរោធ។

ឥឡូវនេះ ពួកគេត្រូវបានគេសម្លាប់នៅមុខទីសក្ការៈរបស់ព្រះ ហើយរូបព្រះត្រូវបានកម្ទេច។ (ខ.៣ ខ-៧) ទុក្ខវេទនាដូចដែលបង្ហាញពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះក្នុងការដាក់ទោសអំពើបាបនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះដោយស្មាត់ស្ងៀម។

3. ព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធ “ព្រះយេហូវ៉ា” ចង្អុលទៅព្រះថាទ្រង់ទទួលកិច្ចព្រមព្រៀងហើយប្រតិបត្តិវាដោយផ្ទាល់។ (ខ៧) អត្ថន័យដូចជាការពន្យល់នៅក្នុងខ១០។ នោះមានន័យថា កិច្ចការដែលព្រះប្រតិបត្តិមិនឥតប្រយោជន៍ទេ។ ព្រះជាអ្នក

និយាយ ហើយទ្រង់ជាអ្នកសម្រេចនូវអ្វីដែលទ្រង់បាននិយាយដោយផ្ទាល់។ បើ
 បុរសលើលោកនេះមិននិយាយទេ តើលើលោកនេះមានភាពឯកា និងពិបាកចិត្ត
 ប៉ុណ្ណាទៅ! ចំពោះអ្នកគោរពបូជារូបព្រះមិនបាននិយាយមុនគេថាអន់ចិត្តប៉ុណ្ណា!
 ប៉ុន្តែព្រះមានបន្ទូល។ ព្រោះគាត់ផ្ទាល់ស្រឡាញ់ទាំងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចាស់ និង
 បុរសសម័យនេះដោយយុត្តិធម៌ គាត់បានប្រាប់ពាក្យរបស់គាត់ទៅកាន់មនុស្សចាស់
 រួចហើយ ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេសរសេរវា ហើយគាត់បានធ្វើឱ្យមនុស្សសម័យ
 នេះបានទទួលពួកគេដោយផ្ទាល់។ ពាក្យទាំងអស់របស់គាត់ត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅ
 ក្នុងបទគម្ពីរថ្ងៃនេះផងដែរដែលគាត់បាននិយាយតាមរយៈបទគម្ពីរដោយព្រះ
 វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ហើយគាត់ប្រតិបត្តិដោយពាក្យផ្ទាល់។ នៅដើមដំបូង គាត់
 បានព្រមានប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ទោះជាត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអ្នកដែល
 ថ្វាយបង្គំរូបព្រះក៏ដោយ ក៏ពួកគេបានបម្រើវា។ ដូច្នេះ ថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់
 ទោសត្រូវមកដល់ពួកគេជាប្រាកដ។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានយល់ថាព្រះគឺជាព្រះ
 យេហូវ៉ា។

4. ព្រះចង់ចាំសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដោយកំហឹងរបស់គាត់។ (ហាប ៣:
 ២) គាត់អនុញ្ញាតឱ្យអ្នកដែលប្រែចិត្តនៅក្នុងអ្នកជាប់ឃុំ។ (8-10)

**សេចក្តីអធិប្បាយទី 5 ចូរចាំថា ថ្ងៃជំនុំជម្រះជិតមកដល់ ហើយនឹងឆ្លងផុតរឿងនោះ។
(អេសេគាល ៧:១២-១៣)**

អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទចងចាំថ្ងៃជំនុំជម្រះ និងជីវិត។ (រ៉ូម ១៤:១០-១១) ទ្រព្យសម្បត្តិដែលបានដំឡើងដូចគ្នាគឺគ្មានប្រយោជន៍នៅថ្ងៃជំនុំជម្រះទេ តែវាបញ្ជាក់តែការពិតដែលមិនធ្វើការថ្វាយព្រះយេស៊ូវ។ (យ. បន្ទាប់ពីយើងទិញរបស់មួយ យើងមិនត្រូវការវាយ៉ាងរីករាយ ហើយបន្ទាប់ពីយើងលក់បានខ្លះ យើងមិនត្រូវការព្រួយបារម្ភ។ យើងត្រូវឆ្លងកាត់សម្ភារៈ។ តើជីវិតត្រូវឆ្លងកាត់រឿងអ្វី?

1. បុគ្គលដែលត្រូវលើកតម្កើងរឿងនោះ ដឹងគុណចំពោះព្រះដែលមានបញ្ជាហើយគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ។

កាលបង្ខំបង្ខំអ្នកមាន (យ៉ូហ ១:២-៣, ១០) “ហើយព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅអារក្សសាតាំងថា “តើឯងបានគិតដល់យ៉ូហង្គបង្ខំបង្ខំអ្នកបម្រើរបស់យើងដែរឬទេថា នៅលើផែនដីនេះគ្មានអ្នកណាដូចគាត់ទេ ជាមនុស្សឥតសៅហ្មង និងទៀងត្រង់ដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ ងាកចេញពីអំពើអាក្រក់? (១:៨) គាត់មិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបចំពោះរឿងរបស់គាត់ទេ។ ពេលទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ត្រូវបាត់បង់ គាត់បាននិយាយថា៖ ណែនាំយ៉ូហង្គបង្ខំបង្ខំអ្នកនេះមិនបានធ្វើបាប ឬចោទប្រកាន់ព្រះជាម្ចាស់ដោយខុសឆ្គងទេ™។ (យ៉ូហ ១:២១) យើងដឹងថាអំប្រាហាំបានឆ្លងផុតរឿង

នោះ។ ពេលគាត់សម្រេចចិត្តកន្លែងទៅរស់នៅរដ្ឋឡាតាំងពីគ្នា ក្លាយប្រុសគាត់
និយាយថា “ដំទាំងមូលនៅខាងមុខឯងអត់?”

ញែកខ្លួនអ្នកពីខ្ញុំ។ បើឯងយកដៃឆ្វេង ខ្ញុំទៅស្តាំ ឬបើឯងយកដៃស្តាំ ខ្ញុំទៅឆ្វេង™។
(លោកុប្បត្តិ ១៣:៩) បន្ទាប់មក ឡាតាំងបានជ្រើសរើសក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ា ដូច
ជាស្ថានច្បាររបស់ព្រះយេស៊ូវតាមការចង់បាន។ (លោកុប្បត្តិ ១៣:១៨) ប៉ុន្តែ ឡាតាំង
បានយកតាមការបង្ខំប្រាថ្នារបស់គាត់ ទីបំផុតបានក្លាយទៅជាវេទនាដល់គាត់
(លោកុប្បត្តិ ជំពូក ១៩) ហើយអំប្រាហាំបានជួយស្តេចសូដុម ហើយបន្ទាប់ពី
ទទួលជ័យជម្នះ គាត់បានបដិសេធមិនទទួលយករបស់ចោរនោះ (លោកុប្បត្តិ ១៤:
២១-២៣) ហើយម៉ូសេបាននិយាយថា បំណែកបានចាត់ទុកការពិន័យរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទជាទ្រព្យសម្បត្តិធំជាងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្រុកអេស៊ីរ៉ូទៅទៀត ដ្បិតលោក
កំពុងតែស្វែងរករង្វាន់™។ (ហេ. ១១:២៦) អាថ៌កំបាំងដែលគាត់ឆ្កងផុតរឿងនេះ
ដូចហេប ១១:២៦ សូមមើលអ្នកដែលឱ្យរង្វាន់។ បុរសអាចចង់បានភាពអស់
កល្បជានិច្ច ហើយគាត់ក៏គួរធ្វើវាដែរ។ (សាស. ៣:១១) ដើម្បីដឹងថាទ្រព្យ
សម្បត្តិនៃរាជាណាចក្រដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច គឺជាការសម្ងាត់ដើម្បីឆ្កងផុតរឿង
នានាក្នុងពិភពលោក។

2. អ្នកដែលឆ្លងផុតរឿងគឺស្មោះត្រង់នឹងមន្ត្រីរបស់ខ្លួនជួយអ្នកដទៃ។

ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ គាត់មានតួនាទីជួយអ្នកដទៃ។ យើងគិតថាសារកប៉ូលជាគំរូ។ គាត់បាននិយាយថា៖ បំណងរបស់ខ្ញុំគឺដឹងថាដែរទាំងនេះបម្រើការចាំបាច់របស់ខ្ញុំ និងដល់អ្នកដែលនៅជាមួយខ្ញុំ។ ៣៥ ខ្ញុំបានបង្ហាញអ្នករាល់គ្នានូវគ្រប់ការទាំងអស់ថា ដោយការខិតខំយ៉ាងនេះ យើងត្រូវតែជួយអ្នកទន់ខ្សោយ ហើយនឹកចាំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ ដែលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា «ការឱ្យនោះមានពរជាងការទទួល»TM ។

(សកម្មភាព ២០:៣៤-៣៥) អ្នកជឿគួរធ្វើការដើម្បីឱ្យអ្នកដទៃទៀត។ ពេលយើងធ្វើជំនួញដើម្បីជួយអ្នកដទៃ វាងាយស្រួលដែលគាត់ទទួលបានជោគជ័យដោយការទទួលពរពីព្រះ។ ហេតុផលដែលត្រូវឱ្យមានពរដូចតទៅ។

1) ព្រោះអ្នកឱ្យអ្នកដទៃសម្លាប់អវិជ្ជាក្នុងខ្លួន។ Egoist ខ្លួនឯងត្រូវបានបង្កគ្រោះថ្នាក់ដោយការសម្លាប់ egoism នៅក្នុងគាត់។ អាត្មានិយម ធ្វើបាបខ្លួនឯងដោយការលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួន។ បំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនបំផ្លាញបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។ 2) ជីវិតជួយអ្នកដទៃដូចខ្លួនឯងគឺរក្សាសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ គាត់ទទួលពរ។ យោងទៅ 22:39 ។ ៣) ចំពោះអ្នកដែលឱ្យអ្នកដទៃទៀតមានទ្រព្យនៅស្ថានសួគ៌ អ្នកនោះមានពរ។ (ម. ១០:២១) ៤) ចំពោះអ្នកដែលឱ្យអ្នកដទៃទៀត

តែងតែអរព្រះគុណ នោះគាត់មានពរ។ អ្នកជឿបានទទួលការសង្គ្រោះ ដើម្បីលើក
តម្កើងព្រះ និងអរព្រះគុណដល់ទ្រង់ (អេសាយ ១:៣-៦) ការអរព្រះគុណព្រះជា
ម្ចាស់ គឺជាគោលបំណងចុងក្រោយរបស់គាត់។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿតែមួយគត់
ដែលអាចអរព្រះគុណដល់ព្រះ វាមានតម្លៃជាន់ការធ្វើអព្វតហេតុ។ ការដឹងគុណគឺ
ប្រសើរជាងអព្វតហេតុ។

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. "ខ្ញុំបានបញ្ចប់ហើយ។" (២:៥-៨) ពាក្យនេះបង្ហាញការពិតដែលថាការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះតែងតែធ្លាក់ចុះ ប៉ុន្តែវាមានពេលត្រឹមត្រូវដែលវាមកដល់រាល់ការដែលព្រះប្រតិបត្តិ មានពេលវេលាត្រឹមត្រូវ។ (សាស្តា ៣:១-៨)
2. ព្រះស្វីទ្រាំនឹងអំពើបាបឥតឈប់ឈររបស់មនុស្សអស់រយៈពេលយូរ ទីបំផុតទ្រង់ដាក់ទោសគាត់។ ទោសដែលគាត់ស្វីទ្រាំយូរហើយដាក់ទោសគាត់កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរទៅតាមរយៈការស្វីទ្រាំ។ (ខ៤)
3. ព្រះយកករណីជាច្រើនមកប្រើអំពើទុច្ចរិតដើម្បីដាក់ទោសអំពើបាបរបស់វាស្រ្តីទ្រង់។ (១០-១១)
4. ទោះបីជាបុរសរីករាយនឹងបញ្ជាក់ដោយ ពេលវេលាដែលគ្មានការប្រើប្រាស់គួរតែមក។ (១១-១៣) ចំណងប្រសិនបើថ្ងៃជំនុំជម្រះ។ កាលពីដើម ពួកគេចូលចិត្ត និងស្រឡាញ់រឿងច្រើនជាងព្រះ ដែលវាជាអំពើបាបដ៏ធំ។ ឥឡូវនេះ ពួកគេបានទទួលប្រាក់ឈ្នួលពីអំពើបាបរបស់គាត់។
5. ភាពក្លាហាន និងភាពក្លាហានក៏ត្រូវបានប្រទានដោយព្រះផងដែរ។ (14-17) ព្រះទ្រង់ប្រទានសេចក្តីក្លាហានដល់ពួកបរិសុទ្ធដ៏ស្មោះរបស់ទ្រង់ដោយដាវ គ្រោះ

កាច និងទុក្ខិក្ស ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេយកឈ្នះពួកគេ។ ប៉ុន្តែមនុស្សទុច្ចរិតដែល ទទួលទោសបែបនេះមានការភ្ញាក់ផ្អើល ហើយប្រែទៅជាទន់ខ្សោយ។

6. នៅពេលដែលបុរសនោះបាត់បង់ឱកាសដើម្បីប្រែចិត្ត ទោះបីជាពួកគេស្រែកយំ ពួកគេមិនទទួលបានការល្អឯណាម ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែត្រូវបានបញ្ចប់ដោយទុទ្ធិដ្ឋ និយមតែប៉ុណ្ណោះ។ (ខ១៦)

7. មានតែព្រះទេវដែលប្រៀបដូចជាកំណប់ទ្រព្យអចិន្ត្រៃយ៍។ រឿងក្នុងលោកមាន ពេលដែលត្រូវដកចេញ។ (ខ ១៩) សុភាសិត ១១:៤ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ទ្រព្យសម្បត្តិមិនចំណេញនៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធទេ តែសេចក្តីសុចរិតនឹងរួចពី សេចក្តីស្លាប់™។

8. នៅពេលដែលបុរសប្រើប្រាស់រឿងសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ទីបំផុតការខិតខំប្រឹងប្រែង ក្នុងការប្រើប្រាស់គួរតែដកចេញ។ (២០-២២)

9. មនុស្សបាបដែលមិនប្រែចិត្ត ប្រៀបដូចជាអ្នកធ្វើច្រវាក់ដែករហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (ខ២៣) អំពើបាបរបស់គាត់ជាប់ទាក់ទងនឹងការដាក់ទោសនៃការជំនុំជំរះ ហើយការដាក់ទណ្ឌកម្មនៃការជំនុំជំរះគឺជាប់ទាក់ទងនឹងទុក្ខព្រួយដ៏អស់កល្បជា និច្ច។

10. កាលដែលអ្នកជឿមិនប្រកាន់យកសកម្មភាពសាសនាក្នុងទីសក្ការៈត្រឹមត្រូវទេ ថ្ងៃដែលប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបបំពុលទីសក្ការៈគួរតែមកដល់។ (ខ ២៤)

11. នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំសាសនាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយមិនប្រែចិត្ត ពួកគេបាត់បង់អំណាចដើម្បីដឹកនាំអ្នកដទៃសម្រាប់ភាពងងឹតរបស់ពួកគេ។ (ខ ២៥)

12. មេដឹកនាំនយោបាយបានប្រើអំណាចនៃសិទ្ធិអំណាចដោយសន្តិភាពបណ្តោះអាសន្ន។ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែជួបថ្ងៃដែលពួកគេត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភាពសោកសៅចំពោះប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់គាត់។ នៅក្នុង លូកា 6:25 ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា៖ ឯវេទនាដល់អ្នករាល់គ្នាដែលឆ្កែតហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងឃ្លាន។ ឯវេទនាដល់អ្នកដែលសើចឡូត៍នេះ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងកាន់ទុក្ខ ហើយយំ™។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 6 ចូរមើលរឿងអាក្រក់គួរស្តាប់ខ្លឹមដែលយើងបានប្រព្រឹត្ត (អេសេគាវ ៨:៥-៩)

យើងក៏មានអំពើបាបច្រើនដែរ។ ១) អំពើបាបមិនមែនជាអំពើបាបដែលប្រព្រឹត្ត តែមិនធ្វើនូវអ្វីដែលគួរប្រតិបត្តិតាមធម្មជាតិ ក៏ជាបាបធំដែរ។ ២) គំនិតដែលថាខ្ញុំគ្មានបាបនោះគឺជាបាបដ៏ធំ។ វាគឺជាអំពើបាបដែលនិយាយកុហក។ (យ៉ូហាន ១:៨) ៣) ហើយទោះជាយើងជាមនុស្សមានបាបក៏ដោយ យើងមិនត្រូវទទួលរងទុក្ខលំបាកក៏ដោយ វាជាអំពើបាបនៃភាពក្រអឺតក្រទមដែលមើលងាយអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះ។ ៤) យើងក៏មានពេលច្រើនដើម្បីព្យាយាមប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ យើងមានលទ្ធភាពប្រព្រឹត្តអំពើបាបគ្រប់ពេល។ ការដែលយើងស្ទើរតែប្រព្រឹត្តអំពើបាប ប៉ុន្តែយើងមិនបានធ្វើ វាកើតចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះ។ យើងតែងតែឃើញថាវិធីអាក្រក់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងខ្លួនយើង ហើយគួរបន្ទាបខ្លួន។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 7 បាបកម្មទាញរូបព្រះនៅលើជញ្ជាំង ជញ្ជាំងជ្រៅនៃទីសក្ការៈ។
(អេសេគា ៨:១០)**

បន្ទប់ដែលគេកត់សម្គាល់នៅទីនេះគឺជាបន្ទប់ឯងឆ័ត្រដូចបន្ទប់ក្រោមដី វាជាការ
ប្រៀបធៀបដែលបេះដូងរបស់យើងមានចំណុចកណ្តាលជ្រៅ។ បេះដូងរបស់
យើងគឺជ្រៅនិងឯងឆ័ត្រ។ ទោះយើងស្គាល់ទំហំទឹកដប់ម៉ែត្រក៏ដោយ ក៏យើងមិន
ស្គាល់ចិត្តបុរសដែរ។ ថ្វីត្បិតតែបុរសនោះហាក់បីដូចជាល្អ ប៉ុន្តែយើងមិនដឹងថា
ពេលណាគាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាអាក្រក់នោះទេ។ បុរសមិនអាចគ្រប់គ្រង
បេះដូងដោយខ្លួនឯងបានទេ។ នៅពេលអនាគតគាត់មិនដឹងថាបេះដូងរបស់គាត់
ទៅជាយ៉ាងណាទេ។ បឹង Chunji ដែលស្ថិតនៅលើកំពូលភ្នំ Back Doo គឺជ្រៅ
ណាស់ ដូចជាសរសៃសូត្រតែមួយអាចចូលទៅក្នុងវាបាន។ បន្ទាប់មក បេះដូង
របស់មនុស្សគឺជ្រៅជាងវាទៅទៀត។ ក្នុងន័យថាបេះដូងបញ្ឆោតម្ចាស់កម្មសិទ្ធិខ្លួន
ឯង យេស៊ូបាននិយាយថា “ចិត្តបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយឈឺ
យ៉ាងក្រៃលែង។ តើអ្នកណាអាចយល់បាន?”TM។ (យេ. ១៧:៩) ដូច្នេះ យើងគួរតែ
ដាក់ចិត្តចំពោះព្រះយេស៊ូវតែប៉ុណ្ណោះ។ មានតែព្រះទេដែលដឹងចិត្តយើង
គ្រប់គ្រងវា ហើយក៏អាចកែវាបានដែរ។ ប្រសិនបើយើងមិនប្រព្រឹត្តលើព្រះទេ ចិត្ត
យើងមិនអាចជៀសវាងពីការគូររូបព្រះជាច្រើនដូចជាជញ្ជាំងក្នុងរូងឯងឆ័ត្រនៃព្រះ

វិហារដែលអេសេគាលបានឃើញនោះទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ចិត្តរបស់យើងប្រាថ្នា ចង់បានអ្នកដទៃលើសពីព្រះ ហើយក្លាយទៅជាកន្លែងដែលប្រាថ្នាចង់បាន។

តើមនុស្សគួររូបក្នុងបន្ទប់ងងឹតមានគោលបំណងអ្វី? វាមិនមែនជាកម្រិតដើម្បី បង្ហាញពីបញ្ហាសិល្បៈនោះទេ។ វាមិនមែនជាកម្រិតដែលគាត់បង្ហាញរូបភាព សិល្បៈតែមួយនោះទេ។ ការតាំងពិព័រណ៍គួរតាំងពិពណ៌ក្នុងបន្ទប់ភ្លឺ បន្ទប់ងងឹត ជាទីស្តុកទុក ដើម្បីមើលថែខ្លះ យ៉ាងប្រាកដ ដោយជៀសវាងការមើលឃើញមនុស្ស។ ដូច្នេះការគូររូបព្រះមានន័យថាជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃចិត្តដែលរូបព្រះមាន សេចក្តីស្រឡាញ់ដឹកក្តៅបំផុត មិនត្រូវចែករំលែកដល់អ្នកដទៃឡើយ។ បុរស នោះឱបវត្ថុដែលស្រលាញ់បំផុតក្នុងចិត្តយ៉ាងជ្រៅ ដែលមានតែគាត់ដឹងច្បាស់ជាង បុគ្គលិកលក្ខណៈខាងក្រៅរបស់គាត់។ បំណងប្រាថ្នាចង់ផ្លាស់ទីក្នុងបេះដូងជ្រៅគឺ ជាអ្នកដែលខ្លាំងបំផុត។ ដូច្នេះ បន្ទប់ងងឹតនៃចិត្តគឺសមរម្យដើម្បីបម្រើព្រះ។ នៅ ពេលដែលយើងវាយប្រហារព្រះដោយស្មោះ យើងទទួលបានរង្វាន់។ (ម៉ាថាយ ៦: ១-៤) ព្រះជាវិញ្ញាណ ទ្រង់ជាមនុស្សមើលមិនឃើញ យើងគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីធ្វើ តាមព្រះហឫទ័យទ្រង់នៅកន្លែងសម្ងាត់។ ១០ យើងទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ ជាច្រើន ហើយមានកម្លាំងខាងវិញ្ញាណ។ ដូច្នេះលោកស្តីជិនបាននិយាយថា វា ភាពឯកោគឺជាប្រទេសមាតានៃអ្នកខ្លាំង™។

ពេលដែលអេសេគាលឃើញជនជាតិយូដាបានបង្កើតកន្លែងសម្ងាត់ (ប្រៀបធៀប
នឹងបន្ទប់ងងឹតនៃទីសក្ការៈ) ជាកន្លែងប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងខ្លាំង។ សកម្មភាព
បែបនេះគឺជាអំពើបាបដើម្បីលួចកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។

បន្ទាប់មក ជនជាតិយូដាបានធ្វើកន្លែងស្ងាត់ (គេប្រៀបធៀបជាបន្ទប់ងងឹតនៃទីស
ក្ការៈ) ជាកន្លែងប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុត។ សកម្មភាពបែបនេះគឺជា
អំពើបាបក្នុងការលួចទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះ។

ជំពូកទី ៨ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បង្រៀនយកដៃចេញ ហើយចាប់ខ្ញុំដោយសោក្បាលខ្ញុំ™ (ខ.៣) អ្នកបំរើដែលព្រះបានរៀបចំដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ត្រូវបានដឹកនាំ ទោះបីជាបស់ស្រាលដូចសក់ត្រូវបានកាន់ដោយព្រះក៏ដោយ។ ដឹកនាំដោយព្រះ។
2. ព្រះវិញ្ញាណលើកខ្ញុំឡើងនៅចន្លោះផែនដី និងស្ថានសួគ៌™ (ខ.៣) ទោះបីជាអ្នកជឿមិនទាន់ត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌នៅឡើយ ប៉ុន្តែពួកគេបានបោះចោលនូវអ្វីដែលជាប់រាប់ផែនដី។ ដូច្នេះ អេសេគាលជាតំណាងនៃអ្នកជឿត្រូវបានលើកឡើងនៅចន្លោះស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។
3. វាពិបាកណាស់ដែលយើងដឹងថា បរិបទនៃការច្រណែន™ (ខ.៣) គឺថាតើរូបព្រះបាល ឬរូបព្រះអាស៊ីរ។ (ស្តេចទី២ ២១:៧, រាហូត្រទី២ ៣៣:៣) ។ សូមយោងទៅ II King 23:11 ។ ទោះជាប្រពន្ធនាក៏ដោយ វាជំរុញឱ្យមានការច្រណែនរបស់ព្រះ។ ត្រង់នេះហៅថា ចិត្តច្រណែន មិនមែនជារឿងទុច្ចរិតទេ តែវាជាតណ្ហានៃយុត្តិធម៌។ នោះគឺជាបេះដូងដើម្បីបញ្ជាក់ថាពួកគេស្រឡាញ់រូបព្រះយ៉ាងកក់ក្តៅដើម្បីចំអកដល់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ គាត់ចង់ឱ្យប្រជាជនរបស់គាត់គោរពបូជាតែខ្លួនគាត់ (តែព្រះ) យ៉ាងក្តៅគគុក។
4. អេសេគាលក្រោកឈរឡើងដើម្បីសម្រាលទុក្ខប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល

មានបញ្ហានៅក្នុងរដ្ឋជាប់គ្នានៅប៉ាប៊ីឡូនដែលមិនជឿ។ ព្រោះគាត់ទទួលស្គាល់ថា អ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏អស្ចារ្យប៉ុណ្ណានៅក្រុងយេរូសាឡឹម ឥឡូវនេះពួកគេ បានយល់ពីលក្ខណៈធម្មជាតិនៃការរងទុក្ខរបស់អ៊ីស្រាអែល ហើយគាត់ក៏អាច បង្រៀនពីអ្វីដែលគាត់បានយល់ដល់ជនរួមជាតិរបស់គាត់។ បុរសនោះដឹងនូវសេចក្តីពិតដែលទទួលនូវសេចក្តីទុក្ខដើម្បីប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ខ្លួន នោះក៏ទទួល ការសម្រាលទុក្ខ។ ចោរដែលធ្លាក់នៅលើឈើធ្លាក់បាននិយាយថា “ហើយយើង ពិតជាត្រឹមត្រូវណាស់ ត្បិតយើងកំពុងទទួលរងនូវនៃអំពើរបស់យើង។ ប៉ុន្តែបុរស នេះមិនបានធ្វើអ្វីខុសទេ™។ (លូក. ២៣:៤១) អេសេគាលបានឃើញការពិតដែល អ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងក្នុងនាមជាតំណាងរបស់អ៊ីស្រាអែលនៅដើម ដំបូង តាមរយៈការបើកសម្តែងរបស់ព្រះយ៉ាងលម្អិត។ (5-18)

5. មនុស្សជ្រើសរើសកន្លែងសម្ងាត់ជាកន្លែងដែលគាត់ប្រព្រឹត្ត វាមិនមែនជាកន្លែង សម្ងាត់នៅចំពោះព្រះទេ។ (7-12)

6. មនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ពីព្រោះពួកគេមិនយល់ការពិតអំពីវត្តមានរបស់ ព្រះ។ (ខ១២) ជាការពិតណាស់ ភាពងងឹតរបស់ពួកគេគឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដែល ពួកគេបានទទួលសម្រាប់អំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តរួចហើយ។ អំពើបាបធ្វើឱ្យ

មនុស្សឯងឆ្លើយ (រ៉ូម ១:២១) ពួកគេទទួលបានពន្លឺកាន់តែខ្លាំង ដោយការប្រែចិត្តពី
អំពើបាបរបស់ខ្លួនបន្តិចម្តងៗ។

7. បុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធំនៅទីសក្ការៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (ខ១១) នៅទីតាំង
គោរពព្រះរាល់សកម្មភាពដែលពួកគេផ្ទុយពីព្រះគឺជាអំពើបាប។ វាគឺជាអំពើបាប
ដើម្បីបន្ថែមចិត្តរឹងប៉ឹងទៅនឹងការលាក់ពុតសាសនា។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 សេចក្តីសង្គ្រោះ មនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ (អេសេក ៩:១-៤)

ខទី 4 មានព្រះបន្ទូលថា បើ ហើយព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា បើ ចូរដើរ កាត់ទីក្រុង កាត់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយដាក់សញ្ញាសម្គាល់លើថ្វាសរបស់ពួកអ្នក ដែលដកដង្ហើម ហើយចូរអំពីអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមទាំងប៉ុន្មានដែលបានប្រព្រឹត្តនៅក្នុង ក្រុងនោះTM។ “។ គោលបំណងដែលព្រះបានបង្គាប់ឱ្យសម្គាល់ដូច្នេះ គឺដើម្បីឱ្យ បុរសទទួលសញ្ញាសម្គាល់អាចរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលត្រូវជៀស វាងពីសេចក្តីស្លាប់ គឺអ្នកណាដែលដកដង្ហើមធំ ហើយចូរដោយសេចក្តីគួរស្អប់ ខ្ពើមទាំងអស់TM ដូចអត្ថបទដែលបានចែងដូច្នេះ។ យើងអាចគិតអំពីហេតុផលបី យ៉ាងដើម្បីយំដោយការទូញសោក។

1. ទោះបីជាមានមនុស្សជាច្រើនបានធ្វើបាបនៅចំពោះព្រះក៏ដោយ មូលហេតុដែល ថាពួកគេផ្ទាល់មិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅសម័យនេះ។ បុរសជៀសផុតពីអំពើ បាបនោះ មិនអាចទៅរួចទេ ដោយការព្យាយាមខាងក្រៅ។ ពេលឃើញអំពើបាប យើងគួរយំសោកក្នុងចិត្ត ចាត់ទុកវាជាអំពើខុស។ ពេលយើងឃើញអំពើបាប របស់អ្នកដទៃ ហើយមានចិត្តឈឺចាប់ យើងយំ។ រីឯ ដែលបានឃើញទង្វើរបស់ មនុស្សមិនគោរពបូជានោះ ទទួលការឈឺចាប់ក្នុងចិត្តជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ (ពេត្រុសទី ២ ២:៦-៨) ការញែកបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើងជាបរិសុទ្ធបានសម្រេច ពេល

ដែលយើងយកឈ្នះអំពើខុសឆ្គងបែបនោះ ដោយចិត្តឈឺចាប់។ McCheyne គ្មាន ថ្ងៃដើម្បីសម្អាតទឹកភ្នែករបស់គាត់ទេ។ គាត់បានបោះចោលអំពើបាបរបស់គាត់ យ៉ាងឈឺចាប់ ហើយក្នុងពេលតែមួយគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបរបស់សមាជិកក្រុម ជំនុំរបស់គាត់យ៉ាងឈឺចាប់ផងដែរ។ ដោយសារគាត់តែងតែមានទឹកភ្នែក ពេល គាត់ឡើងលើវេទិកា សមាជិកក្រុមជំនុំមានការស្ទើរចសរសើរ និងស្រក់ទឹកភ្នែក។

2. ដោយសារតែពួកគេដឹងថាពួកគេមិនអាចជួយសង្គ្រោះអ្នកដទៃឱ្យរួចពីអំពើបាប ដោយអំណាចរបស់ខ្លួនបានទេ ជួនកាលបុរសឃើញអំពើបាបរបស់អ្នកម្ខាងទៀត ហើយវាយប្រហារដើម្បីកែតម្រូវពួកគេដោយអំណាចរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែវាប្រៀប ដូចជាការដែលគាត់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅដើម្បីរំដោះអ្នកដែលត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ យ៉ាងឆាប់រហ័ស។ កាលដែលគេបញ្ជូនគាត់ឱ្យធ្លាក់ទៅក្នុងសភាពទ្រុឌទ្រោម គាត់គួរចូលទៅក្នុងវាដោយអំណាចផ្សេងទៀត លើកលែងតែខ្លួនគាត់។ បុរស ឃើញអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ ហើយគេមិនអធិស្ឋានដោយកាន់ព្រះ ហើយរំដោះគេ សម្រាប់ខ្លួនឯង អាចនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាបដ៏ក្រអឺតក្រទម។ ផ្ទុយទៅវិញ អំពើ បាបដ៏ក្រអឺតក្រទម ក៏ជាអំពើបាបដ៏ធំដូចគ្នាដែរ។

3. ហេតុដែលគេទទួលសោកដូចឃើញថា សិរីល្អរបស់ព្រះត្រូវបំផ្លាញដោយជើង មនុស្សប្រព្រឹត្ត។ អ្នកជឿផ្ដោតលើសិរីល្អរបស់ព្រះជាជាងការបរិភោគនិងការផឹក

ក។ ប៉ុន្តែ តើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលរស់នៅមិនអើពើនឹងការពិតដែលថាសិរី
ល្អរបស់ព្រះនឹងត្រូវធ្លាក់ចុះ ហើយពួកគេរស់នៅក្នុងការហូបចុក និងការរស់នៅ។
សកម្មភាពបែបនេះគឺអវិជ្ជាដូចសត្វតិរច្ឆាន។ ថ្វីត្បិតតែឆ្កែស្មោះត្រង់នឹងម្ចាស់វា
ប៉ុន្តែជារឿយៗពេលវាផឹកទឹក ម្ចាស់វាក៏ខាំវាតែម្តង។ អ្នកជឿគួរតែអាចយំសោក
ចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ ដែលសិរីល្អរបស់ព្រះត្រូវបានទម្លាក់ចុះមកលើផែន
ដី។ យើងមិនគួរធ្វើបាបសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះចំពោះបញ្ហាការស៊ីផឹកឡើយ។
Noyes នៅក្នុងពន្លាគារបានសរសេរសំបុត្រមួយថា “កុំបារម្ភពីការហូបចុក និង
សំលៀកបំពាក់។ ទុក្ខរបុគ្គលនៃប្រទេសរបស់យើង គ្រូគង្វាល បុង ស៊ុកចយ
ហ្មានខ្លាំងពេលប្រកាសផ្សាយដំណឹងល្អ គាត់បានរើសសណ្តែកនៅលើផ្លូវមួយ
បន្ទាប់មកគាត់បានដឹងថាវាជាលាមកគោលាយសណ្តែក។

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយមិនប្រៃចិត្ត ព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសពួកគេដោយប្រើសត្រូវរបស់ពួកគេ។ (១-២) ពាក្យនៃផ្នែកនេះ គឺជាទំនាយដើម្បីបង្ហាញការពិត ដើម្បីដាក់ទោសជនជាតិយូដា ដោយអំពាវនាវឱ្យកងទ័ពបាបីឡូន។
2. វាមានតម្លៃណាស់ដែលបុរសឃើញអំពើបាបហើយយំសោកសម្រាប់ពួកគេ។ (៣-៤, ៦ក) ទោះជាប្រជាជាតិយូដាទទួលបានការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះក៏ដោយ មនុស្សដែលយំព្រោះតែការប្រៀនប្រដៅរបស់ពួកគេទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដូចជាទឹកភ្នែកនេះមានតម្លៃណាស់។
 - 1) ដោយសារតែទឹកភ្នែកគឺជាភស្តុតាងដើម្បីឱ្យមានធាតុរសើបនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់វាមានតម្លៃ។ ដោយសារឆន្ទៈរបស់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយបញ្ហាខ្លាំង វាជាការល្អ / ប៉ុន្តែភ្នែករបស់យើងមិនគួររឹងរូសឡើយ។ ជាងនេះទៅទៀត ចិត្តរបស់យើងគួរតែទន់ភ្លន់ ដើម្បីទទួលបានការដាស់តឿនពីអំពើបាប និងព្រះគុណនៃចំណាប់អារម្មណ៍របស់ព្រះ។ ចិត្តរឹងដូចថ្ម ជាចិត្តរបស់មនុស្សអាក្រក់។ កាលណាចិត្តរបស់យើងទន់ជ្រាយ នោះយើងមានអារម្មណ៍ថា ការដាស់តឿនពីអំពើបាបហើយវាធ្វើឱ្យយើងស្រឡាញ់ព្រះ។

2) ទឹកភ្នែកមានតម្លៃសម្រាប់វាជាភស្តុតាងនៃបេះដូងដែលត្រូវខ្វល់ខ្វាយពីអនាគត
 ។ កាលដែលចិត្តមនុស្សរឹងរូស ពេលប្រតិបត្តិការងារដើម្បីទទួលសេចក្តីវេទនា
 នោះគេមិនខ្វល់ខ្វាយអំពីរឿងនោះឡើយ។ ជនជាតិយូដាបានស្តាប់ពាក្យព្រមាន
 របស់ព្យាការី គេមិនដែលព្រួយបារម្ភអំពីវាឡើយ. ដូច្នេះ ហោរាអេសេគាលមាន
 ប្រសាសន៍ថា៖ បំផុសជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់មានថ្វាសរឹង™។ (៣:៧) ទោះជា
 ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងក៏ដោយ ក៏គេមិនដែលខ្វល់ខ្វាយអំពីសេចក្តីវេទនានៃ
 អនាគតដែរ។ ម្យ៉ាងទៀតពួកគេគ្មានទឹកភ្នែកទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាយេស
 មាប្រាប់ពួកគេថា៖ បំអ្នកដែលស្រែកឃ្លានឥឡូវនេះមានសុភមង្គលហើយ ដ្បិតអ្នក
 រាល់គ្នានឹងបានឆ្អែត។ បំអ្នកដែលយំឥឡូវនេះមានសុភមង្គលហើយ ដ្បិតអ្នកនឹង
 សើច™។ (លូកា ៦:២១) ដាវីឌបានអធិដ្ឋានទៅព្រះយេស៊ូវថា៖ បំគេបង្កជម្លោះ
 ហើយពូនស្នាក់។ ពួកគេមើលជំហានរបស់ខ្ញុំ ដូចដែលគេបានរង់ចាំជីវិតខ្ញុំ™។
 (ទំនុកតម្កើង ៥៦:៦) ស្តេចទី២ ២០:៥ មានបន្ទូលថា បំចូរត្រឡប់ទៅវិញ ហើយ
 និយាយទៅកាន់ហេសេគា ដែលជាមេដឹកនាំនៃប្រជាជនរបស់យើងថា ព្រះអម្ចាស់
 ជាព្រះនៃព្រះបាទដាវីឌ ជាបិតារបស់អ្នកមានព្រះបន្ទូលថា៖ ខ្ញុំបានស្តាប់ការ
 អធិស្ឋានរបស់អ្នកហើយ។ ខ្ញុំបានឃើញទឹកភ្នែករបស់អ្នក។ មើលចុះ ខ្ញុំនឹង
 ព្យាបាលអ្នក។ នៅថ្ងៃទីបី អ្នកត្រូវឡើងទៅឯព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់™។

3. ការជំនុំជំរះត្រូវតែចាប់ផ្ដើមនៅក្រុមជំនុំ។(ខ៦) វាជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យដែលបុរស
នោះស្នាក់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ ប៉ុន្តែការដែលពួកគេនៅតែលាក់ពុតជាអំពើបាបដ៏ធំ
លើសពីអ្វីទាំងអស់។ ដូច្នេះហើយវាជាលំដាប់ធម្មជាតិដែលអំពើបាបត្រូវទទួល
ទោសជាមុនសិន។

4. ពិភពលោកពោរពេញដោយអំពើបាប អ្វីដែលគេគួរជួបគឺមានតែការបំផ្លិច
បំផ្លាញប៉ុណ្ណោះ។ (ខ៩) ទោះជាគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏ដោយ មនុស្សដែលគិតថា
ព្រះមិនដឹងជាមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយក្លាហាន (ខ១០) ពិភពលោកដែល
មនុស្សបែបនេះរស់នៅពោរពេញដោយអំពើបាប។

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដោយសារព្រះបញ្ជូនការជំនុំជំរះទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ទីបំផុតទីក្រុងនេះត្រូវបានល្អានពានដោយពួកយោធាបាប៊ីឡូន។ វិវរណៈដែលព្រះបានប្រទានការណែនាំថា បុរសដែលស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទេសឯកត្រូវបាចធូលីដែលកំពុងឆេះពេញទីក្រុង គឺជាអត្ថន័យនៃការនោះ។ (១-៨) ភ្លើងគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការវិនិច្ឆ័យ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា សូម្បីតែចាបមួយក្បាលក៏មិនត្រូវទម្លាក់ចុះមកលើផែនដីដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីព្រះដែរ (មថ ១០:២៩) តើក្រុងយេរូសាឡឹម ជាទីក្រុងនៃប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើសត្រូវបានកាន់កាប់ដោយពួកទាហានមិនពិតដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីព្រះទេ!
2. ចេរូប៊ីនដែលបម្រើព្រះយ៉ាងជិតស្និទ្ធនោះ គឺជាសត្វមានជីវិត (ខ ១៥) ពួកគេមានស្លាប និងដៃ។ (៥, ៨) ១) រីឯគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃជំនឿ។ វាមិនអាស្រ័យលើផែនដីទេ ហើយដើរទៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបើកសម្តែងព្រះបន្ទូលនោះយ៉ាងខ្លាំង។ (ខ ៥) ២) ដៃគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការបម្រើ។ វាបាននិយាយថា វាស្ថិតនៅក្រោមស្លាប វាមានន័យថាធ្វើការដោយសេចក្តីជំនឿ។ បើគ្មានជំនឿ គ្មានតម្លៃ។

3. កង់គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការផ្តល់អំណោយ ហើយក៏ជានិមិត្តសញ្ញានៃការបម្រើ និងការគោរពប្រតិបត្តិដោយសកម្មភាពដែលសត្វមានជីវិតផ្លាស់ទី។ សេចក្តីប្រាថ្នា ត្រូវរំកិលដោយសេចក្តីប្រាថ្នានៃសត្វមានជីវិត។ (១៩-២១) ដោយសារកង់ស្ថិតនៅ ខាងក្រោមរទេះ នោះគេទាញដោយទាញតែមនុស្សប៉ុណ្ណោះ។

4. វិធីសាស្ត្រនៃវិវរណៈនៅក្នុងថ្ងៃនៃវិវរណៈតែងតែដូចគ្នានៅក្នុងការអនុវត្ត។ (ខ ២២) ដោយសារព្រះទ្រង់រក្សាសេចក្តីសញ្ញាចំពោះរាស្ត្រទ្រង់ នេះជាការស្មោះត្រង់ របស់ទ្រង់ចំពោះយើង។

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដោយសារអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំជាមនុស្សទុច្ចរិត ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបំភ្លៃ ហើយត្រូវបានប្រើប្រាស់ខុស។ (1-4)
2. មេដឹកនាំអាក្រក់មិនប្រើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ចំអកឱ្យពាក្យអសុរ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អពិតវិះគន់គំនិតខុសឆ្គងរបស់ពួកគេ ហើយគួរតែបង្ហាញអត្តសញ្ញាណនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (5-11)
3. ព្រះដឹងថាគំនិតអាក្រក់បានកើតឡើងនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សហើយដោះស្រាយពួកគេ។ (ខ៥) ។ ទោះបីជាពួកគេមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងផ្នែកនៃអំពើរបស់ពួកគេក៏ដោយក៏ពួកគេមិនគេចផុតពីអត្តសញ្ញាណរបស់មនុស្សមានបាបដែរ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេតែងតែដឹងថាពួកគេជាមនុស្សមានបាប ហើយគួរតែមានចិត្តរាបទាប។ ការបន្ទាបខ្លួនគឺជាអាកប្បកិរិយានៃប្រាជ្ញា។
4. នៅពេលដែលព្រះដាក់ទោសមនុស្សមានបាប ពេលខ្លះព្រះអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេជួបនូវអ្វីដែលពួកគេខ្លាចភាគច្រើន។ (ខ ៨)
5. ព្រះមិនបានសម្រេចដោយពាក្យនៃមនុស្សក្រអឺតក្រទមទេ ទ្រង់ប្រតិបត្តិរឿងដែលប្រឆាំងយ៉ាងពិតប្រាកដ។ (១៤-១៦)

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ថ្វីត្បិតតែបុរសក្នុងលោកនេះ ហាក់ដូចជាឆ្លាតក្នុងរឿងលោកីយ៍ ប៉ុន្តែពួកគេជាមនុស្សខ្វាក់ភ្នែកចំពោះរឿងខាងវិញ្ញាណ។ (1-2)
2. មុនពេលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសមនុស្សមានបាបជាដំបូង ទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកគេស្គាល់លទ្ធផលនៃអំពើបាប គឺដើម្បីប្រែចិត្តពួកគេ ដោយមានវិធីសាស្ត្រជាច្រើន។ (3-7)
3. កាលណាមនុស្សអាក្រក់គ្រប់គ្រងដោយអំពើអាក្រក់ពេញទំហឹង មុខរបស់ពួកគេមានសភាពលង្ហិន នៅពេលដែលពួកគេដាក់ទោសព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេបិទមុខរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេត្រូវបានទម្លាក់ចុះនៅក្នុងបញ្ហាដែលពួកគេមិនអាចនិយាយបាន។ (៦, ១២)
4. នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសមនុស្សមានបាប ស្តេចក៏ត្រូវចុះចាញ់ក្នុងបញ្ហាដោយមិនមានវិធីសាស្ត្រអ្វីទាំងអស់។ (១១២)
5. ប្រជាជនគួរតែភ្ញាក់នូវព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយគួរតែស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែពួកគេមិនដូច្នោះទេ វាជាការសោកស្តាយដែលបន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានដាក់ទោសពួកគេស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់។ (១ ១៥)

6. ទំនាយនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងរហ័សមិនបានសម្រេច គឺជាគុណធម៌របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការស្វ័យទ្រាំនឹងព្រះជាម្ចាស់បានយូរ។ ទោះជាវាដូច្នេះក៏ដោយ ពាក្យចម្លើយរបស់មនុស្សដែលថាវិវរណៈនៃព្រះយ៉េតគឺជាអំពើបាបដែលមើលងាយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ (២២, ២៧) សូមមើល រ៉ូម ២:៤-៥។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ចូរយើងទទួលស្គាល់ការពិត។ (និក្ខមនំ ១៣:៨-១៦)

ពាក្យ ការពិត មានន័យថា ការពិតដោយផ្ទាល់។

1. ការពិតនៃបុរសគឺការថប់បារម្ភ។

ដូចជាអត្ថបទរបស់យើង ខទី ១០ និយាយថា ជារដ្ឋដែលគ្មានសន្តិភាព។ ការដែលជឿលើអំណាចរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនជឿលើព្រះ នាំមកនូវការព្រួយបារម្ភជានិច្ច។ អត្ថបទរបស់យើង ខទី ១០ ខបាននិយាយថា ពាក្យ បំពេលមនុស្សសង់កំផែង™ ចេញពីវា។ ពាក្យ ជញ្ជាំង” នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងចេញមកពីវា។ (១០, ១២, ១៤, ១៥) ពាក្យ បំផ្លាញ™ នេះជាភាសាហេព្រើរ កែច្នៃ (រ៉ូម) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលមានន័យថាជញ្ជាំង ប៉ុន្តែជាពិសេសដោយមិនប្រើវត្ថុភ្ជាប់ទេ ប៉ុន្តែជញ្ជាំងដែលបានសង់ឡើងដើម្បីងាយនឹងត្រូវបំផ្លាញ។ នៅទីនេះ "ជញ្ជាំង" ត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងក្តីសង្ឃឹមដែលប្រជាជាតិដ្ឋីហូជឿលើអំណាចខ្លួនឯង។ (Aalders) បន្ទាប់មក ពួកបុព្វបុរសក្លែងក្លាយបានទទួលស្គាល់ក្តីសង្ឃឹមឥតប្រយោជន៍ថាជាសេចក្តីល្អ ដែលវាប្រៀបដូចជាវត្ថុដែលត្រូវបានលាបពណ៌ដោយពណ៌ស ដែលមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនូវចំណុចខ្សោយមួយចំនួនដោយការដំឡើងជាមួយនឹងអ្វីដែលទន់ខ្សោយ។ នៅពេលដែលយើងព្យាយាមរស់នៅសម្រាប់

ខ្លួនយើង និងដើម្បីក្លាយជាជានិច្ច និងដើម្បីទទួលបានដូច្នេះ វាតែងតែមានគ្រោះថ្នាក់។

1) យើងមិនអាចជឿលើជីវិតរបស់យើងបានទេ។ គឺ 2:22 មានចែងថា៖ ឈប់គិតទៅលើមនុស្សដែលមានដង្ហើមតាមវន្តច្រមុះ តើគាត់គិតអំពីអ្វី? ពាក្យនេះមានន័យថាជីវិតរបស់យើងមាននៅក្នុងដង្ហើមរបស់យើង។ ការពិតដែលថាជីវិតរបស់យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកត្រូវបានពង្រឹងច្រើនជាងវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ដង្ហើមរបស់យើង (ខ្យល់) ។

បន្ទាប់មកវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្យល់ដង្ហើម (ខ្យល់) តើវាត្រូវបានពង្រឹងយ៉ាងដូចម្តេច? បើយើងសង់ផ្ទះគាត់មិនមែនសង់លើផែនដីទេ តែសង់លើអាកាស តើគ្រោះថ្នាក់ប៉ុណ្ណា? ដូច្នេះ យើងមានចិត្តថាយើងគួររៀបចំសេចក្តីស្លាប់។ ពិតមែនហើយ យើងជាមនុស្សនៅលើផ្ទៃនៃសេចក្តីស្លាប់។

2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បុរសនោះតែងមានការព្រួយបារម្ភ។ យើងតែងតែមានការថប់បារម្ភចំពោះអំពើបាប។ អំពើបាបតែងតែជាគ្រាប់ពូជនៃការថប់បារម្ភ។ ជាឧទាហរណ៍ ដូចបុរសខឹងបុរសនោះ តើគាត់មានសេចក្តីសុខដែរឬទេ? វាជាការពិត ដូចដែលយើងអត់ទោស ដើម្បីទទួលបានសន្តិភាព។ ដូចយើងក្រអឺតក្រទម តើយើងមានសន្តិភាពទេ? ព្រោះមនុស្សក្រអឺតក្រទមខ្លាចអ្នកណាអាចត្រូវគេលើក

ឡើង តើធ្វើដូចម្តេចបានសេចក្តីសុខ? អ្វីដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ គឺមិនមែនជាអំពើបាបទេ ប៉ុន្តែការមើលងាយព្រះច្បាស់ជាមានបាប។ ពោលគឺការ ក្រអឺតក្រទមក្នុងកម្រិតមិនទទួលស្គាល់ព្រះក៏ជាអំពើបាបដែរ។ សន្តិភាពរបស់ព្រះ មិនបានមកដល់កន្លែងដែលមានអំពើបាបបែបនេះទេ។ ៣) ហើយពេលបុរសគិតពី អំពើបាបកន្លងមក គាត់មានការថប់បារម្ភ។ ហើយបុរសមិនអាចជៀសផុតពីរ លកនៃការថប់បារម្ភសម្រាប់គាត់រស់នៅក្នុងពិភពនៃការថប់បារម្ភ។ ដូចជាជំនោរ នៃសមុទ្រមកដល់ដោយការទទួលបានអំណាចទាញពីពិភពព្រះច័ន្ទ គាត់មិនអាច ជួយបានក្រៅពីទទួលបានឥទ្ធិពលចេញមកពីអ្វីៗទាំងអស់របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ គាត់រស់នៅក្នុងអាកប្បកិរិយានៃការថប់បារម្ភដូចនោះ។

2. អ្នកដឹងការពិតមានវិធីដោះស្រាយដូចការលើកឡើងខាងលើ។

អ្វីដែលខ្លួនគាត់គិតថាគាត់មានសន្តិភាពគឺដូចជាសកម្មភាពលាបពណ៌សលើជញ្ជាំង ដែលគាត់បង្កើត។ (ខ១០) ជីវិតបែបនេះគឺជាការលាក់ពុត យ៉ូប ៨:១១-១៥ បាន និយាយដូចជាដើមត្រែងក្នុងន័យថាជីវិតបែបនោះគ្មានប្រយោជន៍អ្វីពិតប្រាកដ។ ដោយសារដើមត្រែងទទេនៅខាងក្នុង វាគឺជាមនុស្សលាក់ពុត ដែលមិនស្វែងរក ព្រះ។ អ្នកដែលចូលរួមក្នុងតែការលាក់ពុតសាសនា ប្រៀបដូចជាដើមត្រែង ហើយបន្ទាប់មកមិនបង្កើតផល។ ដើមត្រែងមានផ្លែ។ យ៉ូប 8:11-15 មាន

ប្រសាសន៍ថា ឯ តើដើមល្អុងអាចដុះនៅកន្លែងដែលគ្មានទឹកបានឬទេ? តើដើម
ត្រែងអាចរីកនៅកន្លែងដែលគ្មានទឹកបានទេ? ផ្កាមិនទាន់កាត់

ពួកវាក្រៀមស្វិតមុនរុក្ខជាតិដទៃទៀត។ ផ្លូវរបស់អស់អ្នកដែលឆ្លងព្រះជាផ្លូវបែប
នេះ។ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សដែលគ្មានព្រះនឹងវិនាស។ ទំនុកចិត្តរបស់គាត់ត្រូវ
បានកាត់ផ្តាច់ ហើយការទុកចិត្តរបស់គាត់គឺជាបណ្តាញរបស់សត្វពឹងពាង។ គាត់
ផ្អៀងទៅនឹងផ្ទះរបស់គាត់ ប៉ុន្តែផ្ទះនោះមិននៅឡើយ។ គាត់ចាប់វា ប៉ុន្តែវាមិនអាច
ទ្រាំទ្របាន™។

បន្ទាប់មកតើអ្វីទៅជាអរម្មណ៍ពិតនៃការថប់បារម្ភ និងវិធីដោះស្រាយវា? ទីមួយ
គឺត្រូវជឿលើព្រះអម្ចាស់។ យើងគួរតែដឹងថា នៅក្នុងដំណោះស្រាយនៃបញ្ហា មាន
តែជំនឿប៉ុណ្ណោះ គឺអាស់ហ្វា និងអូមេហ្គា។ ទីពីរ យើងគួរតែអធិស្ឋាន ជាពិសេស
ការអធិស្ឋាននៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់គឺជាការអធិស្ឋានដោយស្មោះ។ ទី៣ យើងត្រូវ
ប្រឹងប្រែង។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះសង្កត់ធ្ងន់លើការព្យាយាម។ វាបាននិយាយថា
យើងគួរតែជួបនឹងអំពើបាបរហូតដល់បង្អួចឈាម។ (ហេ. ១២:៤) ហើយវាបាន
និយាយថាស្មោះត្រង់រហូតដល់ស្លាប់។ (វិវរណៈ ២:១០)

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. វាគ្គជាច្បាប់ដ៏អស់កល្ប ដែលទំនាយចេញមកពីស្ថានសួគ៌ វាយប្រហារមកលើ ទំនាយចេញមកក្រៅផែនដី (ទំនាយចេញពីចិត្តមនុស្ស)។ (ខទី ២) (ហេងស្ពឺនប៊ីក)
2. ហោរាក្លែងក្លាយតែងតែធ្វើឱ្យព្រលឹងមនុស្សវិនាស។ ក្នុងន័យនេះគាត់ដូចជា "កញ្ឆោត" ។ (ខ៤)
3. ព្រះបានបោះបង់ចោលមួយរយៈ ខណៈដែលហោរាក្លែងក្លាយបានកើតឡើង។ (៣, ៥-៧) ព្រោះគាត់ប្រតិបត្តិ ដូច្នេះគាត់យល់ដឹងរវាងពួកបរិសុទ្ធពិត និងមនុស្ស មានពុត។ (ខុច ១៣:១-៣) ពួកបរិសុទ្ធពិតមិនដើរតាមព្យាករណ៍ក្លែងក្លាយទេ ប៉ុន្តែ មនុស្សលាក់ពុតដើរតាមគាត់ ឬទទួលគាត់។
4. ព្យាករណ៍ក្លែងក្លាយមិនសាងសង់នៅលើមូលដ្ឋានរឹងមាំនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និង សន្តិភាពដោយគ្មានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនោះទេ។ (ខ១០) កិច្ចការដែលពួកគេប្រតិបត្តិ គឺដូចជាជញ្ជាំងដែលលាងដោយស ហើយមានមុខពីរ។ សូមមើល កិច្ចការ ២៣: ៣ ។
5. បុរសដែលបោះចោលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបង្រៀនមិនពិត គឺតាម ប្រមាញ់ព្រលឹង ហើយសម្លាប់ព្រលឹង។ (១៨, ២០) ព្រលឹងមនុស្សទទួលបានជីវិត

ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ចេញពីតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យោងទៅយ៉ូហាន 5:39,
6:68 ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ចូរយើងទទួលបានការសម្រាលទុក្ខក្នុងគ្រោះកាច (អេសេក ១៤:២១-២៣)

អត្ថបទរបស់យើងលាតត្រដាងពាក្យ ៦ ដើម្បីទទួលបានការសម្រាលទុក្ខ™ ជាពីរដង (ខទី ២២ ខ ខទី ២៣ ក) វាមានន័យថា អ្នកទោសរបស់សាសន៍យូដា (អ្នកទោសបាបីឡូន) នៅពេលដែលពួកគេទទួលគ្រោះកាចត្រូវបានសម្រាលទុក្ខដល់គ្រោះកាចដែលព្រះបានចាត់។ តើមានហេតុផលអ្វីដើម្បីទទួលបានការសម្រាលទុក្ខ?

1. ទោះបីជាពួកគេបានទទួលគ្រោះកាចក៏ដោយ ក៏អំពើបាបរបស់ពួកគេដែលក្លាយជាមូលហេតុនៃគ្រោះកាចរបស់ពួកគេគឺធំជាង។

ដោយសារអំពើបាបរបស់គេ វាជារឿងធម្មជាតិដែលប្រទេសជាតិត្រូវបំផ្លាញ។ ការពិតនេះត្រូវបានបំភ្លឺដោយ ខ ១៣-២០ ។ នៅទីនោះ ពាក្យ "ប្រសិនបើ" ចែងពីការដាក់ទណ្ឌកម្មធម្មជាតិដែលពួកគេគួរទទួល។ (១៣, ១៥, ១៧, ១៩) វាគឺជាគ្រោះកាចដ៏ធំដែលបុរសសុចរិតបីនាក់ដូចជាណូអេ ដានីយ៉ែល និងយ៉ូប មិនអាចសង្គ្រោះអ្នកដទៃទៀតក្រៅពីជីវិតរបស់ពួកគេ។ តើអំពើបាបប្រភេទណាដែលគេគួរទទួលគ្រោះកាចដ៏ធំ? អំពើបាបគឺជាការពិតដែលថាពួកគេមិនបានបោះចោលបេះដូងនៃការថ្វាយបង្គំប្រព្រះទេតែស្វែងរកការដឹកនាំរបស់ព្រះពីខាងក្រៅ។ (១-១១) ជាពិសេសពាក្យ ខទី ៧-៨ លាតត្រដាងបង្ហាញពីអ្វីដែលសេចក្តីក្រោធរបស់

ព្រះចំពោះអំពើបាបនេះ។ ព្រះស្អប់ចិត្តនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះដូច្នេះ។ មានមនុស្ស
ច្រើនបែបនេះក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន។ នោះគឺពួកគេជឿលើព្រះផ្សេងទៀត ហើយ
ស្វែងរកការដឹកនាំរបស់ព្រះ និងការដឹកនាំរបស់ទ្រង់។ ពេលនោះ ពាក្យដែលថា
ជាធម្មជាតិដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះត្រូវបំផ្លាញចេញមកពី ខ ១២-២០។
ទោះបីយ៉ាងនេះក្តី ជនជាតិយូដាទាំងអស់មិនត្រូវបានបំផ្លាញចោលឡើយ ហើយ
ពួកគេជាប្រជាជនដើម្បីរំដោះចេញពីគ្រោះកាច។ (ខ ២២) នេះជាអ្វីដែលពួកគេ
ទទួលបានការសម្រាលទុក្ខ។ ដូចដែលបុរសដឹងថាវាជាធម្មជាតិដែលការរងទុក្ខ
របស់គាត់ចេញពីប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់គាត់គាត់ទទួលបានការល្អលាម។
ចោរដែលក្តោងលើឈើក្តោងបានជួបប្រទះរឿងបែបនេះ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា
“ហើយយើងពិតជាត្រឹមត្រូវណាស់ ត្បិតយើងកំពុងទទួលរងនៃអំពើរបស់យើ
ង។ ប៉ុន្តែបុរសនេះមិនបានធ្វើអ្វីខុសទេ™។ (លូកា ២៣:៤១) លើសពីនេះ បុរស
ដឹងថាការរងទុក្ខរបស់គាត់សមនឹងខ្លួនគាត់សម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួលពីអំពើបាបរបស់
គាត់ ជាជាងគាត់គួររកឃើញលក្ខខណ្ឌនៃការអរព្រះគុណក្នុងចំណោមពួកគេ។
បន្ទាប់មកគាត់ទទួលបានការសម្រាលទុក្ខ ហោរាអេសាយបានមានប្រសាសន៍ថា
បំប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមិនបានទុកឱ្យយើងនៅរស់រានមានជីវិត
ពីរបីនាក់ទេ យើងគួរធ្វើដូចក្រុងសូដុម ហើយក្លាយទៅដូចក្រុងកូម៉ូរ៉ា™។ (គី ១:៩)
ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង ១១៩:៦៧ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្រសិនបើបង្គំរងទុក្ខ ទូល

បង្គំបានរង្វេង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមពាក្យទ្រង់™។ ទំនុកតម្កើង 119:71 បានមានប្រសាសន៍ថា “វាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំ ដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់របស់ព្រះអង្គ”។

ពួកបរិសុទ្ធពិតគិតពីស្ថានភាពនៃការសម្រាលទុក្ខ ខណៈដែលគាត់មានទុក្ខ ជាជាងសរសើរ។ ពួកបរិសុទ្ធបានអំពាវនាវឱ្យ Newman ជិះកប៉ាល់នៅមហាសមុទ្រមេឌីទែរ៉ាណេ ហើយងាកជុំវិញកោះ Cilsili ហើយនៅតាមផ្លូវឆ្ពោះទៅប្រទេសបារាំង Marseille គាត់បានទទួលការឈឺចាប់ធ្ងន់ធ្ងរដោយសារជំងឺគ្រុនក្តៅ។ គាត់នៅក្នុងការរងទុក្ខនោះបានធ្វើទំនុកតម្កើង ០ ដឹកនាំដោយសប្បុរស ™ ហើយបានទទួលការសម្រាលទុក្ខ។ ថេលីវបានច្រៀងទំនុកតម្កើងថា ០ខ្ញុំនៅទីនេះតែជាមនុស្សចម្លែក™។ បន្ទាប់ពីកូនប្រុសរបស់គាត់បានស្លាប់ គាត់ក៏បានទទួលការសម្រាលទុក្ខដែរ។

2. ដូចដែលពួកគេបានដឹងថាព្រះដើម្បីដាក់ទោសអំពើបាបរបស់ពួកគេពិតជាមានជីវិត ពួកគេបានទទួលការល្អឯលោម។

ខគម្ពីរ 22 របស់យើងបាននិយាយថា ០ ប៉ុន្តែមើលចុះ អ្នកនៅរស់រានមានជីវិត មួយចំនួននឹងត្រូវទុកនៅក្នុងវា កូនប្រុសស្រីដែលនឹងត្រូវបានគេនាំចេញមក។ មើលចុះ ពេលដែលគេចេញមករកអ្នក ហើយអ្នកឃើញផ្លូវ និងការប្រព្រឹត្តរបស់គេ

នោះអ្នកនឹងបានល្អងលោមចំពោះគ្រោះមហន្តរាយដែលយើងបាននាំមកលើក្រុង
យេរូសាឡឹម ដ្បិតអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងបានធ្វើមកលើវា™។ នៅទីនេះ ពាក្យ ០
កូនប្រុសស្រី™ ចង្អុលទៅក្មេងស្រី។ ជាពិសេសពួកគេក្លាយជាអ្នកទោស ហើយ
បានធ្វើឱ្យពួកគេទៅបាបីឡាន គឺជាវិធីធ្វើឱ្យពួកគេរស់ឡើងវិញ។ ហេតុអ្វីបានជា
ពួកគេគ្រាន់តែរស់ឡើងវិញ? ដោយសារពួកគេមានអំពើបាបតូចជាងមនុស្សធំនៅ
ក្នុងយេរូសាឡឹមដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងខ្លាំង។ ដូចជាព្រះបានដាក់ទោស
ដោយពន្លឺ និងធ្ងន់នៃអំពើបាបយ៉ាងពិតប្រាកដក្នុងសេចក្តីសុចរិត។ ដូចដែលយើង
ឃើញការពិត វាជារឿងធម្មតាទេដែលជនជាតិយូដាត្រូវបានរងទុក្ខក្នុងនាមជាអ្នក
ទោសនៅបរទេស ហើយពួកគេបានទទួលការសម្រាលទុក្ខ។ ពីព្រោះអ្នកដែលប្រែ
ចិត្តគួរតែត្រូវបានសង្គ្រោះ។ ទោះបីជាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានព្រងើយកន្តើយក៏ដោយ
មានតែព្រះទេដែលរស់នៅតែមួយ។ បុរសគួរទទួលយកតែព្រះមួយអង្គគត់ដែល
នៅរស់។ ព្រះដាក់ទោសមនុស្សមានបាប ព្រោះព្រះមានជីវិត ប៉ុន្តែទ្រង់អាចស
ង្គ្រោះអ្នកដែលប្រែចិត្ត។ ដូច្នេះ យ៉ូហ 5:17-19 បានមានប្រសាសន៍ថា ០ មើល
ចុះ អ្នកដែលព្រះបានប្រដៅនោះមានពរហើយ! ដូច្នេះ កុំមើលងាយវិន័យរបស់ព្រះ
ដ៏មានមហិទ្ធិបូជ្ញា។ ដ្បិតគាត់មានរបួស ប៉ុន្តែគាត់ចង់ឡើង។ គាត់បាក់បែក ប៉ុន្តែដៃ
គាត់ជាសះស្បើយ។ ទ្រង់នឹងរំដោះអ្នកពីបញ្ហាប្រាំមួយ; នៅក្នុងប្រាំពីរគ្មានអំពើ
អាក្រក់ណាមួយនឹងប៉ះពាល់ដល់អ្នកទេ™។

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកដែលដាក់រូបព្រះក្នុងចិត្ត ហើយជឿលើព្រះ គឺមនុស្សត្រូវមានចិត្តពីរ។ (ខណ) មនុស្សបែបនេះមិនអាចយករបស់ខ្លះចេញពីព្រះបានទេ។ (យ៉ូហាន ១:៦-៨)
2. ដូចព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យមនុស្សលោក ព្រះអង្គវិនិច្ឆ័យតាមចិត្តដែលបានតាំងចិត្ត។ (ខ៥) សុភាសិត ១៦:២ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្ស សុទ្ធតែបរិសុទ្ធដោយភ្នែកខ្លួន ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវាងវិញ្ញាណ™។
3. អ្នកដែលបម្រើព្រះ បម្រើរូបព្រះ ទីបំផុតគាត់ទទួលទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌ក្នុងកម្រិតដែលក្លាយជាបញ្ហាចំអកចេញពីអ្នកមិនជឿ។ (ខ៨) ដូច្នេះ អ្នកដែលបម្រើព្រះ បម្រើតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ហើយគួរតែបម្រើលោកដោយស្មោះត្រង់។
4. បុរសបដិសេធមិនស្រឡាញ់សេចក្តីពិតរបស់ព្រះគួរទទួលទោស វាជាទោសដែលត្រូវជឿពាក្យមិនពិត។ (ខ៩)។ II Thess 2: 9-12 បាននិយាយថា “ការមកដល់នៃមនុស្សទុច្ចរិតគឺដោយសកម្មភាពរបស់សាតាំងដោយអំណាចទាំងអស់ និងទីសំគាល់មិនពិត និងការអស្ចារ្យ ហើយជាមួយនឹងការបោកបញ្ឆោតដ៏អាក្រក់ ទាំងអស់ចំពោះអស់អ្នកដែលកំពុងវិនាស ដោយសារពួកគេបដិសេធមិនស្រឡាញ់សេចក្តីពិត និង ដូច្នេះត្រូវបានសង្គ្រោះ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះចាត់តែឲ្យមាន

ការបំភាន់ខ្លាំង ដើម្បីឲ្យពួកគេជឿនូវអ្វីដែលមិនពិត ដើម្បីឲ្យមនុស្សទាំងអស់អាច
នឹងទទួលបានការផ្ដន្ទាទោសអ្នកដែលមិនបានជឿសេចក្ដីពិត ប៉ុន្តែមានសេចក្ដីរីករាយ
ក្នុងអំពើទុច្ចរិត™។

5. អំពើបាបរបស់ព្យាការីក្លែងក្លាយក៏ធំដែរ ហើយអំពើបាបដែលសុំគាត់ក៏ធំដែរ
(ខ១០) ព្រោះអ្នកដែលសុំព្យាការីក្លែងក្លាយក៏មានអារម្មណ៍ថាស្អប់ ហើយចូលចិត្ត
ទៅម្ខាងទៀត ហើយស្វែងរកព្យាការីក្លែងក្លាយ។

6. ដោយសារតែព្រះជាម្ចាស់ទទួលស្គាល់សកម្មភាពដើម្បីពឹងផ្អែកលើអ្នកផ្សេង
ទៀតលើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានយកចេញវត្ថុដើម្បីពឹងផ្អែកលើវា។ (ខ
១៣) យោងទៅអ៊ីស ៣:១-៣។

7. នៅពេលដែលពួកគេទទួលទណ្ឌកម្មជាតិ អ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់មានសេចក្ដី
សង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួន។ នៅក្នុងអត្ថន័យដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើបញ្ហានេះ នៅក្នុង ខទី ១៤-
២០ ពាក្យ ប៉ូ ពួកគេនឹងរំដោះ ប៉ុន្តែជីវិតរបស់ពួកគេផ្ទាល់™ មកជាបួនដង។
ដូចដែលយើងឃើញហើយ យើងអាចដឹងថាជីវិតនៃជំនឿផ្ទាល់ខ្លួនមានតម្លៃប៉ុន
ណា។ ទោះបីជាប្រទេសជាតិត្រូវបានបំផ្លាញក៏ដោយ អ្នកជឿពិតមានក្តីសង្ឃឹម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ការប្រើប្រាស់ដើមទំពាំងបាយជូរ (អេសេគា ១៥:១-៣)

ដើមវល្លិមិនត្រូវបានប្រើសម្រាប់ឈើទេ ប៉ុន្តែវាសម្រាប់បង្កើតផ្លែ។ ថ្វីត្បិតតែដើមឈើដទៃទៀតធំធេងខ្លាំង និងប្រើសម្រាប់បញ្ជាក់ដោយ វាជាពាក្យប្រៀបធៀបដើម្បីបង្ហាញពីបុគ្គលិកលក្ខណៈដ៏ល្អជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនេះ។ ប៉ុន្តែដើមទំពាំងបាយជូរមិនមានរូបរាងល្អទេ ប៉ុន្តែយើងអាចឃើញផ្លែល្អ។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបរបស់អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក។ ថ្វីត្បិតតែគេមើលមិនឃើញខ្លួនឯងល្អក៏ដោយ ក៏គេឃើញតែផ្លែរបស់គេល្អដែរ។

1. គោលបំណងដែលដើមឈើបង្កើតផលគឺសម្រាប់អ្នកដទៃទាំងស្រុង។ ដូចអ្នកជឿក៏មានអាកប្បកិរិយាល្អ ហើយធ្វើជំនួញដែរ ប៉ុន្តែគេគួរធ្វើដើម្បីអ្នកដទៃ។ បន្ទាប់មកអ្នកជឿប្រតិបត្តិការងារល្អ វាជាការសោកស្តាយដែលពួកគេបានប្រតិបត្តិក្នុងឧទាហរណ៍ជាមួយនឹងគោលគំនិតនៃផលប្រយោជន៍របស់គាត់។ កាលដែលអ្នកជឿទទួលបានការប្រកបយ៉ាងជ្រៅជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវ ពួកគេត្រូវបានទុកចោលពីភាពអត្មានិយម។

2. អ្នកជឿបង្កើតផលសម្រាប់វត្ថុនៃព្រះ ពោលគឺវាគួរតែឆ្ងាញ់ និងអាចទទួលយកបានពិតប្រាកដប៉ុណ្ណោះ។ ផលផ្លែប្រាំបួននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងកាឡាទី 5:22-23 គឺជាផ្លែឈើតំណាងដែលអ្នកជឿគួរទទួល។

3. ដើម្បីបង្កើតផលច្រើន គាត់គួរតែបើកសម្តែងតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ដូចដែល គាត់បង្ហាញខ្លួនឯង វាជាផ្នែកទំពាំងបាយជូរព្រៃ ប៉ុន្តែមិនមែនជាផ្នែកទំពាំងបាយជូរ ពិតទេ។ គឺ 5:1-2 ជំនួយ "សូមឱ្យខ្ញុំច្រៀងចំរៀងស្នេហារបស់ខ្ញុំសម្រាប់ជាទី ស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំអំពីការទំពាំងបាយជូររបស់គាត់: ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំមានចំ ការទំពាំងបាយជូរនៅលើភ្នំដែលមានជីជាតិណាស់។ គាត់ដឹកយកថ្ម ហើយដាំដើម ទំពាំងបាយជូរ។

គាត់បានសង់ប៉មយាមមួយនៅកណ្តាលវា ហើយបានហែកដបស្រានៅក្នុងនោះ។ ហើយគាត់រកវាដើម្បីផ្តល់ផលទំពាំងបាយជូរ ប៉ុន្តែវាបានផ្តល់ផលទំពាំងបាយជូរ ព្រៃ™។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ អ្នកជឿមានស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់ មិនត្រូវ បង្កើតផលល្អដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យទេ តែត្រូវបង្កើតផលអាក្រក់។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿមិនបើកបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទទេតែបង្ហាញខ្លួនគាត់ពួកគេក្លាយជា ដូច្នេះ។ បន្ទាប់មកបញ្ហាមួយចំនួនគឺថាតើពួកគេអាចប្រតិបត្តិវាដោយរបៀបណា ពីព្រោះអ្នកជឿក៏មានចរិតលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនដែលគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពី ទទួលយកកំហុស និងចំណុចខុស។ ពួកបរិសុទ្ធចាស់ក៏យកបញ្ហាដែរ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ពួកគេលាតត្រដាងអំពីព្រះគ្រីស្ទច្រើនណាស់ ចំណុចខុសឆ្គងរបស់ពួកគេ ត្រូវបានកំណត់ ហើយព្រះគ្រីស្ទដែលបានបើកសម្តែងបំភ្លឺដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ ជាពន្លឺដ៏មានឥទ្ធិពល។ មានចំនុចខុសនៅក្នុងឯកសារដែល Augustine បានសរ

សេរមានកំហុសច្រើន។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់មានការបកស្រាយខុស គោលលទ្ធិនៃ
យុត្តិកម្មខុស។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយសៀវភៅឯកសារការពិតរបស់
គាត់ ហើយមនុស្សជំនាន់ក្រោយត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយទីបង្គោលល្អៗជាច្រើន
របស់គាត់។ ហើយពួកបរិសុទ្ធដែរ Jerome ក៏មានចំណុចខុសខ្លះដែរ។ គាត់មិន
យកចិត្តសន្តិវិធីទៅអ្នកដទៃ ហើយគាត់បង្ហាញកំហឹងរបស់គាត់យ៉ាងងាយ។ ប៉ុន្តែ
Latin Vulgate គាត់បានបកប្រែបានធ្វើឱ្យពួកគេស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈមនុស្ស
រាប់ពាន់នាក់យ៉ាងជិតស្និទ្ធ។ ដូចដែលវាលាតត្រដាងព្រះគ្រីស្ទខ្ញុំច្រើនណាស់ដែល
ខ្ញុំផ្ទាល់នឹងបើកបង្ហាញតិចតួចអាចត្រូវបានបិទបាំងព្រោះព្រះគ្រីស្ទធ្វើការដោយ
អំណាច។ ដូចដែលគ្រូគង្វាលអធិប្បាយយ៉ាងខ្លាំងក្លា (ដើម្បីបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទបាន
យ៉ាងល្អដោយការអធិប្បាយ) កំហុសផ្សេងទៀតរបស់គាត់ត្រូវបានបិទបាំង។ (ស្តី
ជិន)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ចូរបង្កើតផល (អេសេក ១៥:១-៨)

តើផ្តែងឈើជាអ្វី? មានដូចខាងក្រោម។ 1) អ្នកជឿរក្សាជំនឿរបស់គាត់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ នេះជាការពិបាក។ នៅពេលដែលកប៉ាល់កូរ៉េជប៉ុនត្រូវវេទនា (1967.1.14) មនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមបុរសដែលបានសង្គ្រោះ គឺជាអ្នកដែលហែលនៅលើទឹករហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ២) ព្រះអង្គបានដល់នូវធម៌ដ៏សុចរិត។ 3) គាត់នាំមនុស្សទៅព្រះ។ ដូចនេះវាពិបាកនឹងបង្កើតផលណាស់។ ប៉ុន្តែវាមានភាពងាយស្រួល។ ពីព្រោះនៅពេលដែលយើងនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ នោះវាក្លាយជាដូច្នេះ។ (យ៉ូហាន ១៥:៥) អាទិកំបាំងដើម្បីនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចដូចជាយើងមានទុក្ខលំបាក។

1. ទីតាំងសំខាន់នៃអ្នកជឿគឺវេទនា។

ពាក្យនៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ របស់យើង ឯ តើដើមទំពាំងបាយជូរលើសជាងឈើណាមួយ ឯមែកវល្លិដែលស្ថិតនៅក្នុងចំណោមដើមឈើក្នុងព្រៃយ៉ាងដូចម្តេច ? ឯហើយពាក្យថា ឯតើយកឈើមកធ្វើអ្វីដែរឬទេ? TM មានន័យថា ដើមទំពាំងបាយជូរអាក្រក់ជាងដើមឈើដទៃ អ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិករស់នៅអាក្រក់ជាងអ្នកផ្សេងទៀតនៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃជីវិតរាងកាយរបស់ពួកគេ។ គាត់បានលើកឡើងដូច្នេះក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយសម្រេចបាននូវសេចក្តីល្អ ដែលព្រះសព្វព្រះទ័យជាខ្លាំង។

ជាដើមឈើផ្តល់ផ្លែ គុណភាពនៃឈើដើម្បីបង្កើតផលល្អសម្រាប់ប្រជាជនមិនមាន
តួលេខល្អឡើយ។ ប៉ុន្តែដើមឈើដែលមិនឱ្យផ្លែខ្លះមានគុណភាពជាឈើរឹង។
ហើយល្អ។ ឧទាហរណ៍ ដើមពោធិឡូនី ដើមល្អ ជាដើម ប៉ុន្តែ ដើមប៉ោម ដើម
ពោធិ ដើមពោធិ ជាពិសេស ដើមទំពាំងបាយជូ ផ្តល់ផលល្អដល់មនុស្សប្រុស ប៉ុន្តែ
គុណភាពឈើមិនមានរូបល្អទេ។ គាត់គួររស់នៅក្នុងអង្គខ្លួនឯងដើម្បីទទួលផល
ដែលព្រះពេញចិត្ត។ គាត់គួរតែដាក់ខ្លួននៅលើស្ថានភាពវេទនា។

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើងគ្មានទេ “ដ្បិតគាត់បានធំឡើងនៅចំពោះមុខគាត់
ដូចជាក្នុងជាតិវ័យក្មេង ហើយដូចជាប្អូនចេញពីដីស្លូត។ គាត់មិនមានរូបរាង ឬ
ភាពអស្ចារ្យដែលយើងត្រូវមើលគាត់ ហើយក៏មិនមានសម្រស់ដែលយើងចង់បាន
គាត់ដែរ™។ (គី ៥:៣:២) ប៉ុន្តែឱ្យដើរតាមគាត់បាននិយាយថា៖ ណែនាំណាគេ
បង្គាប់បង្ខំ យើងក៏អង្វរដែរ។ យើងបានក្លាយទៅជាហើយនៅតែដូចជាសំណល់
នៃពិភពលោកដែលជាការបដិសេធនៃអ្វីទាំងអស់។ “។ (១កូរិនថូស ៤:១៦) នេះ
មិនមែនជាជីវិតដែលគិតតែពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែគាត់បានលើកតែព្រះ
ហើយបម្រើទ្រង់ ហើយបានរងទុក្ខ ហើយបានលាតត្រដាងថាគាត់រស់នៅក្នុងស្ថាន
ភាព ណែនាំខ្លះខ្លាយ™។ បាវចនាជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនត្រូវបានគេ
និយាយថា ណែនាំជាទីបី™ ។ នេះមានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់ជាអង្គទីមួយ អង្គទីពីរជា
អង្គទី 3។

តម្លៃនៃទំពាំងបាយជូរគឺជាផ្លែឈើ។ បើមិនចេញផ្លែទេ គួរបោះចោលទៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ តែមិនប្រើជាឈើទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា៖ ប៉មើលចុះ វាត្រូវបានគេឱ្យទៅឆ្លើងសម្រាប់ជាប្រេង។ ពេលឆ្លើងនេះចុងទាំងសងខាង ហើយកណ្តាលវាឆេះ តើវាមានប្រយោជន៍អ្វី? (ខ៤) ដូចនេះដែរ បើអ្នកជឿមិនទទួលផលនៃសេចក្តីសុចរិតទេ នោះគាត់នឹងក្លាយទៅជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍។ (មថ ៥:១៣) សូមយោងទៅយ៉ូហាន ១៥:៥-៦។

2. អ្នកជឿគួរគិតថា ការពិតត្រូវប្រៀនប្រដៅដោយព្រះធម្មជាតិ គួរតែវេទនា។

ខទី ៤ របស់យើងបាននិយាយថា ប៉មើលចុះ វាត្រូវបានគេឱ្យទៅឆ្លើងសម្រាប់ជាប្រេង។ ពេលឆ្លើងនេះចុងទាំងសងខាង ហើយកណ្តាលវាឆេះ តើមានប្រយោជន៍អ្វី? “។ ត្រង់នេះ ប៉មើលចុងពីរ™ ចង្អុលបង្ហាញការពិតដែលថាកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលខាងជើង១០ត្រូវចាប់ទៅក្នុងស្រុកអាស៊ីរីក្នុងពេលដំណាលគ្នា ម្យ៉ាងវិញទៀតនៅសម័យរបស់ព្រះយេស៊ូវ ប្រជាជាតិយូដាត្រូវបានចាប់ទៅក្នុងបាបីឡូន។ ហើយ "កណ្តាលវាឆេះ" ចង្អុលបង្ហាញពីស្ថានភាពដែលក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវបានលុកលុយ។ (G. Ch. Aalders)

ពាក្យនេះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះអ្នកជឿទូទៅ។ យើងក៏ត្រូវបានព្រះប្រៀនប្រដៅជាញឹកញាប់ ព្រះទ្រង់ប្រដៅមនុស្សជាទីស្រឡាញ់។ បើកូនប្រុសមិនទទួលការប្រៀន

ប្រដៅ នោះមិនមែនជាកូនប្រុសពិតទេ។ (ហេ. ១២:៨) ដូច្នេះ យើងគួរពិនិត្យមើល ថាតើយើងមិនមានការប្រដៅឬមិនមានចិត្តប៉ងប្រាថ្នា។ បើមានទុក្ខយ៉ាងណា គប្បីដឹងថាជានិយមរបស់ខ្លួន ហើយគួរបន្ទាបខ្លួន។ សម្រាប់អ្នកជឿសម័យនេះ មានចិត្តក្រអឺតក្រទម ទោះបីជាគេប្រដៅក៏ដោយ ពួកគេចាត់ទុកអាកប្បកិរិយា ដែលមើលទៅជាមនុស្សសុចរិតជាងអ្នកដទៃ។ មូលហេតុដែលពួកគេប្រកាន់យក អាកប្បកិរិយាបែបនេះ គឺដោយសារពួកគេត្រូវបានប្រៀនប្រដៅដោយចិត្តរាបទាប ពួកគេទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះ ។ ព្រះបានការពារប្រជាជាតិយូដាដូចជា ម៉ាកដែលបានដកចេញពីភ្លើងTM ហើយបានបន្ទោសសាតាំង។ (សេក ៣:១-២) ការទទួលបានការប្រៀនប្រដៅគឺជាអ្វីដែលត្រូវមានសង្ឃឹម។ យ៉ូហ 5:17-18 មាន ប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែទ្រង់បានសង្គ្រោះអ្នកទុក្ខឲ្យរួចពីដាវនៃមាត់គេ និងពី កណ្តាប់ដៃនៃអ្នកខ្លាំងពូកែ។ ដូច្នេះអ្នកក្រមានសង្ឃឹម ហើយភាពអយុត្តិធម៌បានបិទ មាត់នាង។ ឯ មើល ចុះ អ្នកដែលព្រះបានប្រដៅនោះមានពរ ដូច្នេះ កុំមើលងាយវិ ន័យរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិបូជិឡើយTM។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទទួលនូវធម៌វិន័យ បើស្គាល់ខ្លួនហើយ ពោលថាគួរឲ្យខ្មាសចំពោះវិន័យ គឺអ្នកមើលងាយវិន័យ។ ព្រះ ផ្ទុយពីគាត់។

បន្ទាប់មកដូចជា "ហើយខ្ញុំនឹងប្រឈមមុខនឹងពួកគេ។ ទោះបីពួកគេរួចផុតពីភ្លើងក៏ ដោយ ភ្លើងនឹងឆាបឆេះពួកគេដដែល ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះ

អម្ចាស់ នៅពេលដែលខ្ញុំតទល់នឹងពួកគេ។ ប៉ (ខទី ៧) គាត់គួរតែត្រូវបានជួប
រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ខទី ៧ ពាក្យថា ប៉ ខ្ញុំបែរមុខប្រឆាំងនឹងគេ។ "ចេញមកពីរដ
ង។ នោះគឺជាពាក្យថា "ទោះជាគេរត់គេចពីភ្លើងក៏ដោយ ភ្លើងនឹងឆាបឆេះពួកគេ
ដដែល ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់"។ អាំ 5:19 ក៏បាន
និយាយក្នុងន័យដូចគ្នាថា ប៉ ដូចជាមនុស្សរត់ចេញពីសិង្គ ហើយខ្លាញ់បានជួបគាត់
ឬចូលទៅក្នុងផ្ទះ ហើយលើកដៃទៅនឹងជញ្ជាំង ហើយមានពស់ចឹកគាត់។ "។

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដើមវណ្ណិមិនមានតម្លៃនៃសារធាតុឈើជាងដើមផ្សេងទៀតឡើយ។ (២-៣) ដូចគ្នាដែរ ប្រជាជាតិយូដាក៏ដូចជាជាតិសាសន៍ដទៃដែរ ពួកគេមិនត្រូវបានយកអំណាចនៃលោកីយ៍ និងភាពងាយស្រួលរបស់វាឡើយ។ ប្រជាជាតិមួយទៀតមានទឹកដីទូលំទូលាយ ឬមានយោធាខ្លាំង ហើយលើកកិត្តិយសជាតិ។ ប៉ុន្តែប្រជាជាតិយូដាមិនបានធ្វើដូច្នេះទេ ដូច្នេះពួកគេបានក្លាយទៅជាជនទន់ខ្សោយយ៉ាងខ្លាំង។ ប្រជាជាតិស្ថិតនៅកន្លែងពិសេសដើម្បីឈរអ្នក [ដោយមានតែព្រះគុណនៃព្រះ។ ប្រជាជាតិត្រូវបានទម្លាក់ចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេគ្មានអ្វីសោះ។
2. សាសន៍យូដាត្រូវទទួលទោសធ្ងន់ជាងជាតិសាសន៍ដទៃ។ (៤-៥) ដោយសារព្រះជ្រើសរើសជាតិសាសន៍ ហើយស្រឡាញ់ពួកគេជាពិសេស។ (ហេព្រើរ ១២: ៦-៧) ។ ដូច្នេះ ប្រជាជាតិយូដាគួរប្រែចិត្តក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនាដោយធម្មជាតិ ហើយគួរតែត្រឡប់មករកព្រះវិញ។ បើគេមិនប្រែចិត្តពីស្ថានភាពបែបនេះ តម្លៃរបស់គេគួរតែត្រូវទម្លាក់ចុះ។
3. ប្រសិនបើមនុស្សមានបាបត្រូវបានប្រៀនប្រដៅ ហើយមិនប្រែចិត្ត ពួកគេទទួលទុក្ខវេទនាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយគ្មានផ្លូវរត់គេចខ្លួន។ (6-7)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 13 សេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ (អេសេក ១៦: ៦០-៦៣)

សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះសង្គ្រោះយើងគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយសេចក្តីសញ្ញា របស់ទ្រង់។ អត្ថបទរបស់យើងលាតត្រដាងពាក្យ សេចក្តីសញ្ញាបួនដង។ ចុះ ស្នេហាជាអ្វី?

1. ទោះបីយើងគ្មានតម្លៃដើម្បីសង្គ្រោះក៏ដោយ ក៏អ្នកដែលរៀបចំផែនការសម្រាប់ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ហើយសម្រេចវា គឺគ្រាន់តែជាព្រះផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ។ ខទី 6 បាននិយាយថា “ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំដើរកាត់អ្នក ហើយបានឃើញអ្នកលេប ចូលក្នុងឈាមរបស់អ្នក ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នកនៅក្នុងឈាមរបស់អ្នកថា 'រស់!' ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នកនៅក្នុងឈាមរបស់អ្នកថា 'រស់!' យើងគ្មានសេចក្តី សុចរិតណាមួយឡើយ ហើយយើងស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដែលត្រូវគេបោះចោល ដូចទារកដែលវាចង្អុលទៅលើអ្វីដែលព្រះបានសង្គ្រោះ។ តាមលំដាប់លំដោយ អត្ថ ន័យនៃពាក្យនេះគឺជាពាក្យបញ្ជាដែលមានអំណរគុណ និងសេចក្តីសញ្ញា “អ្នករស់ នៅជាមនុស្សមានបាប ដែលអ្នកមិនអាចធ្វើបានឡើយ”។ សូមមើល រ៉ូម ៥:៨- ១០។

2. គាត់បានបង្កើតទំនាក់ទំនងអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយបង្រួបបង្រួមព្រះវិហារជាមួយខ្លួនគាត់។ នេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីសញ្ញាដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែលព្រះគង់ជាមួយនឹងជោគវាសនានៃក្រុមជំនុំ។ នេះមានន័យថា ព្រះវិហារមិនអាចត្រូវបានបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច ដូចជាការពិតដែលព្រះមិនអាចបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច។ ដូចដែលព្រះស្រឡាញ់ខ្លួនឯង គាត់ស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំ។ សូមមើលអេភេសូរ ៥:២៥ ។

3. សេចក្តីស្រឡាញ់ លះបង់ព្រះគុណលើសព្រះគុណ។ ដូចដែលយើងឃើញនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ខ 9-12 ពិពណ៌នាអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយធាតុដប់ពីរ ព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសអ្នកដែលគាត់ស្រឡាញ់។ សូមមើល ហេព្រើរ ១២:៨ ។

4. ក្នុងនាមជាអ្នកជឿប្រព្រឹត្តិអំពើបាប សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបង្ហាញដោយការផ្ដន្ទាទោស។ ព្រះដាក់ទោសមនុស្សជាទីស្រឡាញ់។ សូមមើល ហេព្រើរ ១២:៨ ។

5. ក្នុងនាមជាអ្នកជឿប្រព្រឹត្តិអំពើបាប ទោះបីជាព្រះជាម្ចាស់ប្រៀនប្រដៅក៏ដោយ ព្រះអង្គប្រទានមេត្តាករុណា និងសង្គ្រោះគាត់។ អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ០ មិនមែនដោយសារសេចក្តីសញ្ញាជាមួយអ្នកទេ។ “(ចុងបញ្ចប់នៃទី ៦១) ពាក្យនេះមានន័យត្រឹមតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះប្រទានឱ្យពួកគេនូវព្រះគុណរបស់ទ្រង់

ទ្រង់មិនធ្វើដោយការមើលឃើញកិច្ចការរបស់ពួកគេទេ។ អត្ថបទដើមនៃភាសា
ហេព្រើរនៃ "ប៉ុន្តែមិនមែនដោយសារកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយអ្នកទេ" ។ គឺ lomi
biritec (לֹמִי בִּרִיתֶע) ដែលមានន័យថា "នៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយសេចក្តីសញ្ញា
វាមិនមែនសម្រាប់ទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកទេ" (nicht wegen deines
Verhaltens im Bundeverhaitnisse) នេះបើយោងតាម Kraetzschmar ។
ម្យ៉ាងទៀត មិនមែនអាស្រ័យលើគុណធម៌របស់មនុស្សទេ គឺអាស្រ័យដោយព្រះគុ
ណ។ (nicht aus Verlenst, sondern sus Gnaden) (Alfled Bertholet,
Das Buch Hesekiel, ទំព័រ 89)។

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ជាដំបូង វេជ្ជបណ្ឌិតយករោគវិនិច្ឆ័យជូនអ្នកជំងឺ និងបង្ហាញជំងឺទាំងអស់ ដើម្បីព្យាបាលជម្ងឺរបស់គាត់។ ដូចជាព្រះទ្រង់ទតឃើញអំពើបាបទាំងអស់របស់ពួកគេយ៉ាងសំខាន់ ដើម្បីសង្គ្រោះប្រជាជាតិយូដា (២-៣)
2. នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ 1) ទ្រង់បានរំដោះពួកគេនៅក្នុងស្ថានភាពវេទនាបំផុត (4, 6-8) 2) ហើយដូចជាគ្មាននរណាម្នាក់ជួយពួកគេទេ ទ្រង់បានសង្គ្រោះដោយព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ (ខ៥) ហេតុនេះហើយបានជាមានតែព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះយើងប៉ុណ្ណោះ យើងគួរសម្លឹងមើលតែទ្រង់ ហើយគួរស្រឡាញ់ទ្រង់។
3. ព្រះមិនគ្រាន់តែស្រឡាញ់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ញែកជាបរិសុទ្ធ និងលើកតម្កើងយើងថែមទៀត។ (៩-១៤) ដូចជាយើងមិនមានសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះទេ ប៉ុន្តែសិរីរុងរឿងនៃអនាគតជាចំណែករបស់យើង សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងនឹងពោរពេញទៅដោយសេចក្តីសង្ឃឹម។ សូមមើល រ៉ូម ៨:៣០ ។
4. វាងាយស្រួលនៅពេលដែលបុរសទទួលបានព្រះគុណដ៏ច្រើនពីព្រះ គាត់ក្លាយជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ (ខ ១៥ ក) ដូចជាបុរសនោះបានធ្វើដូច្នេះ គាត់ពឹងផ្អែកតែ

លើព្រះគុណដែលគាត់បានទទួល ហើយអ្នកពីគេ ប៉ុន្តែគាត់ភ្លេចគិតថាពឹងលើព្រះ។
អ្នកដែលធ្វើដូច្នេះ ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដើម្បីប្រើព្រះគុណរបស់ព្រះយ៉ាងអាក្រក់។

5. អ្នកជឿដើម្បីបម្រើតែព្រះជាម្ចាស់ ជឿលើអ្នកដទៃជាងព្រះជាម្ចាស់ ហើយ
ស្រឡាញ់កាន់តែច្រើន ប្រៀបដូចជាអំពើបាបដាស់តឿនយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ (ខ ១៥
ខ) នៅក្នុងសាសន៍យូដាចាស់បានបង្ហាញអាកប្បកិរិយាដាស់តឿនដូចជាការថ្វាយ
បង្គំរូបព្រះ។ ព្រះបានត្រាស់ហៅសកម្មភាពដាស់តឿនបែបនេះថាជាពេស្យាចារ។
មូលហេតុដែលគាត់ហៅអាកប្បកិរិយាបែបនេះសម្រាប់ពេស្យាចារ គឺដោយសារ
បុរសជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់ប្រតិបត្តិសកម្មភាពបែបនេះ។ បើគាត់មិនស្រឡាញ់
ពួកគេ ដូច្នេះគេមិនអាចហៅពួកគេថាជា "អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាង
ផ្លូវភេទ" នោះទេ។ នៅក្នុងជំពូកនេះ 20 ដងពាក្យ "ពេស្យាចារ" និងពាក្យដូចជា
ពាក្យនេះចេញមក។

6. មុនពេលបុរសនោះត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ គាត់មិនសម្រាកទេ។ បុរសមិនដឹង
ការពិតនេះទេ ពោលគឺបុរសនៅខាងក្រៅនៃព្រះ ដើរទៅណាមកណាដោយមិន
ឈប់ដើម្បីយកវត្ថុពីអ្នកដទៃ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់ថ្វាយបង្គំពេស្យា ដើម្បីបម្រើរូប
ព្រះជាបន្តបន្ទាប់។ (ខ ២៨)

7. នៅពេលដែលគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាសាធារណៈ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះក៏កើតមានជាសាធារណៈដែរ។ (ខ៤០)

8. អ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មិនមែននិយាយតែក្រឹត្យវិន័យដើម្បីបន្ទោសអំពើបាបនោះទេ តែត្រូវប្រកាសដំណឹងល្អដើម្បីស្ដារឡើងវិញ។ (60-63) អ្វីដែលត្រូវធ្វើនោះ គឺជាលក្ខណៈនៃមាតិកាទំនាយ តាមរយៈហោរាទាំងអស់។

ទោះបីជាគាត់ដាក់ទោសអំពើបាបរបស់រាស្ត្ររបស់គាត់ដោយជៀសមិនរួចក៏ដោយ ទីបំផុតគាត់បានអត់ទោសឱ្យពួកគេ ហើយចងចាំពីសេចក្តីសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បរបស់គាត់។ នេះជាសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ក្នុងពេលតែមួយ គឺភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់។

9. ព្រះបានអត់ទោសឱ្យពួកគេ នៅពេលដែលបុរសទាំងនោះប្រែចិត្ត ហើយធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាមនុស្សដ៏ស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់។ (ខ៦៣) នេះជាវិធីតែមួយគត់ដែលធ្វើឱ្យពួកគេជាមនុស្សខ្លាចខ្លួន។ ទំនុកតម្កើង 130:3-4 មានប្រសាសន៍ថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើទ្រង់គួរសម្គាល់អំពើទុច្ចរិតអើយ តើអ្នកណាអាចឈរបាន? ប៉ុន្តែនៅជាមួយអ្នកមានការអត់ទោសឱ្យអ្នកអាចនឹងត្រូវបានកោតខ្លាច™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 អំពីការរក្សាសេចក្តីសញ្ញា (អេសេគាល ១៧:១១-២១)

ព្រះបន្ទូលនៃផ្នែកនេះបង្ហាញថា ទោះបីសេដេគាត្រូវបានលើកឡើងដោយស្តេចបាប៊ីឡូននេប៊ូក្នេសា ហើយបានឡើងជាស្តេច ហើយបានសង្គ្រាមស្មោះត្រង់ចំពោះគាត់ ប៉ុន្តែស្តេចបានបះបោរគាត់ ប៉ុន្តែគាត់បានស្ងៀម។ វាបានទាយថា ដោយសារគាត់បានបះបោរ នៅទីបំផុត ប្រជាជាតិយូដាគួរតែត្រូវបានវាយប្រហារដោយបាប៊ីឡូន។ (ស្តេចទី២ ២៤:១៧, ១៨, ២០, ២៥:២, ៧) ជាពិសេសអ្វីដែលព្រះបានចង្អុលបង្ហាញនៅទីនេះគឺអំពើបាបដែលបំបែកកិច្ចសន្យារបស់សេដេគា។ ពាក្យនៃផ្នែកនេះ (11-21) "សេចក្តីសញ្ញា" ឬ "ពាក្យសច្ចា" មកប្រាំពីរដង។ វាលាតត្រដាងថាដោយការសង្កត់លើវានៅក្នុងរចនាប័ទ្មម្តងហើយម្តងទៀត អំពើបាបដើម្បីបំបែកសេចក្តីសញ្ញាគឺធំធេងណាស់។ តើករណីមួយណាដែលជាការបំពាននៃអំពើបាបនៃសញ្ញា?

1. ថ្វីត្បិតតែសេចក្តីសញ្ញាជាកម្មវត្ថុរបស់មនុស្សក៏ដោយ ក្នុងករណីដែលខ្លឹមសារជាធន្នៈរបស់ព្រះ នោះវាក្លាយជាអំពើបាប។

នៅគ្រាចុងបញ្ចប់នៃស្រុកយូដា ដ្បិតព្រះបានភ្ជាប់ប្រជាជាតិនៅក្នុងដៃនៃបាប៊ីឡូន ការស្តាប់បង្គាប់បាប៊ីឡូនជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ការដែលស្តេចយូដាគឺសេដេគាត្រូវបានតែងតាំងបានចេញមកពីការស្ងៀមរបស់គាត់ថានឹងគោរពតាមបាប៊ីឡូន។

ក្រោយមក ការដែលសេដ្ឋកិច្ចបានបោះបង់ចោលកិច្ចសន្យា ហើយបានសុំជំនួយពី
ប្រទេសអេស៊ីប ជាចុងក្រោយ គឺដើម្បីបោះឆ្នោតរបស់ព្រះ។ វាជាអំពើបាប
ដែលត្រូវទទួលទណ្ឌកម្ម។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធនៅសម័យបុរាណបានចាត់ទុកសេចក្តី
សញ្ញាយ៉ាងសំខាន់ ហើយក៏បានរក្សាសេចក្តីសញ្ញានោះដែរ។

យើងបាទានស្បថចំពោះព្រះថា បើព្រះបានធ្វើឲ្យខ្ញុំឈ្នះដើម្បីច្បាំងនឹងកូនចៅរបស់
អាំម៉ូន ខណៈដែលគាត់បានយកឈ្នះពួកគេ ហើយត្រឡប់មកវិញ នោះកូនស្រី
របស់គាត់បានមករកគាត់ជាមុនសិន នោះត្រូវថ្វាយដល់ព្រះ។ ពិតជាពេលគាត់ត្រ
ឡប់មកផ្ទះវិញដោយយកឈ្នះកូនស្រីរបស់គាត់ដើម្បីមកជួបគាត់ជាលើកដំបូង
ថ្វាយព្រះដោយពាក្យសប្បាយ។ (ចៅក្រម ១១:២៩-៤០) ទំនុកតម្កើង ១៥:៤ បាន
មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯគេមើលងាយមនុស្សអាក្រក់នៅក្នុងភ្នែក តែអ្នកដែលលើក
តម្កើងអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ ដែលស្បថនឹងការឈឺចាប់របស់ខ្លួនហើយ
មិនផ្លាស់ប្តូរ; កាលអ៊ីស្រាអែលបានកាន់កាប់ស្រុកកាណាន ហើយត្រឡប់ទៅ
ស្រុកគឺបៀនវិញបានមកសុំសន្តិភាពដល់ពួកមេដឹកនាំនៃអ៊ីស្រាអែល។ ពេលនោះ
ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានស្បថនឹងគេថាមិនត្រូវវិនាសឡើយ។ ប៉ុន្តែតាមពិតជនជាតិ
គឺបៀនមិនបានចេញពីចម្ងាយឆ្ងាយទេ ហើយត្រូវបានបញ្ជាក់ថាពួកគេជា
កុលសម្ព័ន្ធភាណាន។ បន្ទាប់មក ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានត្អូញត្អែរដល់មេដឹកនាំ
អំពីការពិតដើម្បីធ្វើការសន្យា។ បន្ទាប់មក យ៉ូស្វេបានគិតអំពីសារៈសំខាន់នៃពាក្យ

សម្បទក្នុងនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានធ្វើឱ្យជនជាតិគឺបៀនត្រូវបំផ្លាញ
រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (យ៉ូស ៩:៣-២១)

2. ត្បិតថាការបំបិទសម្ពន្ធមេត្រីជាកន្លែងលាក់ខ្លួន វានឹងក្លាយទៅជាអំពើបាប។

ព្រះស្តាប់ការមិនពិតយ៉ាងខ្លាំង។ ហេតុផលដែលកុហកជាអំពើបាបដ៏ធំមានដូចតទៅ។ 1) ព្រោះវាគឺជាអ្នកតស៊ូមតិនៃអំពើបាបទាំងអស់ និងជាអ្នកការពារពួកគេ។ 2) សម្រាប់វាគឺជាលក្ខណៈពិសេសរបស់អារក្ស។ យ៉ូហាន 8:44 មានប្រសាសន៍ថា៖ អ្នករាល់គ្នាជាមេកំណាចជាឪពុករបស់អ្នក ហើយបំណងប្រាថ្នារបស់អ្នកគឺធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ឪពុកអ្នក។ គាត់ជាឃាតកតាំងពីដើមមក ហើយមិនប្រកាន់ជំហរក្នុងការពិតទេ ព្រោះគ្មានការពិត។ ពេលនិយាយកុហក គាត់និយាយចេញពីចរិតរបស់ខ្លួន ព្រោះគាត់ជាអ្នកកុហក ហើយជាឪពុកនៃការកុហក។ “។ ចំពោះការមិនពិតគឺជាលក្ខណៈរបស់អារក្ស ហើយក្លែងក្លាយតូចក៏មានពិសរបស់អារក្សដែរ។ ដូចនោះដែរ ព្រោះវាជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់ ហើយប្រឆាំងនឹងព្រះនោះព្រះក៏ប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកកុហករហូតមកដល់ពេលនេះ។ ក្នុងចំណោមវត្ថុកខ្វក់ជាច្រើនដែលធ្វើឱ្យសម្លៀកបំពាក់ប្រឡាក់ដោយសារតែលាមកដែលជាប់នឹងសម្លៀកបំពាក់ វាធ្វើឱ្យវាកាន់តែកខ្វក់។ ៣) ព្រោះពាក្យកុហកធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់មនុស្ស

ពុល ហើយធ្វើឱ្យគេបរាជ័យ។ អេសាយបានចង្អុលទៅអ្នកភូតភរថា ពួកគេញាស់ពងរបស់អ្នកបន្ថែម។ ពួកគេត្បាញបណ្តាញពីងពាង;

អ្នកណាស៊ីស៊ុតក៏ស្លាប់ ហើយពស់វែកក៏ញាស់ចេញពីសត្វដែលត្រូវគេកិនដែរ។ បណ្តាញរបស់ពួកគេនឹងមិនបម្រើជាសម្លៀកបំពាក់ទេ។ បុរសនឹងមិនគ្របដណ្តប់ខ្លួនឯងជាមួយនឹងអ្វីដែលពួកគេបង្កើតនោះទេ។ អំពើរបស់គេជាអំពើទុច្ចរិត ហើយអំពើយោរយៅស្ថិតនៅក្នុងដែររបស់គេ™។ (គឺ ៥៩:៥-៦) ៤) ការកុហកគឺជាលក្ខណៈរបស់មនុស្សដែលត្រូវបំផ្លាញ។ សូមមើល វិវរណៈ ២១:៨, ២៧, ២២:១៥។

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 វែងសម្រាប់ភាពរាបទាប (អេសេគា 17:24)

អត្ថបទរបស់យើងសង្កត់ធ្ងន់ថា អ្នកលើកហើយអ្នកចម្រើនគឺមានគ្រោះថ្នាក់ជាង ប៉ុន្តែអ្នកទាបនិងអ្នកក្រ គឺមានសង្ឃឹមជាង។ មូលហេតុដែលវាធ្វើដូច្នេះ គឺជាការ ពិតដែលព្រះបានមានបន្ទូលដូច្នេះ។ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សទាបទទួលបានពរជ័យ? ពាក្យថា បន្ទាប មានន័យថា បន្ទាបខ្លួន។ មានតែមនុស្សរាបទាបប៉ុណ្ណោះដែល បដិសេធគាត់។ ពុករលួយខ្លួនឯងអាចនិយាយបានថា ទីពីរ អារក្ស។ ព្រោះចង់ ទទួលបានសិរីល្អជំនួសព្រះ និងត្រូវលើកតម្កើង។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់អារក្ស គាត់ស្តាប់អ្នកដែលលើកវាឡើង។

ហេតុផលដែលព្រះប្រើ Moody យ៉ាងខ្លាំងគឺសម្រាប់ Moody មានភាពរាបទាប ជាងនរណាម្នាក់។ គាត់តែងតែចង់បង្កើតអ្នកដទៃ ហើយគាត់ចាត់ទុកអ្នកដទៃដ៏ មានតម្លៃជាងខ្លួនគាត់។ បើគាត់មិនធ្វើដោយស្មោះទេ ប្រជាជនក៏មិនគួរលើកគាត់ អ៊ុចីងដែរ។ យើងមិនអាចបញ្ឆោតបុរសនោះបានទេ ហើយសូម្បីតែបុរសនោះក៏មិន អាចត្រូវគេបោកបញ្ឆោតបានដែរ។ មូលហេតុដែលព្រះបានប្រើម៉ូសេយ៉ាងខ្លាំងគឺ ដោយសារម៉ូសេស្ងួតបូត។ ជនគណនា 12:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯឥឡូវនេះ លោកម៉ូសេស្ងួតបូតខ្លាំងជាងមនុស្សទាំងអស់ដែលនៅលើផែនដីទៅទៀត។ “។ គាត់បានអធិស្ឋានឱ្យ Miriam និង Aaron បះបោរគាត់ ហើយព្រះជាម្ចាស់គួរតែ

ព្យាបាលពួកគេ។ (ជន. ១២:១, ១០-១៤) កាលដែលហ្វូងមនុស្សបះបោរលោក
លោកមិនបានតទល់នឹងពួកគេទេ ហើយបានដេកនៅខាងមុខព្រះពន្លា ហើយ
អធិស្ឋានដល់ព្រះ។ (ជនគណនា ១៤:៥, ១៦:៤, ២២, ៤៥, ២០:៦)

Bergen ដែលជាប្រធានមណ្ឌលកុមារកំព្រាដែលលោក George Muller បាន
បង្កើតនៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ដែលគាត់បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះ
គឺ បំប្រាប់ដល់បងប្អូនខ្ញុំថាពួកគេត្រូវបានប្រើដោយព្រះ នោះវាសក្តិសមជាងដែល
ពួកគេមានតិចតួចហើយ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមានភាពអស្ចារ្យ វាមិនសក្តិសម
ឡើយ™។ សូភាសិត 16:18 ចែងថា៖ បំភាពឆ្អឹងផ្លែទៅមុខសេចក្តីវិនាស។
ហើយមានវិញ្ញាណក្រអឺតក្រទមមុនការធ្លាក់ចុះ™។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 1:9 មាន
ប្រសាសន៍ថា៖ បំត្រូវឱ្យបងប្រុសដែលមានចិត្តរាបទាបអួតខ្លួនដោយការលើក
តម្កើងរបស់ខ្លួនចុះ™។

ជំពូកទី 18 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ស្តេចក៏ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែរ ពួកគេក៏គេចផុតពីទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌ដែរ។ បុរសដែលទទួលបានការឡើងគ្រងរាជ្យមានមិនច្រើនទេ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមមនុស្ស តិចតួចបែបនេះ អ្នកខ្លះមិនអាចចម្រើនដល់ទីបញ្ចប់បានឡើយ។ ពេលវេលាចុង ក្រោយរបស់ពួកគេគួរតែត្រូវបានបរាជ័យ។ (3-6)
2. អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគួរតែងាយនឹងរអិល។ គ្មានអ្នកណាមិនត្រូវប្តឹងដើម្បី ចាប់គាត់នោះទេ។ (៩-១០)
3. ការដែលបុរសរក្សាការសន្យាគឺជាអាថ៌កំបាំងក្នុងការទទួលពរពីព្រះ។ បើ សន្យានឹងធ្វើអំពើល្អ ទោះជាដល់ខ្លាំងសត្រូវក៏ដោយ ក៏នឹងបានសេចក្តីចម្រើន។ (១៤-១៩) ការសន្យាដ៏ល្អគឺជាអ្នកដែលធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ និងសេដ្ឋកិច្ចរបស់គាត់។ ប្រសិនបើបុរសនោះបានសន្យាថានឹងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដោយចេញបោក សត្រូវរបស់ខ្លួន។ ជាការពិតណាស់គាត់មិនគួរបន្តវាទេ។ ព្រោះវាគ្រាន់តែជាការ ប្រែចិត្តប៉ុណ្ណោះដែលមិនបន្តនៅលើវា។
4. រាល់សកម្មភាពនយោបាយនៃពិភពលោកនេះ ទីបំផុតគួរតែត្រូវបរាជ័យ។ (១៩- ២១) ប៉ុន្តែព្រះដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាបានរៀបចំថ្វាយស្តេចពិត ព្រះគ្រីស្ទ ដល់មនុស្សជាតិ ដើម្បីត្រូវបានបរាជ័យក្នុងសកម្មភាពនយោបាយ។ (22-23)

Augustine បាននិយាយថា “អ្វីដែលអ្នកស្អាតជាងគេគឺ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាកន្លែង
ដែលអ្នកស្អាតជាងគេនោះទេ” ។

5. នៅពេលដែលយើងពិនិត្យមើលប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោកដោយលម្អិត ដែលបាន
និយាយថាការងើបឡើង និងការដួលរលំនៃប្រជាជាតិនានា វាត្រូវតែជា
ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះផងដែរ (ខទី 24) គោលការណ៍ដែលបាន
បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់បំផុតនៅក្នុងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះគឺការពិតដែលថាអ្នកលើកគួរ
តែត្រូវបានបន្ទាប។ ហើយទាបបំផុតគួរតែត្រូវបានលើក។

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 ផ្លូវរស់ និងផ្លូវស្លាប់ (អេសេគា ១៨:២១-២៤)

1. របៀបរស់នៅ

ដូចអេសេគាលបាននិយាយ ផ្លូវរស់នៅជាផ្លូវនៃការប្រែចិត្ត។ ប្រសិនបើមនុស្សមានបាបប្រែចិត្ត វាបាននិយាយថា ព្រះមិនដែលចង់ចាំអំពើបាបពីអតីតកាលរបស់គាត់ឡើយ។ ព្រះពេញចិត្តអ្នកដែលប្រែចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។ ទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងមនុស្សមានបាបដែលប្រែចិត្តជាងមនុស្សសុចរិត ៩៩ នាក់។ (លូកា ១៥:៧) សុភាសិត ២៨:១៣ បានមានប្រសាសន៍ថា អ្នកណាដែលលាក់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹងមិនបានចម្រើនឡើងឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសារភាព ហើយបោះបង់ចោល អ្នកនោះនឹងបានសេចក្តីមេត្តាករុណា™។ ទំនុកតម្កើង 103:12 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បង្កើតជាឪពុកបង្ហាញចិត្តអាណិតអាសូរដល់កូនដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវ។ ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចកូន™។ មីក 7:19 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្កើតនឹងមានចិត្តអាណិតអាសូរយើងម្តងទៀត។ ទ្រង់នឹងជាន់ឈ្លីអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងក្រោមជើង។ អ្នកនឹងបោះចោលអំពើបាបទាំងអស់របស់យើងទៅក្នុងជម្រៅសមុទ្រ™។ ព្រះប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់មនុស្សមានបាបដែលប្រែចិត្ត។ ខទី 22 របស់យើងបាននិយាយថា “គ្មានការរំលងណាមួយដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តនឹងត្រូវបានចងចាំប្រឆាំងនឹងគាត់ឡើយ។ ដ្បិត

សេចក្តីសុចរិតដែលទ្រង់បានធ្វើ នោះទ្រង់នឹងមានជីវិត™។ ដូច្នេះ តើពាក្យដែល មនុស្សមានបាបប្រែចិត្ត គាត់គួររស់ឡើងវិញមានន័យយ៉ាងណា? អត្ថបទរបស់ យើងបាននិយាយថា ឯ សេចក្តីសុចរិតដែលទ្រង់បានធ្វើ នោះទ្រង់នឹងមានជីវិត™ (ចុងបញ្ចប់នៃ ខទី ២២) ។ តើនេះមានន័យថា មនុស្សមានបាបរស់នៅជាតម្លៃ ដើម្បីប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតឬ? វាមិនមែនដូច្នោះទេ។ នៅទីនេះ អេសេគាលមិន ប្រកែកអំពីប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប និងតម្លៃនៃសេចក្តីសុចរិតទេ។ ដូចដែលយើង កត់សម្គាល់ពីប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប និងតម្លៃនៃសេចក្តីសុចរិត វាគឺជាច្បាប់និយម ទាំងស្រុង តើព្រះគួរចងចាំដោយរបៀបណា នៅពេលទ្រង់ប្រែចិត្តពីអំពើបាបពីមុន មក? នីតិនិយមមិនដែលអនុវត្តវាទេ។ ដូច្នេះ នៅទីនេះ ការពិត អេសេគាលបាន និយាយថា មនុស្សដែលប្រែចិត្តគួរតែរស់ឡើងវិញ មិនប្រកែកអំពីតម្លៃនៃសេចក្តី សុចរិត ដែលអ្នកបានប្រែចិត្តត្រូវបានសម្លាប់នោះទេ។ ពាក្យនេះហៅថា “សេចក្តីសុចរិតដែលគាត់បានធ្វើ នោះនឹងបានរស់” (ខទី ២២) ពិតប្រាកដណាស់ វាមាន ន័យថាសម្រាប់មនុស្សដែលបានប្រែចិត្តត្រឡប់មករកព្រះវិញ (សេចក្តីជំនឿ) គាត់ មានជីវិត ការធ្វើសេចក្តីសុចរិតគ្រាន់តែជាផលនៃសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ .

2. ផ្លូវស្តាប់

អំពើបាបគឺជាផ្លូវស្លាប់។ ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺសេចក្តីស្លាប់។ (រ៉ូម ៦:២៣, អេសេ. ១៨:៤) ទោះជាមនុស្សសុចរិតប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងក៏ដោយ គាត់គួរតែត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ជារៀងរហូត។ ជាការពិតណាស់ អេសេគាលបាននិយាយថានៅទីនេះជាមនុស្សសុចរិត™ គឺជាមនុស្សសុចរិតក្នុងកម្រិតដែលត្រូវរក្សាច្បាប់ខាងក្រៅ។ ពេលដែលគាត់បានរួចជីវិត គាត់គួរតែប្រហារជីវិត ឯដ្បិតអស់អ្នកណាដែលពឹងផ្អែកលើការប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យ នោះស្ថិតនៅក្រោមបណ្តាសា។ ដ្បិតមានចែងទុកមកថា “អស់អ្នកណាដែលមិនប្រតិបត្តិតាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរក្រឹត្យវិន័យ ហើយប្រព្រឹត្តតាមនោះ ត្រូវបណ្តាសាចុះ”(កាឡាទី ៣:១០)។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណាអនុវត្តដូច្នេះទេ។ អ្នកដែលរក្សាច្បាប់ឱ្យបានល្អក៏ប្រព្រឹត្តតាមច្បាប់ដែរ។ (យេស ២:១០-១២)

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលប្រកាន់នូវច្បាប់ក្នុងកាលកន្លងមក គប្បីត្រឡប់ទៅជាឥតប្រយោជន៍វិញ។ ម្យ៉ាងទៀត ការរក្សាច្បាប់ក្នុងអតីតកាល មិនបានបង្កើតសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយការកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យ ដូចលោកបានមានប្រសាសន៍នៅខាងលើ នោះគាត់គួរតែបំបាត់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរក្រឹត្យវិន័យ ហើយធ្វើតាម™។ យោងទៅឌីអេត ២៧:២៦ ដូច្នេះ អ្នកដែលរក្សាច្បាប់ទាំងស្រុង ហេតុអ្វីបានជាព្រះបានសុំអេសេគាលថាមនុស្សសុចរិតមិនគួរប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយការដាស់គាត់?

ទោះបីជាបុរសមិនអាចប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតក៏ដោយ ក៏គាត់តែងតែធ្វើឱ្យបុរស
មានអារម្មណ៍ថាមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិត។ ក្នុងការ
ស្រឡាញ់ព្រះ គាត់បង្រៀនថាមនុស្សគួរតែពេញលេញដូចព្រះ។ (Mt 5: 48)
ហើយនៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ បុរសគួរតែដូចគ្នាចំពោះព្រះ។ (ពេ. នេះជាអ្វីដែលខ្ញុំ
បាននិយាយនៅខាងលើ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 អំពើបាបសម្លាប់ព្រលឹង (អេសេក ១៨:៣០-៣២)

សូម្បីតែអំពើបាបតិចតួចក៏សម្លាប់ព្រលឹងដែរ។ ដូច្នេះ យើងគួរចាត់ទុកអំពើបាប ជាសេចក្តីស្លាប់របស់យើង យើងគួរស្អប់វា ហើយជៀសវាងវាចេញ។ នៅថ្ងៃ ផ្សេងទៀត កប៉ាល់មួយត្រូវបានខូចនៅឆ្នេរសមុទ្រនៃប្រទេសអៀរឡង់។ ព្រោះ កប៉ាល់ចូលខុសផ្លូវ។ ដោយសារតែនៅមុនថ្ងៃដែលប្រធានកប៉ាល់បានសម្អាត ត្រីវិស័យដោយប្រើកាំបិតតូច បំណែកតូចមួយនៃចុងកាំបិតត្រូវបានចូលទៅក្នុងវា ទិសដៅនៃត្រីវិស័យបានក្លាយទៅជាខុសសម្រាប់ដុំ។ កប៉ាល់ដែលធ្វើតាមទិស ត្រីវិស័យត្រូវបានបុកនឹងផ្ទាំងថ្មហើយត្រូវខ្ទេច។ ដូចនេះដែរ សូម្បីតែអំពើបាបតូច តាចក៏អាចបំផ្លាញមនុស្សបានដែរ។ សូម្បីតែអំពើបាបតូចតាចក៏មិនត្រូវបោះបង់ ចោលដែរ។ បុរសស្បែកខ្មៅម្នាក់ធ្លាប់បង្ខំកពស់តូចមួយដោយចង់ជុំវិញខ្លួន ហើយបង្ហាញវាដល់មនុស្ស។ នៅថ្ងៃមួយដែលគាត់ព្យាយាមដូច្នេះនៅចំពោះមុខ ប្រជាជន គាត់ត្រូវបានខាំដោយវាហើយគាត់បានស្លាប់។ តើយើងអាចទុកចិត្តសត្វ ពស់បានទេ? យើងមិនអាចធ្វើវាបានទេ។ បុរសមិនគួរជឿលើអំពើបាបណាមួយ ឡើយ។ ដូច្នេះ ព្រះមានបន្ទូលថា៖ បំព្រលឹងដែលធ្វើបាបនឹងត្រូវស្លាប់™។ (អេសេក ១៨:៤, ២០)

ជំពូកទី 19 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សកម្មភាពដើម្បីបញ្ជាក់ភ្លយរបស់គាត់ទៅបុរសផ្សេងទៀតគឺជាលក្ខណៈសំខាន់របស់អ័ដាម។ (ខ ២) នៅពេលអ័ដាមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានកាត់ទោសពីអំពើបាបរបស់គាត់ គាត់បានឆ្លើយថា ឯ បុរសនោះបាននិយាយថា ឯ ស្រ្តីដែលអ្នកបានឱ្យនៅជាមួយខ្ញុំ នាងបានឱ្យផ្តួចឆ្លើយមកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានស៊ីTM ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១២) ដូចជាគាត់មិនទទួលខុសត្រូវលើអំពើបាបរបស់គាត់ទេ។

2. សម្រាប់ព្រលឹងទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ បិតានៃព្រលឹងគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (ហេ. ១២:៩) ដូច្នេះ មូលហេតុដែលព្រលឹងត្រូវបំផ្លាញមិនមែនជាអំពើបាបរបស់អ្នកឯទៀតទេ ប៉ុន្តែគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់។ (ខ៤)

ព្រះស្វែងរកបុរសនៅកណ្តាលនៃអង្គភាពផ្ទាល់ខ្លួន។ ព្រះគ្រីស្ទក៏ជាអ្នកគង្វាលដើម្បីស្វែងរកច្រើនមួយដែលបាត់ដោយដាក់ច្រៀមកៅសិបប្រាំបួននៅលើវាល។ ទោះបីជាការពិតដែលថាគាត់បានស្លាប់សម្រាប់ការជំនួសមនុស្សទាំងអស់នៃព្រះ, ក្នុងចំណោមពួកគេគាត់បានស្លាប់សម្រាប់ការជំនួសមនុស្សម្នាក់ពិតប្រាកដ។ (កូរិ

នថ្ងសទី១ ៨:១១) ភីលីពបានទៅផ្លូវកាសានៅភាគខាងត្បូងដើម្បីសង្គ្រោះព្រលឹង
មហាតលិកអេតូពីម្នាក់។ (កិច្ចការ ៨:២៦)

3. ការពិតដែលថាបុរសនោះបានសង្គ្រោះកើតចេញពីជំនឿ។ ប៉ុន្តែជំនឿត្រូវបាន
បង្ហាញដោយការប្រព្រឹត្តសុចរិត។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះគម្ពីរមានចែងថា
ការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតកើតចេញពីការសុចរិត។ (យ. ព្រះជាម្ចាស់មាន
ព្រះបន្ទូលថា គាត់នឹងរស់ឡើងវិញ™។ (ខ ៩) ហើយគាត់ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា
“ កាន់ដៃគាត់ពីអំពើទុច្ចរិត មិនគិតប្រយោជន៍ ឬចំណេញ គោរពតាមច្បាប់របស់ខ្ញុំ
ហើយដើរតាមលក្ខន្តិកៈរបស់ខ្ញុំ។ គាត់នឹងមិនស្លាប់ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់
ឪពុកគាត់ឡើយ។ គាត់ប្រាកដជានឹងរស់នៅ។

(ខ១៧) ហើយ ឯអ្នករាល់គ្នានិយាយថា ហេតុអ្វីបានជាកូនប្រុសមិនត្រូវរងទុក្ខ
ដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុក? ”™ រស់នៅ។” (ខទី ១៩) សូមមើលខទី ២១, ២៧,
និង ២៨។ ការធ្វើមិនគួរត្រូវបានគិតក្នុងភាពល្អឥតខ្ចោះនោះទេ ប៉ុន្តែវាចង្អុលទៅ
ការពិតថា ក្នុងករណីដែលត្រូវធ្វើដោយជំនឿ ប៉ុន្តែក្នុងករណីបរាជ័យ ប្រសិនបើ
គាត់ប្រែចិត្តដោយជំនឿ នោះគាត់ គួរតែត្រលប់មកវិញ ការបញ្ចេញមតិដែលបាន
បង្ហាញនៅក្នុងច្បាប់ទូទៅគឺជំនឿ។ (២៥, ២៩)

4. បុរសមិនស្គាល់អំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់ជាជាង។ ពួកគេគិតថាព្រះជាម្ចាស់មិន
យុត្តិធម៌។ (២៥, ២៩) ជាការពិតណាស់ ពួកគេមិននិយាយការគិតខុសបែបនេះ

ក្នុងមាត់ឡើយ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់គេត្រូវបានកាន់កាប់ដោយការគិតខុសបែបនេះ។ ប្រសិនបើពួកគេប្រែចិត្តវាត្រឹមតែបេះដូងឯងឆ្លើយតបសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ នោះ បេះដូងរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លើយតប ហើយបន្ទាប់មកពួកគេគួរតែត្រូវបានគេស្គាល់ថា ព្រះគ្រីស្ទវិត ។ ដូចដែលព្រះបាទដាវីឌបានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយ គាត់បាននិយាយក្នុងអត្ថន័យដើម្បីយល់ពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា ឯ ទូលបង្គំបានធ្វើបាប និងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅចំពោះមុខទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ™ (ទំនុក តម្លឹង 51:4) យោងទៅ រ៉ូម 3: ៤.

5. ហេតុអ្វីបានជាអ្នកស្លាប់? (ខព១) មនុស្សទាំងអស់បាននិយាយថាពួកគេចង់ រស់នៅ។ តែវាជាពាក្យដែលគេមិនដឹងពីបំណងជ្រៅក្នុងចិត្ត។ ចំពោះចិត្តគេ ស្រឡាញ់អំពើបាបក្នុងចិត្តយ៉ាងជ្រៅ នោះមានន័យថាស្រឡាញ់សេចក្តីស្លាប់។ ព្រោះប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបត្រូវតែជាសេចក្តីស្លាប់។ (រ៉ូម ៦:២៣, យម ១:១៥)

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. កាលស្តេចខ្ញុំនោះ ក្លាយទៅជាសត្វស៊ីមនុស្ស។ (ខ៣)
2. ប្រសិនបើអ្នកបម្រើព្រះខ្ញុំ ព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសគាត់ជាពិសេស។ (ខ៤) ព្រះបានស្វែងរករបស់ជាច្រើនចេញពីពួកគេ ដើម្បីចោទប្រកាន់រឿងជាច្រើន។ (លូកា ១២:២៨)
3. បុគ្គលប្រព្រឹត្តអំពើបាបដូចគ្នា ត្រូវទទួលទោសដូចគ្នា។ ប្រៀបធៀបពាក្យខ៥-៩ ជាមួយនឹងពាក្យខ៤។ សេចក្តីសង្ខេបនៃអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់គឺជាទុក្ខ។
4. កាលដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងអាក្រក់ ដ៏ជាតិរបស់ខ្លួនត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងការសោកស្តាយ។ (ខ៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 បញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជ័យជំនះនៃព្រះគុណ (អេសេគាល ២០:៤៤)

កិច្ចការដែលព្រះបានដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីប ហើយចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន បង្ហាញពីគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងច្បាស់។

1. សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតែមនុស្សដែលជាប់ឆ្នោតប៉ុណ្ណោះ។

នៅក្នុងផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ពាក្យ បំប្លែងសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល™ មិនបានចង្អុលបង្ហាញឈ្មោះអ្នកណានៅលើផែនដីនេះទេ គឺមានតែមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសប៉ុណ្ណោះ។ 20:5 ក៏លាតត្រដាងពាក្យថា បំប្លែងសម្ព័ន្ធ™ ដែលពាក្យនៅជំពូកមុនគឺទាក់ទងនឹងមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស។ ពាក្យដែលបានជ្រើសរើស” គឺជា bakar (បាក) ជាភាសាហេព្រើរ អេសេគាលបង្ហាញវាតែនៅទីនេះ។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងឃើញ 16: 4-13, និង 24: 2-4, ការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសអ៊ីស្រាអែលនិងបានបង្កើតពួកគេជាពលរដ្ឋរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញ។ លទ្ធផលដែលមនុស្សត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះគឺថាពួកគេជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះនិងព្រះជាព្រះរបស់ពួកគេ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះក្លាយជាព្រះរបស់ពួកគេអស់កល្បជានិច្ច និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច និងមរតករបស់ពួកគេ។ (ចុងបញ្ចប់នៃខទី 5)

។

តើមានវិធីសាស្ត្រអ្វីដើម្បីឲ្យយើងដឹងថាយើងជាមនុស្សជ្រើសរើសរបស់គាត់?
 ម្យ៉ាងទៀត តើអ្វីជាសញ្ញានៃមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស? ភស្តុតាងនៃមនុស្ស
 ដែលបានជ្រើសរើសអាចត្រូវបានគេហៅថាសាមញ្ញមួយ។ គឺការជឿព្រះគ្រីស្ទ
 ដោយចិត្តស្មោះ។ ពេត្រូវទី១ ១:២ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ សម្រាប់ការស្តាប់
 បង្គាប់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងសម្រាប់ការបោះដោយលោហិតរបស់ទ្រង់ ៖ ឯ
 គោលបំណងនៃការជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់គឺធ្វើឲ្យគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវ ។ ដូច្នេះ
 ពេលយើងឃើញថាជឿលើព្រះយេស៊ូវ យើងអាចដឹងពីការពិតនៃវាស្រូវរបស់ទ្រង់។
 ជាពិសេសរក្សាជំនឿលើគ្រោះកាច និងបញ្ញា។ គឺជាភស្តុតាងច្បាស់ជាងការបោះ
 ឆ្នោតរបស់គាត់។ ជាពិសេសដើម្បីរក្សាជំនឿលើគ្រោះកាច និងបញ្ញាគឺជាភស្តុ
 តាងនៃការបោះឆ្នោតដែលធានាបន្ថែមទៀត។ ដូច្នេះ វាមានតម្លៃណាស់ដែលយើង
 ជឿលើព្រះយេស៊ូវយ៉ាងល្អក្នុងការបង្អាតបង្រៀនដោយការរងទុក្ខ។ យ៉ូហ 23:10
 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯតែគាត់ស្គាល់ផ្លូវដែលខ្ញុំដើរ។ ពេលគាត់សាកល្បងខ្ញុំ ខ្ញុំនឹង
 ចេញមកដូចមាសTM។ អ្នកដែលត្រូវជ្រើសរើសគឺសប្បាយចិត្តខ្លាំងណាស់សម្រាប់
 ព្រះគឺជាព្រះរបស់គាត់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ក្នុងន័យថាទ្រង់ជាកំណប់ទ្រព្យ
 របស់ព្រះ ម៉ាល ៣:១៧ ចង្អុលប្រាប់ពួកគេថាជាឯកម្មសិទ្ធិពិសេសTMរបស់ព្រះ។

2. ព្រះមិនបង់ដូចអំពើបាបរបស់អ្នកជាប់ឆ្នោតនោះទេ។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "យ៉ាងណាក៏ដោយ" ។ ដូចដែលយើងឃើញ ជំពូកទី 20 ក្នុងន័យថាព្រះមិនបង់ដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេទេ ពាក្យ "ប៉ុន្តែ" ចេញមក។ (៩, ១៧) ទោះជាប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពី ព្រះក៏ដោយ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្តងទៀត។ ព្រះបានប្រទានព្រះគុណរបស់ ទ្រង់ដល់ពួកគេម្តងទៀត។ ប្រាកដណាស់ ពេលណាគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប ទ្រង់មិន ប្រតិបត្តិមិនប្រដៅគេឡើយ។

បន្ទាប់មក វាច្បាស់ណាស់ថាវាស្រួលរបស់ព្រះគួរតែត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញបន្ទាប់ពី ការប្រដៅរបស់ទ្រង់។ ខទី ២៦ ខបាននិយាយថា ៉ូ ខ្ញុំបានធ្វើវា ដើម្បីឲ្យពួកគេបាន ដឹងថាយើងជាព្រះអម្ចាស់™ ។ (វាមិនមែនមានន័យថាបំផ្លាញពួកគេទាំងស្រុង ទេ ប៉ុន្តែបញ្ជូនតែទុក្ខវេទនាដល់ពួកគេ)

អ្វីដែលព្រះប្រដៅគឺជាកិច្ចការដែលព្រះបង់ដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ប្រសិនបើបុរសនោះត្រូវបានបង់ដោយប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបនោះបុរសគួរតែត្រូវ បានបំផ្លាញទាំងស្រុង។ ទំនុកតម្កើង 130:3 មានបន្ទូលថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើទ្រង់គួរសម្គាល់អំពើទុច្ចរិត ឱព្រះអម្ចាស់ តើអ្នកណាអាចឈរបាន?

3. សេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់ព្រះនាមនៃព្រះ។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "ហើយអ្នកនឹងដឹងថាយើងជាព្រះអម្ចាស់ នៅពេលដែលខ្ញុំដោះស្រាយជាមួយអ្នកសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់នាមខ្ញុំ" តើពាក្យថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលយើងបានទទួលត្រូវបានសម្រេចសម្រាប់ព្រះនាមនៃព្រះមានន័យយ៉ាងណា? វាមានខ្លឹមសារថា ប្រសិនបើការសង្គ្រោះនៃវាស្ត្រដែលព្រះបានជ្រើសរើសមិនបានសម្រេចទេ នោះព្រះនាមរបស់ព្រះគួរត្រូវបានគេចំអកដោយអ្នកមិនជឿ។ ខទី 9, 14, 22 សង្កត់ធ្ងន់លើអត្ថន័យម្តងហើយម្តងទៀត។ Duet 9:27-28 មានប្រសាសន៍ថា ឯ ចូរនឹកចាំពីអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ អំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប។ កុំគិតពីការវិវត្តរបស់ប្រជាជននេះ ឬអំពើទុច្ចរិត ឬអំពើបាបរបស់ពួកគេឡើយ 28 ក្រែងលោកអ្នកនាំយើងមកនិយាយថា “ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មិនអាចនាំគេចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលលោកបានសន្យានឹងពួកគេឡើយ ហើយព្រះអង្គស្អប់ពួកគេ។ ទ្រង់បាននាំពួកគេចេញទៅប្រហារជីវិតនៅទីរហោស្ថាន™។ ទោះជាព្រះត្រូវគេប្រមាថចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ក៏ទ្រង់មិនត្រូវបានគេប្រមាថដោយការបរាជ័យរបស់ទ្រង់ដែរ។ ពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់គ្មានការបរាជ័យក្នុងការធ្វើខុសនោះទេ។ ដូច្នេះ ជាការសក្តិសមដែលព្រះជាម្ចាស់តែងតែទទួលតែសិរីរុងរឿង ប៉ុន្តែមិនបានទទួលការប្រមាថឡើយ។ ចំណុចនេះមិនខុសពីបុរសយើងទេ។ បុរសនោះត្រូវគេប្រមាថជាជាងគិតថា ការទទួលបានសិរីល្អប្រសើរជាង។ សិរីល្អគឺសក្តិសមសម្រាប់តែព្រះ តែមិនសក្តិសមសម្រាប់មនុស្សទេ។ ពីព្រោះអ្វីៗ

ទាំងអស់ដែលត្រូវលើកតម្កើង គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ បុរសគួរ
ទទួលពាក្យប្រមាថដោយផ្អែមល្អែម។ ព្រោះមនុស្សជាមនុស្សមានបាប ការដែល
ខ្លួនគិតថាត្រឹមត្រូវក៏មានកំហុស។ ឬទោះជាគាត់មានការប្រមាថមើលងាយក៏
ដោយ ក៏ការជ្រៀតជ្រែករបស់ព្រះគួរតែមករកគាត់។

ពេលនោះ ជំនឿថាការសង្គ្រោះនៃមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគឺសម្រាប់ព្រះនាម
របស់ព្រះគឺមានតម្លៃណាស់។ ជំនឿបែបនេះគឺជាអ្នកដែលដឹងថាការសង្គ្រោះ
របស់គាត់គួរតែសម្រេចបានយ៉ាងប្រាកដ។ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលគិតដោយសេចក្តី
ជំនឿបែបនេះ គឺសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់។
ដោយសារព្រះជាម្ចាស់គ្មានកំហុស ទ្រង់មិនអាចជួយបានក្រៅពីសង្គ្រោះមនុស្ស
ដែលបានជ្រើសរើសនោះ យ៉ាងប្រាកដ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកបរិសុទ្ធមួយ
ចំនួនត្រូវបានស្លាប់នៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានសង្គ្រោះទេ
ព្រះនឹងបរាជ័យ™។ ដូចជាអ្នកដែលត្រូវដឹងថាគាត់ជាមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស
មានការធានាចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះ។ អ្នកដែលមានការធានាអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ
មិនសន្សំការបូជារបស់ខ្លួនដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់ ហើយមិនបានសង្គ្រោះបញ្ហា
នោះទេ។ ព្រោះការសង្គ្រោះដើម្បីដឹងថាគាត់បានទទួលវាច្បាស់ជាមានតម្លៃជាង
ពិភពលោកទាំងមូល។ គាត់ចាត់ទុកទ្រព្យសម្បត្តិ ភាពថ្លៃថ្នូរ និងកិត្តិយសក្នុង

លោកនេះដូចជាលាមក និងដី ប៉ុន្តែគាត់គ្រប់គ្រាន់ដោយគ្រាន់តែការសង្គ្រោះ
ប៉ុណ្ណោះ។

ជំពូកទី 21 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលបុរសព្យាយាមដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអំពីអនាគត នោះគាត់អាចដឹងវាបាន។ ប៉ុន្តែជីវិតរបស់គាត់មិនបានគោរពតាមបញ្ញត្តិ (បទគម្ពីរ) ដែលបានប្រាប់រួចហើយ ហើយទទួលនូវការលាក់ពុត ព្រះជាម្ចាស់មិនបានសម្រេចនូវសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់ឡើយ។ (១-៣) យោងទៅអ៊ីស ២១:១១-១២។

2. ព្រះធ្វើឱ្យជនជាតិយូដារីងរូសភ្នាក់ខ្លួនដើម្បីប្រែចិត្តដោយជូនដំណឹងអំពីស្ថានភាពអំពីបាបរបស់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។ (៤-៩) នៅពេលដែលបុរសយល់ការពិតដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍កាន់តែច្រើន គាត់អាចប្រែចិត្តដោយធម្មជាតិ។

ត្រង់ចំណុចនេះ ព្រះបានបើកសម្តែងការពិតដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ 1) ព្រះបានជ្រើសរើសជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយបានសន្យាជាមួយពួកគេ ហើយក្លាយជាព្រះរបស់ពួកគេ។ (ខ៥) ២) ទ្រង់បានសន្យាថានឹងប្រគល់ទឹកដីកាណាន។ (ខ៦) ៣) គាត់បាននិយាយថាមិនឱ្យបម្រើរូបព្រះរបស់អេស៊ីបទេ។ (ខ៧) ៤) ទោះជាពួកគេទម្លាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបម្រើដល់រូបព្រះនៃប្រទេសអេស៊ីបក៏ដោយ ព្រះមិនបានបោះបង់ចោល ហើយដឹកនាំពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីបឡើយ។ (៨-៩) ប្រការបួនយ៉ាងនៅខាងលើនេះ គឺជាការពិតដែលព្រះបានស្រឡាញ់អ៊ីស្រាអែលយ៉ាងខ្លាំង។ ជនជាតិយូដាដើម្បីស្តាប់ពាក្យនេះបានយល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់

ព្រះបែបនេះ ហើយគួរតែប្រែចិត្ត។ ក្នុងការប្រែចិត្ត មនុស្សប្រុសស្រឡាញ់ខ្លាំង ជាងរំពាត់។

3. ការដែលព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះពួកគេ ប្រជាជនមិនអាស្រ័យលើភាពសុចរិត របស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រតិបត្តិតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រះនាមទ្រង់។ ពាក្យ ដើម្បីសង្គ្រោះប្រជាជនសម្រាប់ឈ្មោះរបស់គាត់ត្រូវបានកាត់ត្រានៅក្នុងខទី 9, 14, 22 ។ល។ ព្យាករណ៍យេអេម៉ាមានទស្សនៈបែបនេះអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះដែរ។ (យេ. ១៤:២០-២១) ដានីយ៉ែលក៏មានទស្សនៈបែបនេះអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (ដាន. ៩: ១៧-១៩) អត្ថន័យនៃពាក្យដែលព្រះបានសង្គ្រោះមនុស្សសម្រាប់នាមរបស់លោក ត្រូវបានបើកបង្ហាញក្នុងសេចក្តីអធិដ្ឋានរបស់ម៉ូសេ។ (ខូតេ ៩:២៦-២៩) បើព្រះ មិនសង្គ្រោះរាស្ត្រដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសទេ ទ្រង់នឹងទទួលឈ្មោះមិនត្រឹមត្រូវ ព្រោះពួកគេមិនធ្វើតាមការសន្យារបស់ទ្រង់។ ហើយគាត់អាចទទួលបានឈ្មោះ ឥតប្រយោជន៍ មិនមានអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនអាចទទួលឈ្មោះ ខុសបែបនេះទេ។ ប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសច្បាស់ជានឹងបានសង្គ្រោះ។

4. ដោយសារព្រះស្រឡាញ់មនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស ទ្រង់បានប្រទានច្បាប់ និងរបៀបរបបនៃថ្ងៃសប្បិទ។ (១០-១២) ដោយសារមនុស្សយល់ពីអំពើបាប ក្រោមក្រឹត្យវិន័យ គាត់ជឿលើព្រះ មានន័យថា ច្បាប់គឺជាផ្លូវរស់។ ហើយកាល ដែលបុរសនោះរក្សាថ្ងៃសប្បិទយ៉ាងបរិសុទ្ធ ដ្បិតគាត់ស្គាល់ព្រះ នោះរបៀបនៃថ្ងៃ

សប្បុរសជនបៀបបរសំនៅដែរ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿត្រូវរក្សាក្រឹត្យវិន័យ និងថ្លៃសប្បុរស
ដោយអំណរ។

5. នៅទីរហោស្ថាន ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលគួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះតែមួយភ្លែត។
ព្រោះទីរហោស្ថានមានគ្រោះថ្នាក់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើ
បាបនៅទីនោះដែរ វាបានបង្ហាញពីចរិតអាក្រក់របស់ពួកគេយ៉ាងល្អ។ (១៣, ២១)
ពេលយើងឃើញការពិត យើងអាចដឹងការពិតថាមនុស្សជាតិខូចកម្រិតណា។

6. ទោះបីជានិមន្តនៃប្រទេសអេស៊ីបធ្ងន់ណាស់លើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ ក៏
និមន្តនៃអំពើបាបដែលពួកគេបានថ្វាយបង្គំរូបព្រះនៅឯរហោស្ថាន ហើយបាន
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបចំពោះព្រះជាម្ចាស់ គឺពិតជាវេទនាខ្លាំងណាស់។ (24-32) ពួកគេ
មិនចាកចេញពីទម្លាប់អាក្រក់នៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ហើយពួកគេស្ទើរតែក្លាយជា
ទាសករ។ លទ្ធផលនៃការព្យាយាមត្រូវបានព្រះដាក់ប្រដៅជាបន្តបន្ទាប់។ អ្នកជឿ
នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ស្រឡាញ់ខ្លះជាងព្រះ វាគ្រាន់តែជាបេះដូងនៃការថ្វាយបង្គំរូប
ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (កូឡ. ៣:៥) ដោយសារអំពើបាបនេះ ពួកគេក៏ទទួលទោសច្រើនដែ
រ។

7. ព្រះមិនត្រឹមតែចង្អុលទៅអំពើបាបប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមនៃ
អនាគតផងដែរ។ (៤០-៤៤) នៅពេលការប្រែចិត្តមើលទៅលើក្តីសង្ឃឹម វាគួរតែ

ត្រូវបានសម្រេច។ ជាពិសេសព្រះបើកសម្តែងសេចក្តីសង្ឃឹមនៃការប្រែចិត្តនៅក្នុង
ពួកយូដាដែលជាប់គុកនៅក្នុងផ្នែកនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 អំពៅនៃដើមត្រៃង (អេសេក ២៩:១-៧)

ព្រះទ្រង់ត្រាស់ហៅអេស៊ីបជាដើមដើមត្រៃង។ តើគាត់និយាយដូច្នេះដោយមូលហេតុអ្វី?

1. មូលហេតុដែលអេហ្ស៊ីបក្រអឺតក្រទម។

អេហ្ស៊ីបប្រៀបដូចជា ជំនាតដ៏អស្ចារ្យ™ ហើយនិយាយថា ជំនាតនិយាយ ហើយនិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា មើល អញទាស់នឹងឯង ជាវ៉ាន ជាស្តេចអេស៊ីប ជំនាតដ៏ធំដែលនៅកណ្តាលស្ទឹងរបស់វា និយាយថា 'ទន្លេនីលរបស់ខ្ញុំគឺជារបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានបង្កើតវាសម្រាប់ខ្លួនឯង™។™ (ខ៣) នេះមានន័យថា ជាវ៉ានបានអះអាងថាប្រជាជាតិនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគាត់។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបានចែងថា៖ ជំនាតកាត់ទោសគឺដោយក្រឹត្យរបស់ពួកអ្នកឃ្លាំមើល ការសម្រេចដោយព្រះបន្ទូលនៃពួកបរិសុទ្ធដល់ចុងបំផុត ដើម្បីឱ្យមនុស្សរស់បានដឹងថា ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់គ្រប់គ្រងនគររបស់មនុស្ស ហើយនឹងប្រទានដល់អ្នកណាដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ។ ហើយចាត់ទុកវាជាមនុស្សទាបបំផុត™។ (ដាន ៤:១៧) ដូច្នេះហើយជាការត្រឹមត្រូវដែលជាវ៉ានគួរគិតថាអេស៊ីបដែលគាត់គ្រប់គ្រងជារបស់ព្រះ... យើងក៏មានអ្វីមួយក៏ដោយ យើងគួរគិតថាពួកគេជារបស់ព្រះ។ ដូចដែលយើងមិនគិតដូច្នេះ យើងមិនអាចគេចផុតពីអត្តសញ្ញាណរបស់មនុស្សក្រអឺតក្រទមបានទេ។

មនុស្សក្រអឺតក្រទមគួរត្រូវវិនាសដូចដើមដើមត្រែង។ សុភាសិត 16:18 ចែងថា
 ៖ ឯភាពឆ្អឹងឆ្អែទៅមុខសេចក្តីវិនាស ហើយមានចិត្តក្រអឺតក្រទមមុននឹងការដួល
 រលំ™។

2. មូលហេតុដែលអេហ្ស៊ីបជាវត្ថុដែលអ៊ីស្រាអែលមើលទៅ។

ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានជឿលើស្រុកអេស៊ីបច្រើនជាងព្រះ ខទី ៧ បាននិយាយថា
 ៖ ឯនៅពេលដែលគេចាប់អ្នកដោយដៃ នោះអ្នកបានបាក់ និងហែកស្មារបស់គេទាំង
 អស់។ ហើយពេលដែលគេផ្ទៀងមកលើអ្នក នោះអ្នកបានបាក់ ហើយធ្វើឲ្យចង្កេះ
 របស់គេញ័រ™។ ប្រជាជននៃព្រះគួរតែជឿលើព្រះតែមួយគត់។ ការពឹងផ្អែកលើ
 អ្នកដទៃ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ដែលជាអំពើបាបដ៏ធំ។ យេរេមា
 17:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ឯអ្នកណា
 ដែលទុកចិត្តលើមនុស្ស ហើយបង្កើតកម្លាំងជាសាច់ឈាម អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា
 ហើយដែលចិត្តបែរចេញពីព្រះយេហូវ៉ា™។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលប្រែចិត្តបុរសនោះ
 ហើយធ្វើជាវត្ថុនៃការគោរពប្រណិប័តន៍របស់ខ្លួន នោះមិនល្អទេ។ មនុស្សជាវត្ថុ
 ដែលបុរសត្រូវបានគេលើកឡើង ហើយជាទីពឹងរបស់ព្រះ នោះព្រះក៏ធ្វើឲ្យគាត់
 មានតម្លៃទាបជាក់ជាមិនខាន។ ដូច្នេះ លូសើវបានខឹងនឹងអ្នកនោះដើម្បីលើកគាត់

ដោយស្មោះ។ យ៉ូហាន 1:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំបើយអ្នកមានត្រូវអាម៉ាស់
មុខ ពីព្រោះវានឹងបាត់ទៅដូចជាផ្កាស្លាTM។

ព្រះចង់ដកវត្ថុដែលបុរសទុកចិត្តនៅក្នុង Is 3: 1-3 បាននិយាយថា "មើលចុះ ព្រះ
អម្ចាស់ជាព្រះនៃពួកពលបរិវារកំពុងដកយកចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម និងពីយូដា
ការគាំទ្រ និងការផ្គត់ផ្គង់ ការគាំទ្រនិម្មិត និងទឹកទាំងអស់; បុរសខ្លាំងនិងទាហាន,
ចៅក្រម និងហោរា គ្រូទាយ និងព្រឹទ្ធាចារ្យ មេទ័ព ហាសិបនាក់ និងបុរសមានឋានៈ
នៈ ទីប្រឹក្សា និងគ្រូមន្តអាគមដ៏ប៉ិនប្រសប់ និងអ្នកជំនាញខាងមន្តស្នេហ៍"។ អ៊ី
ស្រាអែលពឹងផ្អែកលើអេហ្ស៊ីបជំនួសព្រះ។ ដូច្នេះ អេស៊ីបគួរតែជាមនុស្សដែលត្រូវ
កាត់ចេញដូចដើមត្រែង។ កាលដែលព្រះបានជួបនឹងអ្នកណាអាចក្រោកឈរនៅ
ចំពោះទ្រង់?

ជំពូកទី 22 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះមិនបង្កត់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ទៅអ្នកដទៃទេ។ (ខូតី ៤៨:១១) ដោយសារបុរសនោះគិតថាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគឺផ្ទុយពីពួកគេ។ មូលហេតុដែលគាត់ផ្ទុយពីព្រះចៅផាវ៉ោន ស្តេចអេហ្ស៊ីបក៏ព្រោះស្តេចផាវ៉ោនបានអះអាងថាទន្លេអេស៊ីបត្រូវបានសាងសង់ដោយទ្រង់។ (៣, ៩) វត្ថុដែលផ្ទុយនឹងព្រះគួរតែត្រូវបំផ្លាញចោល។ (4-5)
2. ព្រះគួរបំផ្លាញវត្ថុដែលបុរសជឿដោយឥតប្រយោជន៍ ទីបំផុតគួរបែកចេញ។ អេហ្ស៊ីបជាវត្ថុដែលអ៊ីស្រាអែលពឹងផ្អែក ប៉ុន្តែពួកគេប្រៀបដូចជាដើមត្រែង ហើយត្រូវបានបាក់យ៉ាងងាយ ហើយទ្រង់ធ្វើអ្វីដែលពួកគេអាស្រ័យនឹងបរាជ័យ។ ហេតុនេះ ព្រះបានដាក់ទោសអេស៊ីប។ (6-12)
3. សេចក្តីវិនាស គឺជានិមិត្តរូបនៃអំពើបាប និងការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ ពាក្យ លំសេចក្តីវិនាស™ ក្នុងខទី ៩-១២ មានចំនួន ៥ ដង។ សេចក្តីវិនាសដូចរឿងបែបនេះជាការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះដែលធ្វើឲ្យយើងគិតថាជារដ្ឋដ៏មានបាបនៃប្រទេសអេស៊ីប។ ជាបឋម ដោយសារបេះដូងរបស់មនុស្សបាត់បង់សណ្តាប់ធ្នាប់នៅចំពោះព្រះ ហើយនៅដាច់ស្រយាល ទីបំផុតផែនដីរបស់ពួកគេក៏ទទួលទណ្ឌកម្មដែលនឹងត្រូវបំផ្លាញចោល។

4. ការព្យាករណ៍ដែលថាអេស៊ីបត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះ ពួកគេនឹងក្លាយទៅជាប្រជាជាតិទន់ខ្សោយ (ខ 14) ប្រាកដជាបានសម្រេចនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ អេហ្ស៊ីបជាប្រទេសខ្សោយមួយរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ។ នេះជាការពិតចំពោះមនុស្សនិងសហគមន៍។ តែងតែថ្ងៃដែលអ្នកលើកគួរតែទាបគួរតែមកជាប្រាកដ។ ដូច្នេះ រដ្ឋដែលបុរសស្ថិតក្នុងសភាពទាប ត្រូវតែរក្សាសភាពដែលមានសុវត្ថិភាពជាងស្ថានភាពដែលលើកឡើង។ សូមមើល Jm 1:10 ។

ជំពូកទី 23 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលមនុស្សអាក្រក់បានទទួលសេចក្តីវេទនាដោយការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ នោះអ្នកពាក់ព័ន្ធរបស់គាត់គួរតែទទួលនូវវេទនានោះ។ (១-៥) ហេតុនេះ ហើយបានជាមានពរហើយថា៖ បំណុលដែលមិនដើរតាមឱវាទរបស់មនុស្សទុច្ចរិត ហើយក៏មិនឈរនៅក្នុងមាគ៌ានៃមនុស្សមានបាប ឬក៏មិនអង្គុយនៅកន្លែងនៃមនុស្សចំអកនោះឡើយTM។ (ទំនុកដំកើង ១:១)
2. មនុស្សក្រអឺតក្រទមគួរវិនាសប្រាកដ។ (ខ ៦) សូមយោងទៅសូភាសិត ១៦: ១៨។
3. អ្វីដែលជាតិប្រព្រឹត្តិអំពើបាប គឺប្រវត្តិសាស្ត្របានលាតត្រដាងពីអតីតកាល។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះបានទាយដល់ស្រុកអេស៊ីធីថា៖ បំណើយគេនឹងត្រូវវិនាសនៅកណ្តាលប្រទេសដែលត្រូវបានគេបំផ្លាញ ហើយក្រុងរបស់គេនឹងនៅកណ្តាលក្រុងដែលត្រូវបំផ្លាញចោលTM។ (ខ៧)
4. បុគ្គលដែលរស់នៅដោយសុខសាន្តដោយមិនមានការថប់បារម្ភ គប្បីរស់នៅដោយចិត្តកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ ហោរាបាននិយាយថា ដោយសារតែការជំនុំជំរះរបស់ព្រះបានមកលើពួកគេភ្លាម នោះពួក Kush ដែលមិនមានការព្រួយបារម្ភ ក៏នឹងត្រូវភ័យខ្លាចចំពោះការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះភ្លាមៗដែរ។ (ខ ៩)

5. ពេលដែលព្រះដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់ ជួនកាលទ្រង់ប្រើពួកឈ្លានពានធ្វើជា រំពាត់របស់គាត់។ (10-11) ដូច្នេះ ប្រជាជាតិដែលត្រូវឈ្លានពានគួរសញ្ជឹងគិត ហើយប្រែចិត្តនៅចំពោះព្រះ។

6. អេហ្ស៊ីបយកកសិកម្មល្អសម្រាប់ទឹកទន្លេ។ ហេតុនេះហើយបានជាទឹកទន្លេរឹង ស្ងួត ប្រជាជាតិក៏ជួបគ្រោះរាំងស្ងួត។ (១១) ភាពជាម្ចាស់នៃព្រឹត្តិការណ៍ប្រចាំឆ្នាំ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។

7. ការឡើងចុះនៃជាតិមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងសាសនាជាតិ។ តាមទី ក្រុងអេស៊ីបដែលត្រូវបំផ្លាញ រូបព្រះក៏ត្រូវបំផ្លាញដែរ។ (១៣-១៨)

8. សម្រាប់អ្នកខ្លាំង តែងតែរក្សាអ្នកខ្លាំងជាបន្តបន្ទាប់ ទីបំផុតដល់ពេលដែលត្រូវ បែកដៃហើយ។ (២១-២២) ព្រះអម្ចាស់សម្លាប់ ហើយប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ។ គាត់ចុះទៅស៊ីអូល ហើយក្រោកឡើង™។ (១ សាំ ២:៦)

ជំពូកទី 24 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅថ្ងៃអេសេគាល អេស៊ីប្តជាប្រជាជាតិដ៏ធំ និងខ្លាំង។ (ខប៉ុន្តែសម្រាប់ភាគីអស្ថាប្ប និងខ្លាំង វាមិនមានន័យថាវាអាចយកឈ្នះការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ហើយមិនអាចត្រូវបានបំផ្លាញឡើយ ។
2. ពេលខ្លះបទគម្ពីរចែងថា ប្រជាជាតិមួយប្រៀបដូចជាដើមឈើ។ (ខ៣) តាមពិត ជាតិនោះធំឡើងដូចដើមឈើ ហើយរីកចម្រើនបន្តិចម្តងៗ ប៉ុន្តែទីបំផុតត្រូវកាត់ចោលដូចដើមឈើ។ ព្រះជាម្ចាស់បំបែកប្រជាជាតិនានា ដូចជាកាប់ដើមឈើ។
3. ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រោសប្រទានព្រះគុណដល់ប្រជាជាតិនានា ហើយធ្វើឱ្យប្រជាជាតិទាំងឡាយបានសុខ។ (៣-៩) គោលបំណងគឺចង់ឱ្យពួកគេត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ ដោយការយល់ដឹងអំពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (សកម្មភាព ១៧:២៦-២៧) ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនយល់អំពីព្រះគុណទេ ជាជាងមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ហើយមើលងាយព្រះ។ (ខ១០)
4. កាលបុគ្គល និងក្រុមធំឡើង ចម្រើនរុងរឿង ទីបំផុត ក្រអឺតក្រទម ក្រអឺតក្រទម ទទួលទណ្ឌកម្មពីព្រះ។ (១០-១៣) ដូច្នេះ កៅអីទាបមានសុវត្ថិភាព

ជាងកៅអីខ្ពស់។ យ៉ូហាន 1:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើបើយើងអ្នកមានត្រូវអាម៉ាស់
មុខ ពីព្រោះវានឹងបាត់ទៅដូចជាផ្កាស្មៅ™។

5. គោលបំណងដែលព្រះទម្លាយអ្នកក្រអឺតក្រទម គឺធ្វើឱ្យអ្នកក្រឡេកមើលមិន
ក្រអឺតក្រទម។ (ខ១៤) ក្នុងចំណោមព្រះគុណដែលព្រះប្រទានឱ្យ ព្រះគុណដើម្បី
មានចិត្តរាបទាបគឺមានតម្លៃបំផុត។ ប៉ុន្តែអម្ចាស់ស្ថិតនៅលើបបួរមាត់របស់ស្តេច
ច។ មាត់របស់គាត់មិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងការវិនិច្ឆ័យទេ។ (សូភាសិត ១៦:១៨)

6. សិរីល្អទាំងអស់នៅលើផែនដីក្លាយជាផេះ និងធ្ងន់។ (15-18) ប៉ុន្តែបុរសក្នុង
លោកនេះហាក់ដូចជាជឿលើការពិតនេះ តាមពិតពួកគេមិនជឿលើវាទេ។ យើងគួរ
ចងចាំពាក្យរបស់អេសាយដែលថា៖ បើអ្នកណាបានជឿសេចក្តីដែលលោកបានឮ
ពីយើង? ហើយតើព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងដល់អ្នកណា?™។
(គឺ ៥៣:១)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 អំពីការពិតដែលគ្រោងនឹងទទួលបាននៃអំពើបាប (អេសេក ៣២:២៦-២៨)

អត្ថបទរបស់យើងធ្វើឱ្យយើងស្រមៃពីអំពើបាបរបស់ Meshech-Tubal ។ កុលសម្ព័ន្ធទាំងពីរនេះជាកុលសម្ព័ន្ធហិង្សាដើម្បីធ្វើទុក្ខដល់ស្រុកអាស៊ូរី។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេបានសម្លាប់មនុស្សជាច្រើនដោយសង្គ្រាមឈ្លានពានរបស់ពួកគេ។ ដ្បិតគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបរបស់ខ្លួនជាទម្លាប់ ពួកគេមិនបានប្រែចិត្តអំពើបាបរបស់ខ្លួនរហូតដល់ស្លាប់ឡើយ។ ការដែលគ្រោងឆ្លងទទួលបាននៃអំពើបាបមានអត្ថន័យពីរ។

1. វាមានន័យថាពួកគេមិនបានប្រែចិត្តរហូតដល់ពួកគេចូលទៅក្នុងគ្រោងឆ្លឹង។
- ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាទម្លាប់ សតិសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួនត្រូវរឹងមាំ អារម្មណ៍នោះក៏រលត់ទៅ។ ដ្បិតគាត់មិនទទួលបានអារម្មណ៍ពីអំពើបាបដោយសោកស្តាយតាមផ្លូវចិត្តទេ គាត់គួរកំទេចទម្លាប់អាក្រក់នៃអំពើបាបដោយសកម្មភាពដូចជាតមអាហារដោយចេតនា។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានហោះហើរដោយអារម្មណ៍ច្រើនជាងសកម្មភាពស្ម័គ្រចិត្ត ប្រសិនបើពួកគេមិនរងទុក្ខក្នុងផ្នែកអារម្មណ៍ចំពោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត។ ពួកគេបានឆ្លងកាត់វាដោយមិនមានការប្រែចិត្ត។ ដូច្នេះទីបំផុតអំពើបាបត្រូវបានគ្រប់គ្រងខ្លួនឆ្លឹងរបស់

គាត់ វាព្យាយាមជាតួអង្គកំណើតទីពីរ។ ជាឧទាហរណ៍ បុរសម្នាក់មានទម្លាប់ខឹងនឹង រឿង។ ព្រោះគាត់កែទម្លាប់វាឡើងបន្តិចម្តងៗ។ ថ្ងៃមួយ ប្រពន្ធបានយកកូនទៅ ឱ្យគាត់ គាត់ធ្វើការនៅកន្លែងផ្សេង កូនយំខ្លាំងណាស់ គាត់ដេញគាត់ចោលនៅខាង ក្រោមបន្ទប់ ។ ពេលនោះជើងរបស់កូនគាត់ត្រូវរងគ្រោះថ្នាក់ ពេញមួយជីវិតគាត់ រស់នៅជាមនុស្សពិការ។ ដូចនេះហើយ លទ្ធផលដែលគាត់មិនចេះគ្រប់គ្រងទម្លាប់ អាក្រក់ ហើយរុករកឃើញថាអាក្រក់ណាស់។ ដោយមិនប្រែចិត្តអ្នកដែលធ្វើជា ទម្លាប់ធ្វើឱ្យគ្រួសារនិងសង្គមរបស់គាត់ខុស។ មនុស្សបែបនេះគឺដូចជាគោនៅក្នុង ហាងកញ្ចក់។

ដ្បិតគាត់មិនប្រែចិត្ត ហើយធ្វើសកម្មភាពនៅក្នុងនោះទេ អំពើបាបត្រូវរលាយក្នុង ខួរឆ្នាំរបស់គាត់។ ព្រះក៏ស្អប់ឆ្អឹងមនុស្សបែបនេះដែរ។ ក្នុងន័យបែបនេះ ខគម្ពីរ ២៧ របស់យើងបាននិយាយថា វាហើយពួកគេមិនកុហកជាមួយនឹងអ្នកខ្លាំងទេ គឺ ជាអ្នកដែលបានធ្លាក់ពីក្នុងចំណោមពួកអ្នកមិនកាត់ស្បែក ដែលបានចុះទៅស្ថាន សួគ៌ជាមួយនឹងអាវុធសង្គ្រាមរបស់ពួកគេ ដែលដាវរបស់ពួកគេត្រូវបានដាក់នៅ ក្រោមក្បាលរបស់ពួកគេ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេបានមកលើ។ ឆ្អឹងរបស់ ពួកគេ; ដ្បិតការភ័យខ្លាចរបស់ពួកអ្នកខ្លាំងគឺនៅក្នុងស្រុកនៃមនុស្សរស់™។ ប៉ុន្តែ មនុស្សសុចរិតត្រូវបានគេព្យាបាលសូម្បីតែឆ្អឹងរបស់គាត់ដោយព្រះ។ សាកសព បុរសម្នាក់ដែលត្រូវជាប់នឹងឆ្អឹងអេលីសាបានរស់ឡើងវិញ។ (ស្តេចទី២ ១៣:២១)

ព្រះចាត់ទុកអេលីសាយ៉ាងមានតម្លៃ ហើយទ្រង់ប្រោសមនុស្សស្លាប់ឱ្យរស់ឡើង វិញដោយឆ្លឹងរបស់គាត់។

2. ពាក្យថា គ្រោងឆ្លឹងរបស់មនុស្សមានបាប លើកបន្ទុកនៃអំពើបាប ចង្អុលប្រាប់ពី ថ្នាំពុលនៃអំពើបាប ដែលគាត់បានធ្វើមានឥទ្ធិពលមកលើឆ្លឹងរបស់គាត់។

ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរ វាចែងថា អំពើបាបធ្វើអោយជីវិតមនុស្សស្លូតហួត ហែង។ ទំនុកតម្កើង 32:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែនឹងណែនាំអ្នក ហើយបង្រៀន អ្នកអំពីផ្លូវដែលអ្នកគួរទៅ។ ខ្ញុំនឹងទូន្មានអ្នកដោយភ្នែកខ្ញុំមើលអ្នក™។ ទំនុកតម្កើង 31:10 ឧបាសមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯកម្ល៉ាងរបស់ខ្ញុំបរាជ័យដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិត របស់ខ្ញុំ ហើយឆ្លឹងរបស់ខ្ញុំក៏ខ្ទេចខ្ទីទៅ™។ ទំនុកតម្កើង 109:18 មានប្រសាសន៍ថា ៖ ឯគាត់បានពាក់ខ្លួនដោយដាក់បណ្តាសាដូចជាអាវធំរបស់គាត់។ សូមឱ្យវាត្រាំ ក្នុងខ្លួនដូចទឹក ដូចជាប្រេងចូលក្នុងឆ្លឹងរបស់គាត់!™។ ព្រោះបាបផ្តល់ទុក្ខដល់ឆ្លឹង ជ្រៅ ក្នុងថ្ងៃនៃព្រះនាងម៉ារី ជាយុវជន AA ។ Bomelius បានសង្ស័យលើការរាប់ ជាសុចរិត (វាត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) ព្រះ គម្ពីរបង្រៀន។

ហើយដោយសារគាត់មិនបានរកឃើញវិធីនៃការលើកលែងទោស ហើយគាត់បាន រស់នៅក្នុងភាពតានតឹង ហើយទីបំផុតគាត់បានធ្វើអត្តឃាតជាមួយនឹងការក្រឡេក

មើលរបស់គាត់។ (Fox's Book of Martyrs. Vol. III, p. 1102) ដូចជា
 បុរសនោះមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួនទេ វានឹងលេបខ្លួនគាត់។ អ្នកនេសាទ
 ម្នាក់បានកំទេចសំបកអយស្ស័រដ៏ធំមួយ ហើយគ្មានអយស្ស័រទេ គឺមានតែត្រីប្រវែង
 3.5 សង់ទីម៉ែត្រប៉ុណ្ណោះ។ វាចូលទៅក្នុងអយស្ស័រ ដោយសារវានៅតូច ហើយ
 សម្រាប់អយស្ស័របិទមាត់ ហើយបន្ទាប់មកវាស៊ីអយស្ស័រ ហើយធំឡើង។ នៅស្ថាន
 ច្បារ Hamton មានដើមឈើអុកដ៏ធំមួយ។ ចំពោះដើមទំពាំងបាយជូរតូចបាន
 ខ្យល់បក់ឡើងលើកំពូល ដើមឈើទាំងអស់ត្រូវងាប់។ អំពើបាបក៏ត្រូវបានទទួល
 យកដោយមនុស្សផងដែរ ទីបំផុតវាបានចូលទៅក្នុងឆ្អឹង និងខ្លវឆ្អឹង ហើយបន្ទាប់
 មកវាបានធ្វើឱ្យគាត់វិនាស។ គ្រាន់តែគ្រោងឆ្អឹងក្លាយជាបន្ទុក។

ជំពូកទី 25 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ឧកញ៉ាមិនស្វែងរកផលប្រយោជន៍ប្រជាជនទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់កិត្តិយសផ្ទាល់ខ្លួន ពួកវាអាចតំណាងដោយសត្វសាហាវ និងពាក្យស្និទ្ធស្នាលដ៏យោរយោ។ ប៉ុន្តែ អនាគតរបស់ពួកគេគួរតែវេទនាដោយមិនមានពេលយូរ។ (១-៨) របបផ្តាច់ការ នៃប្រទេសអេស៊ីប ១) ដូចជាត្រីមួយត្រូវចាប់បាន ទីបំផុតត្រូវចាប់បានដោយការ ជំនុំជំរះនៃសំណាញ់របស់ព្រះ។ (ខ.៣) ២) ដូចសត្វស្លាប និងសត្វស៊ីសាកសព រលួយ គួរតែស្លាប់។ (ខ.៣) ៣) ប្រជាជាតិរបស់លោកត្រូវគ្របដណ្តប់ដោយ សេចក្តីងងឹត។ ម្យ៉ាងទៀត ជាតិក៏គ្មានសេចក្តីត្រេកអរ និងសង្ឃឹមដែរ។ (៧-៨) ដូចដែលយើងឃើញប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ គ្រាចុងក្រោយនៃអំពើទុច្ចរិត ទាំងអស់មានទុក្ខវេទនាដូចរឿងបែបនេះក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ។ របបផ្តាច់ ការ នីវ្វ័ ធ្វើអត្តឃាត ស្គាលីន ហ៊ីត្លែរ ជាដើម។

2. ព្រះដាស់អ្នកដ៏ទៃទាំងអស់ដោយដាក់ទោសដល់មនុស្សម្នាក់។ (៩-១០) សូម មើល ៣១:១៤។ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យប្រជាជាតិជុំវិញមានចិត្តអាក្រក់ ដោយដាក់ទោស អេស៊ីប។ បេះដូងដ៏អាក្រក់បំបែកចេញពីបេះដូងសុវត្ថិភាពក្លែងក្លាយរបស់មនុ ស្ស។ ពេលខ្លះសម្រាប់បុរសមិនពឹងផ្អែកលើព្រះទេ ប៉ុន្តែជឿលើអំណាចនៃពិភព

លោកដោយមិនមានតម្លៃដែលពួកគេមិនអាចពឹងផ្អែកលើ ពួកគេមិនអាចប្រែចិត្តបានទេ។ មនុស្សបែបនេះត្រូវការបេះដូងដ៏អាក្រក់។

3. ពេលវេលាដែលពិភពលោកគ្មានអំពើបាបគួរត្រូវបានបំផ្លាញជាចុងក្រោយ ហើយបន្តភាពស្ងប់ស្ងាត់ គួរតែផ្លាស់ប្តូរទៅជាភាពស្ងប់ស្ងាត់។ (១១-១៥)។ អត្ថបទរបស់យើង ខទី 13 “យើងនឹងបំផ្លាញសត្វរបស់វាទាំងអស់ ពីក្បែរទឹកជាច្រើន។ ហើយជើងមនុស្សនឹងមិនរំខានពួកគេទៀតទេ ហើយជើងរបស់សត្វក៏មិនរំខានពួកគេដែរ™។ មានន័យថា ជនជាតិអេហ្ស៊ីបមិនអាចធ្វើឱ្យទន្លេ Neil កខ្វក់បានទេ។ ឥឡូវនេះបន្ទាប់ពីអេហ្ស៊ីបត្រូវបានបំផ្លាញសកម្មភាពបែបនេះគួរតែត្រូវបានដកចេញ។ ក្នុងន័យដូចនេះ ខទី ១៤ បានមានប្រសាសន៍ថា ៉ូ នោះយើងនឹងធ្វើឱ្យទឹករបស់គេថ្លា ហើយដោយព្រោះទន្លេរបស់គេហូរដូចប្រេង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់™។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ វាធ្វើឱ្យយើងគិតដល់រដ្ឋដែលថា អេហ្ស៊ីបគ្មានជំហានរបស់មនុស្ស ហើយគួរតែនៅដាច់ពីគេ។

4. ព្រះបាបកម្មធ្វើបាបរាស្ត្រ វេទនាយ៉ាងនេះឯង លុះស្លាប់ទៅ រដ្ឋគេគួរវេទនាជាទីបំផុត ។ (១៧-៣២) អំពើបាបរបស់ពួកគេគឺជាសកម្មភាពដែលខ្លាចអ្នកដទៃជាពិសេស។ អំពើបាបនេះត្រូវបានចែងនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងជាច្រើនដង។ (ខ ២៤ ខ ខ. ២៥ ខ ខ ២៦ ខ ៣០, ៣២ ក) ស្តេចជំនួសព្រះ និងគ្រប់គ្រងលើប្រជា

ជនមានចិត្តមេត្តា ហើយគួរក្លាយជាឪពុករបស់ប្រជាជន។ ទោះបីជាបែបនេះក៏
ដោយ អំពើក្បត់ជាតិធ្វើឲ្យប្រជាជនគួរឲ្យរន្ធត់។ ដូចដែលពួកគេបានស្លាប់ដោយ
មិនប្រៃចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ក្នុងន័យថាពួកគេមិនគួរត្រូវបានដកហូតជារឿង
រហូត អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ដ្បិតការភ័យខ្លាចនៃមនុស្សខ្លាំងគឺនៅក្នុង
ទឹកដីនៃមនុស្សរស់”។ (ខ ២៧ ខ)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ចូរយើងធ្វើជាអ្នកយាម (អេសេក ៣៣:១-៨)

អ្នកយាមគឺជាអ្នកដាស់មនុស្សទាំងអស់នៅពេលធ្វើសង្គ្រាមនៅពេលដែលគាត់មើលឃើញការពិតថាសត្រូវរបស់គាត់ចូលមកហើយមើលត្រែ។ បើអ្នកយាមមិនវាយត្រែពេលសត្រូវមកដល់ទេ ខ្លួនឯងត្រូវទទួលខុសត្រូវ ហើយគួរតែស្លាប់។ ដូចជាយើងជាកូនរបស់ព្រះជាអ្នកយាមក្នុងលោកនេះ។ ពីព្រោះមានតែកូនរបស់ព្រះទេដែលដឹងថាជាអ្នកបំផ្លាញព្រលឹងមនុស្ស (ខ្មាំងសត្រូវ)។ មានតែពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលស្គាល់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងអ្វីជាអំពើបាប។

ចុះតើអ្នកយាមមានឋានៈអ្វី? ទីតាំងនៃអ្នកយាមត្រូវបានបើកបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ខទី ៧ ខ។ វាបាននិយាយថា៖ បំណែងដែលអ្នកឮពាក្យពីមាត់ខ្ញុំ នោះអ្នកនឹងព្រមានពួកគេពីខ្ញុំ™។ យើងដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលជំនួសព្រះជាម្ចាស់ ដ្បិតយើងជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យើងមានលក្ខណៈសម្បត្តិដើម្បីនៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់។ គុណវុឌ្ឍិគឺភាពរាបទាប។ ដូចទឹកដែលហូរមកខាងក្រោម ព្រះទ្រង់គង់ជាមួយនឹងអ្នករាបទាប។ យ៉ូហាន 4:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះគុណច្រើនជាង។ ហេតុនេះហើយបានជាវាចែងថា៖ ប៉ុន្តែប្រឆាំងនឹងមនុស្សឆ្អឹងឆ្អៃ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទាន

ព្រះគុណដល់មនុស្សរាបទាប™។ ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងទីដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ក៏គង់នៅ
ក្នុងចិត្តនៃអ្នកសោកសង្រេងដែរ។ (គឺ ៥៧:១៥) ក្នុងន័យបែបនេះ គម្ពីរបាន
និយាយម្តងទៀត។ “ប្រជាជាតិនានានឹងឃើញសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នក

ហើយស្តេចទាំងអស់នឹងលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់អ្នក ហើយអ្នកនឹងត្រូវបាន
ហៅដោយព្រះនាមថ្មី ដែលព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានឱ្យ™(អេសាយ
៦៦:២)។

បន្ទាប់មក យើងជាមនុស្សប្រកាសព្រះបន្ទូលជំនួសព្រះ។ ភីលីព 2:14-16 មាន
បន្ទូលថា ឯ ចូរធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់ដោយមិនរអ៊ូរទាំ ឬប្រកែកឡើយ ដើម្បីឱ្យអ្នក
រាល់គ្នាជាកូនរបស់ព្រះដែលឥតសៅហ្មង ហើយគ្មានកំហុសនៅកណ្តាលនៃមនុស្ស
ជំនាន់ដែលមានគំនិតច្របូកច្របល់ ហើយក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែលភ្លឺដូចជា
ពន្លឺក្នុងពិភពលោក។ ១៦ ចូរកាន់ខ្ជាប់នូវព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ដើម្បីនៅថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទ
ខ្ញុំនឹងមានមោទនភាព ដែលខ្ញុំមិនបានរត់ដោយឥតប្រយោជន៍ ឬធ្វើការដោយឥត
ប្រយោជន៍ឡើយ™។ ក្នុងចំណោមយើងរាល់គ្នាប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ក្រសួង
នៃថ្ងៃនៃសាលារបស់ព្រះគឺមានតម្លៃណាស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 កុំមើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ (អេសេក ៣៣:៣០-៣៣)

អត្ថបទរបស់យើងគឺជាពាក្យដើម្បីស្តីបន្ទោសជនជាតិយូដាឱ្យទៅលេងដោយលាក់ពុត។ ទោះបីជាអត្ថបទនេះមិនបង្ហាញពាក្យថា "កុំមើលងាយព្រះជាម្ចាស់" ប៉ុន្តែខ្លឹមសារគឺដូចជាខ្លឹមសារ។

ទោះជាបែបនេះក៏ដោយ ក៏ព្រោះតែមនុស្សតែស្តាប់ព្រះបន្ទូលតែមិនស្តាប់តាមទេ នោះជាអំពើបាបដែលមើលងាយព្រះ។ អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ហើយប្រសិនបើគាត់ឃើញដាវមកលើដី ហើយផ្គុំត្រៃ ហើយព្រមានប្រជាជន” (ខទី 30) តាមពិតវាមិនមែនជាកង្វល់សំខាន់របស់ពួកគេក្នុងការសង្គ្រោះនោះទេ ប៉ុន្តែមានតែពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលនិយាយដោយចង់ដឹងចង់ឃើញ។ នេះជាអំពើបាបដែលចំអកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គួរតែចាត់ទុកជាព្រះបន្ទូលនៃអ្នកបង្កើត ដើម្បីសម្រេចបញ្ហាជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់ ការព្យាបាលមិនត្រូវដូច្នេះគឺជាអំពើបាបដែលមើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ អ្នករាល់គ្នាធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានភ្ញាក់វា ហើយរីករាយនឹងគុណធម៌។ ដោយគ្មានការប្រព្រឹត្តចំពោះមុខព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះធ្វើឱ្យព្រះមានការព្រួយបារម្ភក្នុងពេលតែមួយនោះ ពួកគេក៏រងទុក្ខដែរ។ ប្រជាជនគោរពព្រះដោយលក្ខណៈផ្លូវការ (ដោយលាក់ពុត) មានអារម្មណ៍ធុញទ្រាន់នឹងព្រះអង្គ ហើយមានតែការរងទុក្ខ។ ព្រះបន្ទូលរបស់អេសាយ ៤០:

២២-២៤ បង្ហាញពីទុក្ខលំបាកយ៉ាងច្បាស់។ អ្នកកាន់សាសនានៃទម្រង់បែបបទ
បែបនេះគួរតែត្រូវបានដកហូតបន្តិចម្តង ៗ ។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន សាសនាជាតិ
របស់ជនជាតិអង់គ្លេសត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងរបបផ្លូវការ ព្រះវិហារត្រូវបាន
កាត់បន្ថយបន្តិចម្តងៗ ហើយព្រះវិហារចំនួន 200 ត្រូវបានបិទ។

2. អ្នកដែលមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់តែមួយគត់ហើយមិនបន្តវាត្រូវបំផ្លាញទីបំផុត។ (ខណ្ឌ) ដ្បិតសេចក្តីពិត
របស់ព្រះគឺជាព្រះបន្ទូលដែលមានចម្លើយ ដូចជាមនុស្សមើលងាយវា វាមិនធ្វើឱ្យ
ប្រសិទ្ធភាពបញ្ឈប់ឡើយ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើបុរសនោះត្រូវគេទម្លាក់ចុះ
ក្រោមពីច្រាំងថ្មខ្ពស់ នោះវាជាការពិតដែលរាងកាយរបស់គាត់គួរត្រូវបានបំផ្លាញ។
ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បុគ្គលណាម្នាក់ត្រូវគេទម្លាក់ចុះពីច្រាំងថ្មដោយមើល
ងាយនោះ តើការពិតមិនឥតប្រយោជន៍ទេ? វាមិនមែនទេ។ ២ កូរិនថូស ១៣:៨
បានមានប្រសាសន៍ថា បើដ្បិតយើងមិនអាចធ្វើអ្វីប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតបានឡើយ គឺ
បានត្រឹមតែសេចក្តីពិតប៉ុណ្ណោះ™។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាពាក្យដែលមានការ
ឆ្លើយតបដូចអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយ។ ក្នុងពិភពច្របូកច្របល់ បើយើង
កាន់ការពិតនេះតើវាសប្បាយចិត្តប៉ុណ្ណា! ដូចយើងវេទនាក្នុងសមុទ្រជ្រៅ បើយើង
មានឧបករណ៍សុវត្ថិភាពវាសប្បាយចិត្តប៉ុណ្ណា! ដូច្នេះ យើងគួរព្យួរជីវិតរបស់

យើងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជីវិតរបស់យើង និងសេចក្តីស្តាប់របស់
យើង ហើយយើងគួរតែគោរពតាមវា។

ជំពូកទី 26 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកយាមគឺសំខាន់។ ព្រោះបញ្ហាជីវិតនិងការស្លាប់របស់មនុស្សជាច្រើនអាស្រ័យលើក្រសួងរបស់លោក។ (1-9)
2. ការដែលបុរសមិនត្រឡប់មករកព្រះជាម្ចាស់វិញ ហើយអន់ចិត្តគឺជាការក្រអឺតក្រទមក្នុងការមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ តែមិនមែនជាការបន្ទាបខ្លួនឡើយ។ (ខ១០)
3. ដូចជាមនុស្សមិនប្រែចិត្ត គាត់មិនយល់ពីសេចក្តីសុចរិតទេ តែបែរជាត្អូញត្អែរពីព្រះវិញ។ (ខ ១៧)
4. អ្នកយាមទទួលបានភាពក្លាហាន លុះត្រាតែព្រះទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់គាត់។ (២១-២២)
5. បុរសដែលត្រូវដឹងតាមសារអំពីបាបរបស់គាត់មិនយល់ពីការពិតដែលថាពួកគេរស់នៅដោយជំនឿតែពួកគេដឹងថារស់នៅដោយអំណាចភាគច្រើន។ (២៣-២៤) យើងមិនគួរជឿភាគច្រើនទេ តែគួរជឿលើព្រះ។
6. បុរសដែលស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលខាងក្រៅ តែមិនប្រតិបត្តិតាមតែពាក្យដែលត្រចៀកស្តាប់។ ពួកគេជាអ្នកខុសដែលគិតថាអ្នកយាមជាអ្នកឆ្គង។ (30-33) II

Tim 4:3-4 បាននិយាយថា “ដ្បិតពេលដែលមនុស្សនឹងមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការ
បង្រៀនដ៏ត្រឹមត្រូវនោះទេ ប៉ុន្តែការរមាស់ត្រចៀក ពួកគេនឹងប្រមូលផ្តុំសម្រាប់ខ្លួន
ឯងជាគ្រូ ដើម្បីបំពេញតួនាទីរបស់ពួកគេ ហើយនឹងងាកចេញពីការស្តាប់។ ទៅរក
ការពិត ហើយរង្វេងចូលទៅក្នុងទេវកថា។

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 ការគង្វាលរបស់ព្រះ (អេសេគាល ៣៤:១៥-១៦)

យើងអាចមើលឃើញការពិតលម្អិតនៃកិច្ចការរបស់ព្រះដើម្បីចិញ្ចឹមចៀមនៅក្នុងអត្ថបទ។ នោះគឺទ្រង់ធ្វើឱ្យគេកុហក ស្វែងរក ធ្វើឱ្យគេត្រឡប់មកវិញ ធ្វើឱ្យរហូសពង្រឹងពួកគេ បំផ្លាញ និងចិញ្ចឹម។ ដ្បិតព្រះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ទ្រង់ថែរក្សាជីវិតចៀម ហើយទ្រង់ក៏ប្រហារជីវិតដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ កិច្ចការដែលសាមណេរល្អប្រគល់ឱ្យអ្នកមានចិត្តមេត្តា ក៏ដូចជាកិច្ចការនេះដោយពិស្តារ។ (លូកា ១០:៣៣-៣៥)

1. ធ្វើឱ្យគាត់កុហក

កៅអីដែលចៀមដេកគឺសំខាន់ណាស់ ដែលវាត្រូវបានគេហៅថាជាហ្វូងចៀម។ កន្លែងអង្គុយបែបនេះគួរតែស្ថិតនៅកន្លែងប្រជុំអ្នកជឿ។ កន្លែងអង្គុយដែលចៀមគួរដេកត្រូវតែជាវាលស្មៅបៃតង។ (ទំនុកដំកើង ២៣:១) វាលស្មៅបៃតងគឺជាកន្លែងស្មៅជាច្រើនដែលចៀមគួរចិញ្ចឹម។ (យ៉ូហាន ១០:៩) អ្នកគង្វាលនៃព្រលឹងគួរតែផ្គត់ផ្គង់ ដើម្បីឱ្យមនុស្សអាចបរិភោគព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

2. ក្រសួងស្វែងរក

អាថ៌កំបាំងដើម្បីស្វែងរកកូនចៀមដែលបាត់គឺត្រូវផ្តល់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងបន្ថែម ទៀតសម្រាប់កូនចៀមដែលបាត់ជាងកូនចៀមកោសិបប្រាំបួននៅក្នុងបីច។ នៅក្នុង ពាក្យប្រៀបធៀបរបស់អ្នកគង្វាលដើម្បីស្វែងរកកូនចៀមដែលបាត់នោះ ដូចដែល ព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនថាទ្រង់ដាក់ចៀមកោសិបប្រាំបួននៅលើវាល ប៉ុន្តែទ្រង់ដើរ ជុំវិញដើម្បីស្វែងរកចៀមដែលបាត់នោះមានន័យថាទ្រង់លះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីស្វែង រកចៀមដែលបាត់ដោយការលះបង់ច្រើនជាងនេះ។ (លូកា ១៥:៤) ពាក្យថា ប៉ុន្តែ ប្រាប់អ្នកថា នឹងមានអំណរច្រើនជាងនៅស្ថានសួគ៌ ដោយសារមនុស្សមានបាប ម្នាក់ដែលប្រែចិត្តជាងមនុស្សសុចរិតកោសិបប្រាំបួន ដែលមិនត្រូវការការប្រែ ចិត្ត™។ ធានាពាក្យ។ (លូកា ១៥:៧) ដូចដែលយើងឃើញថា យើងអាចដឹងថា ការព្រួយបារម្ភចំពោះចៀមដែលបាត់នោះគឺខ្លាំងណាស់។ អ្នកគង្វាលគួរតែលះបង់ ខ្លួនឯងចំពោះរឿងដែលស្វែងរកចៀមដែលបាត់ ជាងការរក្សាស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយចំពោះចៀម ដែលរង្វេងឡើយ ប៉ុន្តែព្រះអង្គមានអំណាចខាងសាសនាតែមួយគត់ ចិត្តរបស់គ្រូ គង្វាលគួរហើរទៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែកគ្នានៃអំណាច និងសាសនា។ វាជាណា ចក្ររបស់ព្រះមានការព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីស្វែងរកចៀមដែលបាត់នោះ មិន មានការព្រួយបារម្ភបែបនេះទេ។

3. ក្រសួងព្យាបាល

អ្នកគង្វាលគួរតែព្យាបាលចៀម។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើងបានផ្តោតលើ
 ការព្យាបាលជំងឺនៃព្រលឹង។ (គឺ ៦១:១) ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ បំណែកមាន
 ប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ បំណើយ៉ាមកមុនដើម្បីស្តារអ្វីៗទាំងអស់ឡើងវិញ។
 ហើយតើមានសេចក្តីចែងទុកមកអំពីកូនមនុស្សយ៉ាងដូចម្តេចថា កូនមនុស្សត្រូវរង
 ទុក្ខវេទនាជាច្រើន ហើយត្រូវគេមើលងាយ? ១៣ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អេលី
 យ៉ាបានមក ហើយគេបានធ្វើចំពោះគាត់តាមតែចិត្តដូចមានចែងទុកមកអំពីគាត់™
 ។ (ម៉ាថាយ ៩:១២-១៣)

គ្រូគង្វាលគឺដូចជាវេជ្ជបណ្ឌិត។ ដូចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅខាងលើ ១)
 បណ្ឌិតមានចិត្តមេត្តាចំពោះអ្នកជំងឺ។ គាត់ព្យាបាលអាកប្បកិរិយាទន់ភ្លន់ចំពោះ
 អ្នកជំងឺ និងចាត់ទុកការឈឺចាប់របស់អ្នកជំងឺជាការឈឺចាប់របស់គាត់។ នៅពេល
 ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រែចិត្តមនុស្សមានបាប ទ្រង់ប្រតិបត្តិដើម្បីប្រែចិត្តមនុស្សមាន
 បាបជាមួយនឹងវិធីសាស្ត្រដ៏មេត្តាករុណាបំផុត។ គាត់បានប្តូរជាកូនប្រុសបង្កើត
 របស់គាត់ ហើយមានចិត្តមេត្តាចំពោះមនុស្សមានបាប ហើយបញ្ជាឱ្យប្រែចិត្ត។
 អ្នកធ្វើការពិតរបស់ព្រះក៏ធ្វើការជាមួយវិធីសាស្ត្រដើម្បីផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណា
 ដល់មនុស្សមានបាប។ ក្នុងចំណោមពាក្យប្រកាសរបស់ពួកគេ សូម្បីតែពាក្យថា
 គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ក៏មិនដូច្នោះដែរ។

ពាក្យដែលលោកយ៉ូហានបាទីស្ទបានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ពស់វែក! ចំពោះពួកផារីស៊ីមិនមែនជាពាក្យដែលមិនមានសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ។ គាត់បានសុំទទួលផលនៃការប្រែចិត្តដល់ក្រុមជំនុំដោយពាក្យនេះ។ (ម៉ាថ. ៣:៧-៨) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ វេជ្ជបណ្ឌិតបានធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យជំងឺយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយព្យាបាលដោយស្មោះត្រង់។ ទោះបីជាអ្នកគង្វាលទន់ជ្រាយ គាត់ចង្អុលបង្ហាញអំពើបាបរបស់មនុស្សយ៉ាងត្រឹមត្រូវក៏ដោយ គាត់គួរតែធ្វើឱ្យគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់តែមួយគត់។ វាជាវិធីព្យាបាលមនុស្សមានបាប។ ការព្យាបាលកំហុសគឺមានតម្លៃ ប៉ុន្តែការត្រឡប់ទៅព្រះវិញគឺមានតម្លៃជាង។ ការត្រឡប់ទៅព្រះវិញគឺជាវិធីដើម្បីព្យាបាលកំហុស និងដើម្បីទទួលបានជីវិត។ ពេលបុរសនោះត្រឡប់ទៅព្រះវិញ គាត់ត្រូវយកបេះដូងនៃការខកចិត្តមកលើខ្លួនគាត់។ ដើម្បីទទួលបានវា គាត់គួរតែយល់ពីអំពើបាបឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ បន្ទាប់មក អ្នកគង្វាលនៃព្រលឹងគួរតែបង្ហាញឲ្យអក្សរគ្រោះថ្នាក់ដល់ហ្វូងច្រើនយ៉ាងច្បាស់។ គាត់ព្រមានច្រើនរបស់គាត់ថា អំពើបាបតូចតាចក៏គ្រោះថ្នាក់ដែរ ដូចជាច្បាស់ណាស់នូវអំពើបាបដ៏ធំ។ ព្រះអង្គមិនប្រោសប្រណីដល់អំពើបាប ដែលអ្នកគង្វាលក្លែងក្លាយលើកតម្កើងហ្វូងច្រើនដោយខុសពីហេតុការណ៍នោះ ព្រះអង្គមិនព្យាបាលជំងឺព្រលឹងឡើយ។ យេស៊ូបានប្រាប់ហោរាក្លែងក្លាយថា៖ ឯគេបានប្រោសវាស្រូវរបស់យើងឱ្យជាស្រាល ដោយពោល

ថា «មានសេចក្តីសុខសាន្ត សេចក្តីសុខសាន្ត» ពេលដែលគ្មានសេចក្តីសុខសាន្ត™។
(យេស៊ូ ៨:១១)

4. វិន័យ

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា៖ បំណងនិងកម្លាំងអញ្ជើញនឹងបំផ្លាញចោល។ ខ្ញុំ
នឹងចិញ្ចឹមពួកគេដោយយុត្តិធម៌។ “។ (ខ ១៦ ខ) នេះបង្ហាញពីកិច្ចការរបស់អ្នក
គង្វាលដើម្បីគ្រប់គ្រងយ៉ាងល្អ។ បំណងនិងកម្លាំង™ ចង្អុលអ្នកក្រអឺតក្រទម
ហើយអ្នកមិនត្រូវប្រែចិត្ត។ ពួកគេធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ (អេសេក ៣៤:២០-២១)
គោលការណ៍នៃការប្រៀនប្រដៅគួរត្រូវបានអនុវត្តទាំងការបំផ្លាញនិងចិញ្ចឹមរួម
គ្នា។ គាត់គួរតែបំផ្លាញអំពើបាប ហើយចិញ្ចឹមព្រលឹង។ នោះគឺនៅពេលដែល
អ្នកគង្វាលប្រព្រឹត្តអំពើបាបរបស់បុរសនោះ គាត់តែងតែមានគោលបំណងចិញ្ចឹម
បុរសនោះ ហើយមានជីវិត។ គួរប្រដៅបុរសដោយសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងប្រាក
ដ។ (ធម៌. ១:៥) អំពីការពិតថាគាត់មានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះគាត់ឬអត់ ទីមួយ
ព្រះដឹង ទីពីរមានតែបុរសដែលទទួលការប្រៀនប្រដៅប៉ុណ្ណោះដែលដឹងថា គ្រូ
គង្វាលមិនគួរគ្រប់គ្រងលើសមាជិកក្រុមជំនុំតាមមធ្យោបាយរបស់គាត់ឡើយ ប៉ុន្តែ
គួរលះបង់ខ្លួនឯង។ ដើម្បីជួយពួកគេដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយស្មោះ។ នៅ

កន្លែងដែលរដ្ឋបាលព្រះវិហារប្រតិបត្តិដោយមធ្យោបាយ និងវិធីតែងតែមិនបាន
ផលល្អឡើយ។

ជំពូកទី 27 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកគង្វាលអាចទទួលបានគ្រោះមហន្តរាយ, 1) មិនចិញ្ចឹមហ្វូងចៀមរបស់ព្រះ ទេប៉ុន្តែចិញ្ចឹមខ្លួនឯង, (2-4) (យោងទៅយូដាស 12) 2) មិនគ្រប់គ្រងលើចៀម ដោយសេចក្តីសុចរិតដោយស្មោះត្រង់, ប៉ុន្តែ ដោយអំណាចរបស់គាត់ (អំណាច យោរយោ) ។ (ខ ៤ ខ) វាបាននិយាយថាមនុស្សបែបនេះគួរតែទទួលទោសវេទនា ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (ខ ២) សាសនាចក្របានអាណិតអាសូរដល់ពួកគេ ប៉ុន្តែជា ការត្រឹមត្រូវដែលមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយពួកគេ។
2. ព្រះវិនិច្ឆ័យអ្នកគង្វាលឱ្យចិញ្ចឹមខ្លួន ប៉ុន្តែមិនឱ្យហ្វូងចៀមចិញ្ចឹមទេ។ (៧-១៦) គោលការណ៍នៃការជំនុំជំរះមានដូចខាងក្រោម ១) ទ្រង់ដកហ្វូងចៀមចេញពីពួក គេ។ (១០-១១) ២) ព្រះធ្វើឱ្យហ្វូងសត្វល្អដោយវិធីផ្សេងទៀត (១២-១៦)។ នៅ សម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ព្រះក៏ចាត់ហ្វូងចៀមឱ្យនៅក្រោមអ្នកគង្វាលដ៏ទុច្ចរិតម្នាក់ ទៀត ហើយធ្វើឱ្យពួកវាបានជាផង។ ដូច្នេះ អ្នកគង្វាលចិញ្ចឹមចៀមបានយ៉ាងល្អ។ ទីបំផុត ព្រះបានប្រគល់ចៀមជាច្រើនដល់ពួកគេ។
3. ព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យរវាងចៀម និងចៀម និងរវាងចៀមឈ្មោល និងពពែ ឈ្មោលផងដែរ។ (17-22) មនុស្សដែលប្រៀបធៀបនឹងចៀមឈ្មោល និងពពែ ឈ្មោលមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ហើយគេដឹងថា ទោះបីជាមានសុខភាពល្អក៏ដោយ ក៏

ពួកគេបានក្លាយជាអ្នកចោទហើយ។ ដែលអត្ថបទបានហៅពួកគេសម្រាប់ចៀមម្ខាញ។ (ខ ២០ ខ) មនុស្សបែបនេះមើលងាយអ្នកដទៃ ហើយធ្វើឲ្យអ្នកដទៃតមិនបានរស់នៅបានសុខ។ ជាឧទាហរណ៍ វាដូចជាសមាជិកក្រុមជំនុំមិនបៀតបៀនសមាជិកក្រុមជំនុំដែលតវ៉ានៅមជ្ឈមណ្ឌលសម័យ។ ព្រះវិនិច្ឆ័យបុរសបែបនេះ។

4. នៅទីបំផុតព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាថានឹងបង្កើតមនុស្សគង្វាលសម្រាប់ក្រុមជំនុំ។ (២៣-៣១) អ្នកគង្វាលពិតមនុស្សម្នាក់គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ១០:១១) ដូចគ្នាដែរ បើក្រុមជំនុំនៃព្រះស្គាល់អ្នកគង្វាលពិតយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយដើរតាមគាត់

១) អ្នកដឹកនាំខុសមិនគ្រប់គ្រងហ្វូងចៀមដោយបង្ខំ។ នៅកន្លែងដើម្បីដើរតាមតែព្រះគ្រីស្ទ សាសនាមិនអាចកើតឡើងបានទេ។ 2) ពិភពនៃសាសនាចក្រទទួលស្គាល់តែព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកគង្វាលវិករាយនឹងសន្តិភាពសម្រាប់ពួកគេមានសេចក្តីស្រឡាញ់រវាងចៀមនិងចៀម។ អត្ថបទរបស់យើង (25, 27, និង 28) បង្ហាញពាក្យ សន្តិភាព ឬ សុវត្ថិភាពបួនដង។

ជំពូកទី 28 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មុនពេលអេដុមត្រូវបានបំផ្លាញនៅឡើយ ព្រះបានទាយថាពួកគេនឹងត្រូវបំផ្លាញ ជារៀងរហូត។ (១-៥) ផ្នែកនេះរួមបញ្ចូលពាក្យ ប៊ែនេត្តីវីនាស™ ពីរដង ហើយ ខទី ៧-៩ ក៏បាននិយាយវាដែរ។ ដូចទំនាយនេះអេដុមត្រូវបានបំផ្លាញចោលទាំង ស្រុងក្រោយមក ពួកគេមិនគួរស្ថិតនៅជាប្រជាជាតិឡើយ។
2. អេដុមជាជាតិដែលចូលចិត្តធ្វើឲ្យជីវិតមនុស្សត្រូវគេសម្លាប់។ ដូចដែលព្រះជា ម្ចាស់ដាក់ទោសអំពើបាបរបស់ប្រជាជាតិ ប៉ុន្តែនៅទីនេះទ្រង់ក៏បានប្រហារជីវិត ក្នុងសមាមាត្រនៃពួកគេ។ (ខ៦) វាគឺជាពាក្យដែលនោះថា៖ បង្គាប់មកលោក យេស៊ូមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ បង្គាប់ដាក់ដាវរបស់អ្នកចូលទៅក្នុងកន្លែងវិញ។ ដ្បិតអស់អ្នកដែលកាន់ដាវនឹងត្រូវវិនាសដោយមុខដាវ។ ម៉ (Mt 26:52) ការវិនិច្ឆ័យសមាមាត្របែបនេះធ្វើឱ្យបុរសយល់ពីការពិតដែលចេញពីព្រះ។ ការវិនិច្ឆ័យសមាមាត្របែបនេះត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងទំនុកតម្កើង ១៨:២៥-២៦។
3. ជាញឹកញយ បុរសដឹងថាព្រះមិនស្តាប់ពាក្យអាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយមានចិត្ត ស្ងប់។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់ជ្រាបសូម្បីតែគំនិតសម្ងាត់ទាំងអស់របស់ពួកគេ ហើយវិនិច្ឆ័យពួកគេ។ ក្នុងន័យថា ព្រះជ្រាបនូវគំនិត និងពាក្យសំងាត់ទាំងអស់ លើកលែងតែ ការស្រមៃស្រមៃរបស់មនុស្ស ខទី ១០ បាននិយាយថា “ពីព្រោះអ្នកបាននិយាយថា

'ប្រជាជាតិទាំងពីរនេះ និងប្រទេសទាំងពីរនេះនឹងក្លាយជារបស់ខ្ញុំ ហើយយើងនឹង កាន់កាប់ពួកគេ' è ទោះបីជា ព្រះអម្ចាស់គង់នៅទីនោះ” ហើយ ខទី ១២ មាន បន្ទូលថា “ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់។

4. ឯខ្ញុំបានឮពាក្យជេរប្រមាថទាំងអស់ដែលអ្នកបាននិយាយប្រឆាំងនឹងភ្នំនៃ សាសន៍អ៊ីស្រាអែលថា 'គេត្រូវបានគេចោលស្ងាត់យឺតៗ ពួកគេត្រូវបានប្រទានឱ្យ យើងដើម្បីលេបត្របាក់។'” ខទី ១៣ មានប្រសាសន៍ថា ឯ ហើយអ្នកបានលើក តម្កើងខ្លួនឯងប្រឆាំងនឹងខ្ញុំដោយមាត់របស់អ្នក ហើយបានបង្កើនពាក្យរបស់អ្នក ប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ; ខ្ញុំបានឮវា™។ ចិត្តរបស់មនុស្សមិនយល់ពីការពិតដែលថាព្រះទ្រង់ ជ្រាបសូម្បីតែម្នាក់នេះឯងតិចនិចបាប។ ប្លង់មនុស្សអាក្រក់បំផុតគិតថាព្រះមិន ឃើញសកម្មភាពរបស់ពួកគេទេ។ សូមមើល អេសេគាល ៨:១២, ៩:៩។

5. ព្រះដាក់ទោសបុរសដែលស្អប់ប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស។ (១៤-១៥) សុភាសិត ២៤:១៧-១៨ មានប្រសាសន៍ថា ឯកុំព្រេកអរពេលសត្រូវរបស់អ្នកដួល ហើយកុំឱ្យចិត្តអ្នករីករាយពេលវាជំពប់ដួលឡើយ ក្រែងព្រះយេស៊ូវទតឃើញ ហើយមិនពេញចិត្ត ហើយបង្វែរកំហឹងចេញពីគាត់។”

6. ខណៈដែលបុរសមិនរីករាយនឹងព្រះ ហើយរីករាយនឹងពិភពលោកនេះ ទីបំផុត ពួកគេត្រូវទទួលទោសតាមសមាមាត្រនៃអ្វីដែលគាត់រីករាយ។ បុរសអ្នកមានម្នាក់

ដែលផ្ទុយពីឡាសារក៏ក្លាយទៅជាដូច្នោះដែរ។ (លូកា ១៦:២៥) ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូ
មានព្រះបន្ទូលថា៖ បំរើទេវតាដល់អ្នករាល់គ្នាដែលផ្អែកហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងប្តូរ
ន។ បំរើទេវតាដល់អ្នកដែលសើចឥឡូវនេះ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងកាន់ទុក្ខ ហើយយំ។ បំរើ
ទេវតាដល់អ្នករាល់គ្នា កាលមនុស្សទាំងអស់និយាយល្អអំពីអ្នករាល់គ្នា ពីព្រោះ
ដូនតារបស់គេបានប្រព្រឹត្តចំពោះហោរាក្លែងក្លាយ™។ (លូកា ៦:២៥-២៦)
មនុស្សដែលរីករាយនឹងលោកីយ៍បែបនេះ គួរតែត្រូវបំផ្លាញចោលយ៉ាងវេទនា
ព្រោះគេដាស់តឿនថា ការសប្បាយក្នុងពិភពលោកនេះ គឺជាអំពើអាក្រក់ជាងដែល
ស្រឡាញ់ការសប្បាយជាជាងស្រឡាញ់ព្រះ។ (ជីម៉ូថេទី២ ៣:៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 ចូរយើងទទួលព្រះគុណនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ (អេសេក ៣៦:២៦-២៧)

នៅក្នុងការសន្យានៃពរជ័យតាមរយៈគ្រិស្តបរិស័ទ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះបានមានបន្ទូលថា បេះដូងរបស់មនុស្សគួរតែងើបឡើងលើសជាងទាំងអស់។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យថា "នៅក្នុងអ្នក" (𐤁𐤍𐤊𐤋 𐤁𐤍𐤊𐤌 = bekil bekem) មកពីរដង ហើយពាក្យ "បេះដូង" (𐤋𐤁 = leb) មកនៅដងដើមឈើ។ ដូចជាព្រះបានជួយសង្គ្រោះបុរសដែលទ្រង់បានសន្យាថានឹងប្រទានព្រះគុណនៅក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេ ឬ "ចិត្ត (វិញ្ញាណ)" ហើយសង្កត់ធ្ងន់ដោយរចនាប័ទ្មសង្កត់ធ្ងន់។ ដូច្នេះ យើងគួរទទួលបានព្រះគុណនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងលើសជាងអ្វីទាំងអស់។

1. បេះដូង (ឬព្រលឹង) គឺសំខាន់បំផុត។

បេះដូង (ឬព្រលឹង) គឺជាអ្នកដែលមករកព្រះបន្ទាប់ពីរូបកាយបានស្លាប់ Ecc 12:7 បាននិយាយថា “ហើយធ្វើក៏ត្រឡប់មកផែនដីដូចដើមវិញ ហើយវិញ្ញាណក៏ត្រឡប់ទៅរកព្រះដែលបានប្រទានមក។ 8 វិចារណកថានៃឥតប្រយោជន៍, អធិប្បាយបាននិយាយថា; ទាំងអស់គឺឥតប្រយោជន៍។” ត្រង់នេះ បេះដូងមិនមែនមានន័យថា ប្រតិបត្តិការនៃបេះដូងរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែជាប្រធានបទនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ អ្វីដែលបុរសគិតនិងអ្វីដែលគាត់វិនិច្ឆ័យគឺត្រូវប្រតិបត្តិដោយចិត្តជា

ប្រធាន។ ជាការពិតណាស់ សម្រាប់បេះដូងគឺជាកម្មវត្ថុរបស់ខ្ញុំ វាមានទិដ្ឋភាពដែលមិនត្រូវប្រាប់ខ្ញុំយ៉ាងណា។ ដូចនេះវាប្រៀបដូចជាការពិតដែលដើមឈើមិនត្រូវបានលាតត្រដាង តែប្លង់មិនត្រូវបានគេបង្ហាញឱ្យឃើញ។ ប៉ុន្តែបេះដូងគឺជាមនុស្សសំខាន់របស់មនុស្ស។ សុភាសិត 20:27 ចែងថា៖ បំព្រលឹងមនុស្សជាចង្អៀងនៃព្រះយេស៊ូវ។ វាច្បាស់ណាស់ថាព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងធ្វើការតាមរយៈបេះដូងរបស់មនុស្សយ៉ាងច្បាស់។ សូមមើលសុភាសិត ១៦:២។

នៅពេលដែលបេះដូងរបស់យើងទទួលបានព្រះគុណ យើងអាចទទួលយកភាពគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងបរិយាកាសណាមួយរបស់យើង។ សុភាសិត 18:14 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំព្រលឹងរបស់មនុស្សនឹងស្ងៀមស្ងៀមទៅនឹងជំងឺ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណដែលខូចចិត្តតើអ្នកណាអាចទ្រាំបាន?™។ ដោយសារបេះដូងរបស់យើងនៅរស់ យើងអាចយកឈ្នះលើបរិស្ថានទាំងអស់របស់យើង។ Calvin មានជំងឺ 50 ប្រភេទនៅក្នុងខ្លួនរបស់គាត់។ ទោះបីជាវាជាកូនប្រុសក៏ដោយ គាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមប្រជាជនដែលរស់នៅយ៉ាងមានអំណាចបំផុត។ អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងដ៏ល្បីល្បាញ Fany Crosby ពេញចិត្តជាស្រ្តីពិការភ្នែកពេញមួយជីវិតរបស់នាង។ ដោយសារតែនាងបានទទួលព្រះគុណ។

2. ទំនាក់ទំនងរវាងបេះដូង និងការលះបង់។

សុភាសិត 23:26 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯកូនអើយ ចូរប្រគល់ចិត្តឱ្យខ្ញុំ ហើយឱ្យ
 ភ្នែកឯងមើលតាមផ្លូវរបស់អញចុះ™។ ការដែលព្រះមានបន្ទូលដូច្នេះ មិន
 មែនមានន័យថា ទ្រង់មិនទទួលបានជំនួយពីយើងទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងទទួល
 បានផលប្រយោជន៍។ ពេលយើងថ្វាយចិត្តចំពោះព្រះ នោះភាពជាព្រះរបស់យើង
 ក្លាយដូចជាទឹកកកដ៏ត្រជាក់។ រាល់សកម្មភាពសាសនាដោយគ្មានបេះដូង គឺជា
 សកម្មភាពចំអកព្រះ។

1) វិធីសាស្ត្រដើម្បីទទួលបានព្រះគុណនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។

(1) លះបង់ចិត្តចំពោះព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ ពេលយើងថ្វាយចិត្តចំពោះព្រះ យើង
 ទទួលបានព្រះគុណ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងប្រយ័ត្នគឺ ពេលយើងថ្វាយចិត្តចំពោះព្រះ
 យើងគួរថ្វាយដោយអស់ពីចិត្ត។ (ម៉ាថ. ៦:២១-២៤) អារក្សចូលចិត្តចិត្តដែលបែក
 គ្នា។ ស្ត្រីម្នាក់និយាយថាកូនរបស់អ្នកឯទៀតដូចជាកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវបានជំនុំ
 ជម្រះនៅចំពោះមុខសាឡាម៉ូន នាងបាននិយាយថានឹងទទួលយកការវិនិច្ឆ័យដែល
 ត្រូវកាត់កូនប្រុសនោះ។ (ស្តេចទី១ ៣:២៥-២៦) ចិត្តដែលបែកគ្នាគឺចិត្តស្លាប់។
 ព្រះមិនពេញចិត្តចិត្តបែបនេះទេ។

(2) ស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ដែលមើលមិនឃើញ។ ពេត្រុស ១:៨-៩ មានប្រសាសន៍
 ថា ឯ ទោះបីអ្នកមិនបានឃើញគាត់ក៏ដោយ ក៏អ្នកស្រឡាញ់គាត់។ ទោះបីជាឥឡូវ

នេះអ្នកមិនបានឃើញគាត់ក៏ដោយ អ្នកជឿលើគាត់ ហើយរីករាយដោយសេចក្តី
អំណរដែលមិនអាចពន្យល់បាន និងពោរពេញដោយសិរីរុងរឿង ដោយទទួលបាន
លទ្ធផលនៃសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក សេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹងអ្នក” ។ បេះដូង ឬ
ការសង្គ្រោះនៃព្រលឹងមានន័យថា ស្រឡាញ់ និងធ្វើតាមព្រះយេស៊ូវដែលមើលមិន
ឃើញ ដូចអ្វីដែលអាចមើលឃើញខាងលើ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 ចូរយើងស្តាប់ខ្លួនឯង។ (អេសេក ៣៦:៣១-៣២)

1. តើការស្តាប់ខ្លួនឯងមានន័យដូចម្តេច?

អ្នកណាស្រឡាញ់ពិភពលោកអស់ពីចិត្ត ហើយស្តាប់អ្នកណាដែលស្រលាញ់ពិភពលោកខ្លាំងបំផុតនឹងជួបនឹងពេលខូចចិត្ត។ ព្រោះភាពរីករាយនៃពិភពលោកនេះបោកបញ្ឆោតពិភពលោក។ Lin Dai ដែលជាតារាសម្តែងចិន ជាមនុស្សសំខាន់ក្នុងវិស័យភាពយន្ត ហើយក៏ជាអ្នកមានដែរ។ ហើយ Marulin Monroe ដែលជាតួឯកស្រីជនជាតិអាមេរិក ក៏រស់នៅយ៉ាងបរិបូរណ៍ ដោយមិនគិតពីអាយុខ្លីក្នុងពិភពលោក។ ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើអត្តឃាតដោយពួកគេមិនដឹងថាភាពគ្រប់គ្រាន់ពិតប្រាកដនៃជីវិតទាំងអស់ជារបស់ព្រះ។ (មួយ: 1964. 7.17, ផ្សេងទៀត: 1962.8.5 ។)

បន្ទាប់មក ដូចដែលអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយ ការពិតដែលថាបុរសស្តាប់ខ្លួនឯងគឺខុសពីប្រភេទផ្សេងទៀត។ នេះមានន័យថាបុរសស្តាប់ខ្លួនឯងចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់។ នោះគឺដោយចេតនាដែលមនុស្សស្រឡាញ់ព្រះ គាត់ស្តាប់អំពើបាបព្រោះគាត់ស្តាប់អំពើបាប ដែលគាត់ស្តាប់ខ្លួនឯងជាប្រភពនៃអំពើបាប។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកអ្នកជឿថា "បដិសេធខ្លួនឯង" (Mt 16:24) យ៉ូហាននិយាយថា "ទោះជាខ្ញុំនៅខាងស្តាំក៏ដោយមាត់របស់ខ្ញុំនឹងថ្កោលទោសខ្ញុំ។ ទោះបី

ជាខ្ញុំគ្មានកំហុស គាត់នឹងបង្ហាញថាខ្ញុំជាមនុស្សខុស™។ (យ៉ូហ ៩:២០) កាលដែល ខ្ញុំដួល នោះព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងខ្ញុំ។ ការដែលឆ្អឹងត្រគាករបស់យ៉ាកុបត្រូវបានបែក ចេញ (លោកុប្បត្តិ ៣២:៣៥) មានន័យថា ការដួលផ្ទុះរបស់យ៉ាកុប។ សាច់ដុំ ឆ្អឹងរបស់គាត់មានកម្លាំងខ្លាំងណាស់ ដូច្នេះសូម្បីតែសេះក៏មិនអាចកាត់វាបានដែរ។ កាលដែលឆ្អឹងត្រគាករបស់យ៉ាកុបត្រូវបានបែកចេញ ដោយសារគាត់ពឹងផ្អែកលើវា យ៉ាងខ្លាំង ទីបំផុត គាត់បានទទួលពរពីព្រះ។ សំខាន់យើងបោះចោលខ្លួនឯង ចាំបាច់ជាងបោះចោលរបស់ទាំងអស់។ (Campell Morgan) វាមានន័យថា នេះមិនមែនជាការធ្វើអត្តឃាតទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបដិសេធខ្លួនឯង ហើយត្រឡប់ទៅរក ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយអស់ពីចិត្ត។

ហេនរី ម៉ាទីន ជាបេសកជននៃប្រទេសឥណ្ឌាបានស្លាប់ក្នុងរយៈពេល 2 ឆ្នាំដែល គាត់បាននៅឥណ្ឌា។ ប៉ុន្តែហេតុផលដែលគាត់ត្រូវបានគេរាប់ថាជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយ សាសនាដ៏អស្ចារ្យគឺគាត់មានចិត្តរាបទាបដូចជាស្តាប់ខ្លួនឯង។ គាត់បាននិយាយថា ៖ ឯព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យខ្ញុំឆេះដោយភ្លើងថ្វាយព្រះ™។ គាត់បានបដិសេធខ្លួនឯង ដូច្នេះ។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាចិន Hudson Taylor បាននិយាយថា “ព្រះបាន ជ្រើសរើសមនុស្សតូចមួយដូចខ្ញុំ គាត់ធ្វើឱ្យបុរសស្គាល់ព្រះដ៏អស្ចារ្យដែលខ្ញុំបាន បម្រើ” ។

2. តើអ្នកណាស្តាប់ខ្លួនឯង?

អ្នកដែលយល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះស្តាប់ខ្លួនឯង។ ព្រះទ្រង់ប្រតិបត្តិ ដូច្នេះ ដំបូងបង្អស់ ព្រះទ្រង់ប្រទានសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ទ្រង់។ វាត្រូវបានបើកសម្តែង នៅក្នុង អេសេក ៣៦:២៩-៣០, ៣៣-៣៦។ ចលនានៃការប្រែចិត្តនៅក្នុង សាសនាគ្រីស្ទ មិនអាចកើតឡើងដោយពាក្យសំដីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ព្រះបានប្រទានកូនប្រុសបង្កើតរបស់ទ្រង់ ដើម្បីធ្វើឱ្យយើង ប្រែចិត្ត។ Catherine Booth ភរិយារបស់ប្រធាន Save Army បានទទួល មរណភាព។ មនុស្សកម្រិតជាច្រើនត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងពិធីបុណ្យសពរបស់នា ង។ ក្នុងចំណោមនោះ ចោរបានស្រែកយំ ហើយចូលទៅជិតមឈូស ហើយអ្នក ប្រមឹកចូលមកមុខមឈូស ហើយក្រាបលើឥដ្ឋ ហើយនិយាយថា “ស្រ្តីនេះរស់ សម្រាប់ខ្ញុំ”។ ហើយស្រ្តីម្នាក់ក៏និយាយថា “ស្រ្តីនេះជាអ្នកមានគុណជួយសង្គ្រោះ កូនប្រុសទាំងពីររបស់ខ្ញុំ”។

ជំពូកទី 29 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅពេលដែលមនុស្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទទួលការអាម៉ាស់លើសលប់ពីពួកអ្នកមិនជឿ នោះព្រះជាម្ចាស់ប្រាកដជារឿងត្រជាក់ និងជួយសង្គ្រោះពួកគេ (1-15) នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ជឿត្រជាក់មនុស្សដែលមានទុក្ខលំបាក ទ្រង់មិនអាចជួយបាន ប៉ុន្តែមិនមែនដើម្បីដឹកនាំពួកគេនៅក្នុងឧត្តមគតិនោះទេ។ រដ្ឋ។ (៩, ១១) តើអ្នកណាអាចរំខានអ្វីដែលព្រះអាចធ្វើ?

2. ទោះបីជាវាស្រួលរបស់ព្រះបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងដ៏ធំក៏ដោយ ក៏ព្រះអាចសង្គ្រោះពួកគេសម្រាប់ព្រះនាមទ្រង់។ នៅក្នុងអត្ថន័យបែបនេះ ចុងបញ្ចប់នៃ ខទី ២១ បាននិយាយថា ឯ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានការព្រួយបារម្ភចំពោះព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ខ្ញុំ ដែលវង្សអ៊ីស្រាអែលបានបង្គាប់ក្នុងចំណោមប្រជាជាតិដែលពួកគេបានមក TM ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃខទី 22 ផងដែរថា៖ ឯដូច្នេះ ចូរប្រាប់ពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលថា ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ឱវង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ មិនមែនសម្រាប់តែអ្នកទេ ដែលខ្ញុំហៀបនឹងធ្វើសកម្មភាព ប៉ុន្តែសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ខ្ញុំ។ ដែលឯងបានបង្គាប់ក្នុងចំណោមសាសន៍ដែលឯងបានមក TM។ ខទី ២៣ ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ហើយយើងនឹងបញ្ជាក់អំពីភាពវិសុទ្ធនៃនាមដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង ដែលត្រូវបានបង្គាប់ក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា ហើយដែលអ្នកបាន

បង្គាប់ក្នុងចំណោមពួកគេ។ ហើយប្រជាជាតិនានានឹងបានដឹងថា យើងជាព្រះ
អម្ចាស់ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាព្រះ នៅពេលដែលខ្ញុំបង្ហាញភាពបរិសុទ្ធរបស់
យើងនៅចំពោះមុខអ្នកដោយសារអ្នក™។ ដ្បិតយើងមានតែអំពើបាប ហើយគ្មាន
អំពើបាប នោះការសង្គ្រោះរបស់យើងគឺអាស្រ័យលើតែការសង្គ្រោះរបស់ព្រះ
ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ សេចក្តីសង្គ្រោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគុណរបស់ព្រះ គឺជា
ការសង្គ្រោះដើម្បីអនុវត្តចំពោះព្រះនាមទ្រង់។ សូមយោងទៅ ដូត 9:25-29, Jer
14:20-21, Dan 9:17-19 ។ ដូច្នេះ វិវរណៈ 7:10 មានបន្ទូលថា៖ បើយើង
ស្រែកឡើងដោយសំឡេងខ្លាំងថា បើសេចក្តីសង្គ្រោះជារបស់ព្រះនៃយើង ដែលគង់
លើបល្ល័ង្ក និងដល់កូនចៀម!™។

3. ការសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេចដោយការធ្វើឱ្យបេះដូងរបស់យើងឡើង
វិញ។ សម្រាប់បេះដូងគឺជាផ្នែកដ៏សំខាន់បំផុតនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ ព្រោះវាត្រូវបាន
ផ្លាស់ប្តូរជាថ្មី វាមានឥទ្ធិពលលើគ្រប់ផ្នែកនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ ដូច្នេះ សាវកប៉ុល
បានមានប្រសាសន៍ថា បើ ព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទនៅជាមួយនឹង
វិញ្ញាណរបស់អ្នក™ ។ (កាឡាទី ៦:១៨, ភីលីព ៤:២៣)

ក្នុងការបន្តបេះដូង ចំណុចសំខាន់គឺត្រូវទន់។ (អេសេក ៣៦:២៦) នេះមានន័យថា
ពេលយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះ នោះគួរតែប្រែទៅជាស្រទន់។ ក្នុងន័យគោរពតាមព្រះ

បុរសមានជំនឿ ហើយក៏កាន់តាមបញ្ញត្តិដែរ។ វត្ថុទាំងពីរនេះបង្កើតឡើងដោយ ចិត្តទទេ។ ព្រះប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីធ្វើឲ្យចិត្តរបស់យើងទទេ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលខ្លះ នៅពេលដែលយើងមិនយល់ពីចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយមិនស្តាប់បង្គាប់វា នោះព្រះក៏ប្រទាននូវទុក្ខព្រួយ និងការរងទុក្ខផងដែរ។ ទុក្ខលំបាកនិងទុក្ខមិនដែលគ្មានន័យ។ វាបំបែកភាពរឹងរបស់យើង ហើយធ្វើឱ្យ បេះដូងរបស់យើងទទេ។

4. ការប្រែចិត្តដោយស្មោះរបស់មនុស្សគឺជាសកម្មភាពស្តាប់ខ្លួនឯងចំពោះអំពើបាប របស់គាត់។ (31-32) អ្នកដែលស្តាប់ខ្លួនឯងមិនបញ្ចប់ដូចជាការខកចិត្ត និងការខក ចិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែត្រឡប់ទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញ។ វាគ្រាន់តែជាខ្លឹមសារនៃព្រះបន្ទូល របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថា “អ្នកណាដែលមិនកាន់ឈើគ្នាងដោយខ្លួនឯង ហើយមក តាមខ្ញុំ មិនអាចធ្វើជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបានទេ។ “។ (លូកា ១៤:២៧) សាវ័កប៉ុលបាន មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រៀនប្រដៅរូបកាយរបស់ខ្ញុំ ហើយរក្សាវាឲ្យស្ថិតនៅ ក្រោមការគ្រប់គ្រង ក្រែងលោខ្ញុំបានផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នកឯទៀតនឹងត្រូវដកសិទ្ធិ ចេញ™។ (១កូរិនថូស ៩:២៧) ចាត់ទុកអ្នកដទៃមានតម្លៃជាងខ្លួនគាត់ទៅទៀត។ (ភីលីព ២:៣) ហើយគាត់បានប្រព្រឹត្តចំពោះខ្លួនគាត់ ពេលយើងនិយាយបង្ហាត់ បង្ហូចយើង។ យើងបានក្លាយទៅជាហើយនៅតែដូចជាសំណល់នៃពិភពលោកដែល ជាការបដិសេធនៃអ្វីទាំងអស់។ “។ (១ កូរិនថូស ៤:១៣) បំបាត់ក្រោយបង្អស់

ចំពោះមនុស្សម្នាក់ដែលកើតមិនទាន់ពេល នោះក៏បានលេចមកឱ្យខ្ញុំឃើញដែរ។ ឯ
(១កូរិនថូស ១៥:៨) ឯ គោលបំណងនៃការចោទប្រកាន់របស់យើងគឺសេចក្តី
ស្រឡាញ់ដែលចេញពីចិត្តបរិសុទ្ធ និងមនសិការល្អ និងសេចក្តីជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់។
“។ (ផីមទី១ ១:១៥)។

5. ព្រះបានសន្យានូវរឿងល្អជាច្រើន ប៉ុន្តែនៅពេលយើងអធិស្ឋាន យើងទទួលពួក
គេ។ ដូច្នេះ ខគម្ពីរ ៣៧ របស់យើងបាននិយាយថា ឯ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះ
បន្ទូលថា នេះដែរ យើងនឹងឱ្យវង្សអ៊ីស្រាអែលសូមឱ្យខ្ញុំធ្វើសម្រាប់ពួកគេ គឺដើម្បី
បង្កើនប្រជាជនរបស់ពួកគេដូចហ្វូងចៀម™។ ដ្បិតដានីយ៉ែលក៏ជឿលើការសន្យា
របស់ព្រះដែរ គាត់មិនបាននៅឡើយ ប៉ុន្តែអធិស្ឋានទៅព្រះ។ (ដាន. ៩:២ ខ) ទោះ
ជាព្រះបានសន្យាថានឹងប្រទានព្រះគុណដល់កូនចៅរបស់លោកក៏ដោយ ការដែល
ពួកគេអធិស្ឋាននោះមានន័យថាធ្វើតាមអត្ថន័យ។ 1) ដោយសារការសន្យាមានតម្លៃ
ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានមានតម្លៃណាស់ 2) ដោយសារតែពេលដែលគាត់ទទួលអ្វីដែល
គាត់អធិស្ឋាន គាត់យល់ការពិតថាអ្នកដែលឱ្យវាត្រូវតែជាព្រះច្បាស់ជាង។ ដូច្នេះ
អ្នកជឿពិត ផ្ដោតទៅលើការអធិស្ឋាន ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណពីព្រះជាម្ចាស់។
យ៉ូហ 5:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងស្វែងរកព្រះ។

6. ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា “ដើម្បីជាថ្នូរនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ គេចោទប្រកាន់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំថ្វាយខ្លួនខ្ញុំដើម្បីអធិស្ឋាន” ។ (ទំនុកដំកើង ១០៩:៤) ចម ៤:២ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បង្អែករាល់គ្នាប្រាថ្នាចង់បាន ហើយមិនមាន ដូច្នេះអ្នករាល់គ្នាធ្វើឃាត។ អ្នកលោភលន់មិនអាចទទួលបាន ដូច្នេះអ្នកឈ្លោះប្រកែកគ្នា។ អ្នកមិនមានទេព្រោះអ្នកមិនស្អាត។ “។

7. ការកើនឡើងនៃចំនួនប្រជាជនកើតចេញពីព្រះគុណរបស់ព្រះ។ (៣៧ ខ-៣៨) ព្រះបានបង្កើតមនុស្សនោះ ហើយប្រទានពរដល់ពួកគេ ហើយមានបន្ទូលថា “ហើយព្រះបានប្រទានពរដល់ពួកគេ។ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ បំប្លែងបង្កើតកូនឱ្យបានច្រើនឡើង ហើយពេញលើផែនដី ហើយត្រួតត្រាវា ហើយមានអំណាចលើត្រីសមុទ្រ និងលើសត្វស្លាបលើមេឃ និងលើគ្រប់សត្វដែលរស់នៅលើផែនដី™។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨) ប៉ុន្តែ អ្វីដែលយើងចាំបានគឺការពិតដែលថាពរនេះត្រូវបានប្រទានដល់បុរសនោះមុនពេលពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ពេលមនុស្សគោរពព្រះដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ពេលចំនួនកើនឡើង គាត់អាចលើកតម្កើងព្រះយ៉ាងខ្លាំង។ អត្ថបទរបស់យើងផងដែរ (ខទី ៣៧ ខ-៣៨) គិតពីករណីបែបនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 25 ព្រះចង់អោយយើងក្លាយជាមនុស្សតែមួយនៅក្នុងសេចក្តីពិត។
(អេសេក ៣៧:១៥-២២)

មថ ១៨:១៩ មានបន្ទូលថា ឯខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា អ្វីដែលអ្នកចង់នៅលើផែនដីនឹងត្រូវចង់នៅស្ថានសួគ៌ ហើយអ្វីដែលអ្នកស្រាយនៅលើផែនដីនឹងត្រូវស្រាយនៅស្ថានសួគ៌™។ ក្រុមជំនុំបុរាណមានអំណាចបែបនេះ។ អំណាចមិនមែនជាការប្រមូលកម្លាំងមនុស្សទេ តែជាអំណាចដែលព្រះប្រមូល។ (Mt 18:20) យើងដឹងច្បាស់ថាពន្លឺដែលធ្វើឱ្យភ្នែករបស់យើងមានសុវត្ថិភាព វាមិនមែនជាពន្លឺនៃភ្លើង ពន្លឺនៃភ្លើងទេ ប៉ុន្តែជាពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ។ ពន្លឺព្រះអាទិត្យមានពណ៌ចំនួនប្រាំពីរ។ កាលដែលក្រុមជំនុំបុរាណគ្នា សមាជិកសាសនាចក្រគួររស់នៅក្នុងការរងទុក្ខដូចគ្នា និងរីករាយដូចគ្នា ។ (បប. ១:៩) ជាពិសេសគឺជាការសំខាន់ក្នុងការទទួលរងទុក្ខដូចគ្នា។ ឥឡូវនេះយើងគួរតែដឹងថាយើងកំពុងប្រយុទ្ធជាមួយអារក្សសត្រូវដ៏អាក្រក់នៅក្នុងពិភពលោក។ ក្នុងសង្គ្រាមដើម្បីជួបនឹងអារក្សយើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីយកយុទ្ធសាស្ត្ររួម។ នៅក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រទូទៅនៃសង្គ្រាម បេះដូងដើម្បីប្រយុទ្ធរវាងអ្នកជឿមិនអាចជួយបានក្រៅពីរលាយដូចព្រិលរលាយនៅថ្ងៃនិទាយរដូវ។ នៅក្នុងពិភពនៃគ្រិស្តសាសនា សកម្មភាពនៃនិកាយមិនត្រូវបានជៀសវាងទេ ប៉ុន្តែការពិតដែលថាក្រុមជំនុំនៃនិកាយផ្សាយដំណឹងល្អឈ្មោះគ្នាអាចជៀសវាងបានដោយសារពួកគេប្រយ័ត្នចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន និកាយ

ផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវបានបំបែកចេញពីគ្នាទៅវិញទៅមក ក្នុងពិភពលោកខាងមុខ
ពួកគេគួរតែរួបរួមគ្នាជាមួយគ្នា។ ដូចនេះវាប្រៀបដូចជាការប្រមូលផ្តុំគ្នាដែលមាន
ជ្រោះជាច្រើនហូរចូលគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយទីបំផុតវាត្រូវបានហោះទៅក្នុងស
មុទ្រតែមួយ។

ព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនាមានធាតុប្រាំពីរ។ នោះគឺ 1) រូបកាយរបស់នាងគីមួយ 2)
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺតែមួយ 3) ក្តីសង្ឃឹមគឺមួយ 4) ព្រះអម្ចាស់គឺតែមួយ 5)
ជំនឿគឺតែមួយ 6) ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺតែមួយ 7) ព្រះគឺមួយ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿ
កុំព្យាយាមរួបរួមនឹងអ្នកដទៃ យ៉ាងហោចណាស់ក្នុងចិត្តគឺបុរសប្រឆាំងនឹងធាតុ ៧
យ៉ាងខាងលើ។ តើបុរសនោះអាចប្រឆាំងនឹងពាក្យគម្ពីរបានទេ?

ជំពូកទី 30 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ប្រសិនបើយើងឃើញថាយើងគ្មានសង្ឃឹមដូចអ្វីដែលស្អាត នោះគឺជាយើងស្លាប់ដោយក្លែងក្លាយ និងអំពើបាប នោះយើងមានការខកចិត្ត។ ប៉ុន្តែ យើងគួរតែមានចិត្តក្លាហាន និងសង្ឃឹមចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដើម្បីអាចប្រោសមនុស្សឱ្យរស់ឡើងវិញ។ ក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងគឺពឹងផ្អែកតែលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (1-5)

2. អ្នកដែលទទួលដំណឹងល្អ និងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច គឺមានតែព្រះពិតប៉ុណ្ណោះ។ (ខ៦) អ្នកណាដែលស្តាប់ដំណឹងល្អ ហើយទទួលបានជីវិត អ្នកនោះនឹងធានាថា អ្នកដែលផ្តល់ដំណឹងល្អត្រូវតែជាព្រះ។ ទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតគួរតែត្រូវបានចាត់ទុកជាបញ្ហាបន្ថែម។ អ្នកដែលក្លាយជាមនុស្សខ្វាក់ពីកំណើត ត្រូវបានព្រះយេស៊ូប្រោសឱ្យជា ហើយបានថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងក្លាហាននៅចំពោះមុខពួកផារីស៊ីថា៖ ឯគាត់ឆ្លើយថា៖ ឯតើគាត់ជាមនុស្សមានបាបឬអត់ ខ្ញុំមិនដឹងទេ។ រឿងមួយដែលខ្ញុំដឹងថា ទោះជាខ្ញុំពិការភ្នែកក៏ដោយ ឥឡូវខ្ញុំឃើញ™។ (យ៉ូហាន ៩:២៥)។

3. សាសនាចក្រនៃព្រះមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយតែប្រព័ន្ធនៃគោលលទ្ធិដ៏អស្ចារ្យនោះទេ។ ដូចជាអ្វីដែលមានសារៈសំខាន់នៅក្នុងប្រព័ន្ធរាងកាយ គោលលទ្ធិគឺសំខាន់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ (7-10) ប៉ុន្តែចលនានៃជីវិតនៅស្ថានសួគ៌គួរតែត្រូវបានត្រូវការ

ដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាដាច់ខាត។ យើងគួរតែអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានព្រះគុណនេះ។

4. ទោះបីជាបុរសនោះមើលមកគាត់ដោយគ្មានសង្ឃឹមក៏ដោយ ក៏ព្រះបានធ្វើឱ្យគាត់មានសង្ឃឹម។ (១១-១៤) ។ ព្រះអាចបង្កើតកូនចៅរបស់អំប្រាហាំដោយផ្ទាល់។ (មថ ៣:៩) ដូច្នេះ យើងគួរតែបំរើមានសង្ឃឹមថាគាត់បានជឿទាន់នឹងសេចក្តីសង្ឃឹមដើម្បីឱ្យគាត់បានទៅជាបិតានៃប្រជាជាតិជាច្រើនដូចគាត់បានប្រាប់ថា៖ បំពូជពង្សរបស់អ្នកនឹងបានយ៉ាងនោះដែរ™។ “ដូចជាអំប្រាហាំ។ (រ៉ូម ៤:១៨)

5. ពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះគុណថ្មីដល់ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល ព្រះបានសន្យាថានឹងសម្រេចបាននូវការរួបរួមរវាងប្រជាជាតិភាគខាងត្បូង និងប្រជាជាតិភាគខាងជើង។ (15-23) ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងទទួលបានព្រះគុណដ៏ច្រើននៃជីវិតខាងវិញ្ញាណ យើងគួរតែស្រឡាញ់អ្នកដទៃ ហើយព្យាយាមលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីធ្វើសន្តិភាព និងសហជីព។

សន្តិភាពក្នុងក្រុមជំនុំនៃព្រះ គឺជាលក្ខខណ្ឌដ៏សំខាន់ដើម្បីទទួលយកព្រះអម្ចាស់ ។ ហេព្រើរ 12:14 មានបន្ទូលថា “ចូរព្យាយាមដើម្បីសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងមនុស្សគ្រប់គ្នា ហើយសម្រាប់ភាពបរិសុទ្ធដែលគ្មានអ្នកណានឹងឃើញព្រះអម្ចាស់ឡើយ”។ ម៉ាថាយ 18:19 បានមានប្រសាសន៍ថា កន្លែងដែលត្រូវប្រមូលផ្តុំដោយ

ចិត្តរបស់មគ្គ គួរតែទទួលយកចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន។ មថ ៥:២៣-២៤ បានមាន
ប្រសាសន៍ថា យើងគួរយកសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងបងប្រុស ហើយថ្វាយ
តង្វាយដល់ព្រះ ទី ១ ធីម្ហូរថេ ២:៨ បានមានប្រសាសន៍ថា “ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់ឱ្យនៅគ្រប់
ទីកន្លែងដែលបុរសអធិស្ឋាន ដោយលើកដៃបរិសុទ្ធដោយមិនខឹង ឬឈ្លោះប្រកែក
គ្នាឡើយ ”។ សន្តិភាពបែបនេះគឺជាលក្ខខណ្ឌដាច់ខាតក្នុងការទទួលបានការ
ប្រកបជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ។

ជំពូកទី 31 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះវិហារគ្រីស្ទសាសនាមានសត្រូវខាងក្នុង និងសត្រូវខាងក្រៅជាច្រើន។ ជាពិសេសពេលដែលការប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់នឹងកើតឡើងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ (១-៩) ប៉ុន្តែពួកគ្រីស្ទានគិតដោយជំនឿ ពួកគេមិនត្រូវការការចប់បារម្ភចំពោះសត្រូវច្រើននោះទេ។ ដោយសារតែសូម្បីតែសត្រូវដែលកើតឡើងមិនមែនជាឧបទ្ទវហេតុនោះទេវាគឺជាសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ។ ជាងនេះទៅទៀត សព្វាវុធ និងសង្គ្រាមរបស់ពួកគេក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អធិបតេយ្យភាពផងដែរ។ ការដែលពួកគេប្រតិបត្តិគួរតែបង្ហាញឱ្យឃើញតែព្រះជានរណា។ (សូមមើល ខទី ១៧ ខ ខ.២៣ ខ) ការពិតដែលថាកុក និង ម៉ាកុក ធ្វើឱ្យកងទ័ពមានភាពផ្ទុយគ្នាទៅនឹងរាស្ត្ររបស់ព្រះ ក៏គួរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអធិបតេយ្យភាពនៃព្រះអម្ចាស់នៃព្រះផងដែរ។ អត្ថន័យនៃពាក្យដែលព្រះទាញពួកគេ (4, 6) ចង្អុលទៅគ្រាន់តែវា។
2. ជនដែលរួចផុតពីការសង្កត់សង្កិនរបស់ជាតិដទៃ ហើយឈ្លានពានជាតិដ៏សុខសាន្តនោះ គប្បីទទួលនូវវេទនា ។ កុក និងម៉ាកុកនឹងលុកលុយរាស្ត្ររបស់ព្រះដើម្បីរស់នៅដោយសុខសាន្តនោះ™។ វាគឺជាអំពើបាបដែលកើតឡើងនូវសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ ក្នុងន័យថារាស្ត្ររបស់ព្រះមិនឈ្លានពានពួកគេត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យ

ប្រជាជនរស់នៅដោយសន្តិភាព។ (៩, ១១, ១៤) ពួកគេព្យាយាមរស់នៅជាមួយ
អ្នកដទៃតាមសុខសាន្ត។ សូមមើល មថ ៥:៩។

3. មនុស្សជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនេះដឹងពីបញ្ហាដំបូងហើយសម្រាប់វាពួកគេ
កើតឡើងសង្គ្រាម។ គោលបំណងដែលកុក និងម៉ាកូកចូលលុកលុយរាស្ត្ររបស់
ព្រះក៏មានដែរ។ ពួកគេបាននិយាយថា “ដើម្បីរឹបអូសយករបស់របរ ហើយយក
ការប្លន់” (១២, ១៣) ប៉ុន្តែរាស្ត្រនៃព្រះមិនព្យួរជីវិតរបស់ពួកគេលើបញ្ហាដើម្បីអាច
ដកហូតបានឡើយ ប៉ុន្តែពួកគេគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទ្រព្យសម្បត្តិនៅស្ថានសួគ៌ដែល
មិនត្រូវបានដកហូត។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៤៩:១៥-២០, ៧៣:២៥-២៦។
ដូច្នេះ គ្មានអ្នកណាអាចដកសេចក្តីរីករាយរបស់រាស្ត្ររបស់ព្រះបានឡើយ។ (យ៉ូ
ហាន ១៦:២២)

4. ព្រះទ្រង់សំដែងព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គដល់ប្រជាជាតិដើម្បីឈ្លានពានប្រជាជន
ជាចុងក្រោយ។ ពេលនោះ ដូចជាបក្សី សត្វ ដង្កូវ សូម្បីតែប្រភេទត្រីក៏ញ័រ
ដោយសារការភ័យខ្លាច ភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្ហាញ។ (19-21)
សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសយ៉ាងនេះ សូម្បីតែប្រជាជាតិដ៏ធំក៏ដោយ
តើទ្រង់មិនដាក់ទោសបុគ្គលនោះឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបឬ?

5. ព្រះទ្រង់ស្និទ្ធទាំងនឹងមនុស្សមានបាបក្នុងលោកនេះយូរហើយ មិនដាក់ទោសពួកគេទេ ទីបំផុតដល់ពេលដែលទ្រង់បញ្ជូនមហាសង្គ្រាម និងទុក្ខវេទនាដល់ពួកគេក្នុងពិភពលោក។ បន្ទាប់មក ដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនក្នុងពិភពលោកបានយល់ ព្រះបានបើកសម្តែងការរស់នៅរបស់ព្រះ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ (ខទី ២៣) ឆ្លងកាត់ទុក្ខលំបាក។ ទំនុកតម្កើង 14:4-5 មានប្រសាសន៍ថា៖ បញ្ជាក់ទុច្ចរិតទាំងឡាយដែលស៊ីប្រជាពលរដ្ឋរបស់យើងកាលដែលគេស៊ីនំប៉័ង ហើយមិនអំពាវនាវដល់ព្រះអម្ចាស់ឬ?

នៅទីនោះ ពួកគេមានការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងចំពោះព្រះ ដែលនៅជាមួយនឹងជំនាន់នៃមនុស្សសុចរិត™។

ជំពូកទី 32 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គួរតែសម្រេចដោយផ្ទាល់គឺដូចគ្នាទៅនឹងការពិត។ ក្នុងន័យដូចនេះ ខទី 5 បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ មើលចុះ អ្នកបានធ្វើឲ្យថ្ងៃរបស់ខ្ញុំមានទំហំប៉ុនដែ ហើយជីវិតរបស់ខ្ញុំគឺដូចជាគ្មានអ្វីនៅពីមុខអ្នកឡើយ ។ ប្រាកដណាស់ មនុស្សទាំងអស់ឈរត្រឹមដង្ហើម! សេឡា” ។ ហេតុនេះហើយបានជាអេសាយបាននិយាយថា៖ ឯពាក្យរបស់ខ្ញុំក៏នឹងចេញពីមាត់ខ្ញុំយ៉ាងនោះដែរ។ វានឹងមិនត្រឡប់មកខ្ញុំវិញទេឡើយ ប៉ុន្តែវានឹងសម្រេចបាននូវអ្វីដែលខ្ញុំមានគោលបំណង ហើយនឹងទទួលបានជោគជ័យក្នុងកិច្ចការដែលខ្ញុំចាត់ឲ្យមក™។ (គឺ ៥៥: ១១) សូមយោងទៅទំនុកតម្កើង ១២:៦។
2. បន្ទាប់ពីព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសអំពើទុច្ចរិតហើយ បុរសទាំងឡាយដឹងការពិតថាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់។ (៦-៧) ក្នុងន័យនេះ អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ហើយគេនឹងដឹងថាយើងជាព្រះអម្ចាស់។ “(ខ ៦ ខ) “ហើយព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់យើង អញនឹងធ្វើឲ្យគេស្គាល់នៅកណ្តាលអឺរ៉ុបអែល ជាប្រជាពលរដ្ឋរបស់យើង” (ខ ៧ ក) “ហើយសាសន៍នានានឹងបានដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏វិសុទ្ធនៅក្នុងប្រទេសអឺរ៉ុបអែល។™ (ខ ៧ ខ) ។

ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដល់មនុស្ស នរណាម្នាក់នៅក្នុងពួកគេដឹងថាព្រះ មានព្រះជន្មរស់។ ប៉ុន្តែ មានអ្នកណាម្នាក់មិនយល់នៅទីបំផុត បន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវ បានដាក់ទណ្ឌកម្ម គាត់បានដឹងថាព្រះមានព្រះជន្មរស់។ វាជារឿងល្អដែលបន្ទាប់ ពីបុរសត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្ម ការពិតថាព្រះនៅរស់ត្រូវបានជូនដំណឹង។ ប្រជាជន គួរតែដឹងថាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់បន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្ម។ ការដែលបុរសមិនស្គាល់ព្រះ ជាការឈឺចាប់ជាងរឿងខាងលើដែលគេដាក់ទោស។

3. អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទជឿលើតែព្រះដោយស្មោះត្រង់ ព្រះបានបំបែកសូម្បីតែ សត្រូវដ៏អាក្រក់បំផុតរបស់ពួកគេ។ (៨-១៦) ដូចជាការទទួលជ័យជម្នះដោយមិន មានការវាយប្រហារ។ ពួកគេបានទទួលជ័យជម្នះដ៏អស្ចារ្យដូចជា បំបែកពួកគេ នឹងដុតពួកគេអស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ TM (ខទី 9) អាវុធដែលពួកគេបានបោះ ចោល (ខទី 9) ហើយពួកគេបានកប់សាកសពខ្លាំងសត្រូវ បំបែកអស់រយៈពេលប្រាំពីរ ខែ TM (ខទី 12) ។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៦:៣៣, វិវរណៈ ១៧:១៤។

4. កុក និង ម៉ាកូក ឈ្លានពាន ដោយ មិន សុចរិត ដើម្បី លេប មនុស្ស ប៉ុន្តែ សាកសព របស់ ពួកគេ ក្លាយ ទៅ ជា អាហារ របស់ សត្វ ស្លាប និង សត្វ។ (១៧-១៨) នេះគឺដូចជាពាក្យដែលអ្នកដទៃក្លាយជាឈ្លើយរបស់ខ្ញុំ។ ទំនុកតម្កើង 9:16 ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា “ព្រះអម្ចាស់បានសំដែងព្រះអង្គឱ្យស្គាល់។ គាត់បាន

អនុវត្តការវិនិច្ឆ័យ; មនុស្សអាក្រក់ត្រូវជាប់អន្ទាក់ក្នុងកិច្ចការនៃដែរបស់ខ្លួន។ ហ៊ីក
ហ្គាអុង។ Selah”, ទំនុកតម្កើង 7:15-16 មានប្រសាសន៍ថា “គាត់ធ្វើរណ្តៅដឹក
ហើយធ្លាក់ទៅក្នុងរន្ធដែលគាត់បានធ្វើ។ អំពើអាក្រក់របស់គាត់ត្រឡប់មកលើ
ក្បាលគាត់វិញ ហើយអំពើហិង្សារបស់គាត់ក៏ចុះមកលើលាងក្បាលរបស់គាត់
វិញ™។ ទំនុកតម្កើង 27:2 ចែងថា៖ ឯកាលណាពួកទុច្ចរិតវាយប្រហារខ្ញុំដើម្បីស៊ី
សាច់ខ្ញុំ ខ្មាំងសត្រូវ និងខ្មាំងសត្រូវ នោះគឺអ្នកដែលជំពប់ដួល ហើយដួល™។

5. នៅពេលដែលពួកជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រះទ្រង់លើកពួកខ្មាំង
សត្រូវ ហើយដាក់ទោសពួកជំនុំ។ ប៉ុន្តែទីបំផុត គាត់បានសង្គ្រោះព្រះវិហារ
សម្រាប់ឈ្មោះរបស់គាត់ទាក់ទងនឹងក្រុមជំនុំ។ ក្រុមជំនុំដើម្បីទទួលបានការស
ង្គ្រោះបែបនេះយល់ពីអំពើបាបពីអតីតកាល ហើយប្រែចិត្ត។ (២៣-២៦)

ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលខ្លះ ទោះបីជាព្រះវិហារត្រូវបានវាយប្រហារនៅចំពោះ
មុខមនុស្សក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ ក៏ព្រះវិហារមិនគួរត្រូវវិនាសឡើយ។ បន្ទាប់ពីរ
យៈពេលដ៏វែងឆ្ងាយបែបនេះត្រូវបានកន្លងផុតទៅ ព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ពេលវេលានៃ
ការដោះលែង ដើម្បីសង្គ្រោះក្រុមជំនុំសម្រាប់ព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ សូម
យើងពិនិត្យមើល ជាពិសេសពាក្យ ខទី ២៥ ពោលថា ឯ ហេតុដូច្នេះហើយបានជា
ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ៖ ឥឡូវនេះ យើងនឹងស្តារទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យ៉ា

កុបឡើងវិញ ហើយអាណិតដល់វង្សអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ហើយខ្ញុំនឹងច្រណែននឹង
នាមបរិសុទ្ធរបស់ខ្ញុំ។ “! សេចក្តីសង្គ្រោះមិនអាស្រ័យលើសេចក្តីសង្គ្រោះ និងសេច
ក្តីសុចរិតរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែវាគួរតែទទួលបានសម្រាប់ព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់យើ
ង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 26 តើថ្ងៃនេះយើងឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រឹមត្រូវមានន័យដូចម្តេច? (អេសេក ៤០:៤)

1. ចិត្តមិនគួរផ្ដោតលើអារម្មណ៍របស់ខ្លួនទេ តែគួរយល់ពាក្យដើម្បីបង្ហាញពីខាងក្រៅថាជាគម្ពីរត្រូវ។ ជាពិសេស។ កិច្ចការ 17:11 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯឥឡូវនេះ ជនជាតិយូដាមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ជាងពួកអ្នកនៅក្រុងថៃស្យាឡូនីច។ ពួកគេបានទទួលព្រះបន្ទូលដោយចិត្តខ្លះខ្លាំង ដោយពិនិត្យមើលបទគម្ពីរជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដើម្បីមើលថាតើការទាំងនេះពិតជាដូច្នោះដែរឬទេ™។ អត្ថបទរបស់យើងមានអត្ថន័យថា យើងគួរប្រើភ្នែក ប្រើផ្ទាំងរបស់យើង និងប្រើបេះដូងរបស់យើងផងដែរ ដើម្បីយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយបន្ទាប់មកវាសង្កត់ធ្ងន់ថា ដើម្បីយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយស្មោះ យើងគួរតែលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីធ្វើវា ត្រឹមត្រូវ។ ព្រះសព្វព្រះទ័យជាពិសេសអ្នកដែលយល់បទគម្ពីរ។
2. ការមើលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ មានន័យថាទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្ទាល់។ ភ្នែក ត្រចៀក និងបេះដូងនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងចង្អុលបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងអស់។ គ្រិស្តសាសនាមិនមែនជាសាសនានៃគំនិតទេ។ ប្រសិនបើយើងមិនទាក់ទងនឹងសកម្មភាពរបស់យើងនៅក្នុងសាសនាគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែយើងមិនទាក់ទងនឹងគ្រិស្តសាសនាទេ។ អ្នកដែលរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមលក្ខណៈរបស់ខ្លួន នោះបានត្រឹមត្រូវឃើញព្រះខាងវិញ្ញាណ។ គាត់មិនតាំងខ្លួន

គាត់ជាស្តង់ដាររបស់គាត់ទេ គាត់ទទួលស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅខាង
ក្រៅ នោះគឺជាបទគម្ពីរ។ គាត់មិនបានគ្រប់គ្រងដោយផែនដីទេ ប៉ុន្តែដោយស្ថានសួ
គ៌។ ហើយគាត់ក៏មិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយមនុស្សទេ គឺដោយព្រះ។ ហើយចិត្ត
របស់គាត់មិនច្របូកច្របល់ដោយការដើរជុំវិញដូចដែលគាត់មើលទៅមុខគាត់មិន
មានការតានតឹងទេគឺគ្រាន់តែសម្លឹងមើលទៅព្រះគ្រីស្ទដែលគាត់បានទទួលសេចក្តី
សង្គ្រោះហើយគាត់ពេញចិត្ត។ ដូចជាអ្វីដែលជាវិធីសាស្ត្រជាក់លាក់ដើម្បីមើល
ព្រះគ្រីស្ទជាបុគ្គលិកលក្ខណៈ? វាគឺខ្ញុំដើម្បីមើលព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងជីវិតពិតរបស់
យើង។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលយើងរស់នៅក្នុងពិភពលោក យើងមិនអាចជួយបាន
ក្រៅពីមើលឃើញពិភពលោក។ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរមានបេះដូងខ្លាំងជាងបេះដូង
សម្រាប់ពិភពលោកទេ។ នេះជាបញ្ហាពិត។ ពេលយើងមើលទៅពិភពលោក
កាន់តែច្រើន យើងបាត់បង់ព្រះអម្ចាស់។ បុរសម្នាក់សង់ផ្ទះនៅកន្លែងល្អ ទិដ្ឋភាព
ល្អមើលភ្នំឆ្ងាយបានយ៉ាងល្អ។ ម្ចាស់ផ្ទះដាំដើមឈើជាច្រើនដើម ដើម្បីបរិស្ថាន
ល្អ។ បន្ទាប់ពីដើមឈើធំឡើង គាត់មិនអាចមើលឃើញភ្នំដែលឃើញពីមុនបានទេ
ព្រោះវាគ្របដណ្តប់ទៅហើយ។ ដូចជាយើងរីករាយនឹងជីវិតរបស់ពិភពលោក
យើងមិនអាចឃើញព្រះអម្ចាស់នៅស្ថានសួគ៌រហូតមកទល់ពេលនេះទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 អត្ថន័យនៃបទពិសោធន៍ឆ្លងទឹក (អេសេគា ៤៧:៣-៥)

1. តើទឹកមានន័យដូចម្តេច?

នៅទីនេះ អ្វីដែលទេវតាលាតត្រដាង មិនមែនជាទឹកទន្លេទូទៅទេ។ បើជាទន្លេទូទៅ តើធ្វើដូចម្តេចទើបមានទឹកទន្លេចេញពីទីជម្រក? ទន្លេដែលបានបង្ហាញនៅទីនេះ គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃចលនានៃដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលជីវិតខាងវិញ្ញាណត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់។ (យ៉ូហាន ៧:៣៧-៣៨) ជីវិតខាងសាច់ឈាមរបស់មនុស្សក៏មានទឹកក៏មានតម្លៃជាងអាហារផ្សេងទៀត។ រាងកាយមានទឹក 80% ហើយត្រីមិនអាចរស់បានដោយគ្មានទឹក។ ដូចទឹកដែលមានតម្លៃសម្រាប់រស់ឡើងវិញគ្រប់ជីវិត។

2. អេសេគាល ជាតំណាងនៃអ្នកជឿទាំងអស់ បានឆ្លងកាត់ទន្លេដែលនៅរស់។

គាត់បានទទួលការណែនាំពីព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដចំពោះរឿងនេះ។ បទពិសោធន៍នៃព្រះគុណនៅក្នុងអ្នកជឿគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយធ្វើតាមខ្សែរង្វាស់នៃព្រះ។ នៅទីនេះ ខ្សែរង្វាស់គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ បទពិសោធន៍នៃព្រះគុណដើម្បីរង្វេងចេញពីបទគម្ពីរគឺជាសកម្មភាពឥតប្រយោជន៍ និងគ្រោះថ្នាក់។

3. បទពិសោធន៍នៃព្រះគុណគួរតែកាន់តែស៊ីជម្រៅបន្ថែមទៀត។

ព្យាករី អេសេគាលបានដើរកាត់ទឹកដែលពេញក្នុងសំណាញ់ជ្រៅកងើងទៅកាន់ គាត់បានដើរទឹកពេញជង្គង់ ម្ខាងទៀតគាត់ឆ្លងទឹកពេញចង្កេះ ហើយអ្នកចុងក្រោយ ដែលគាត់ឆ្លង គាត់ត្រូវបានជ្រមុជក្នុងទឹកជ្រៅដែលគាត់អាចធ្វើបាន។ មិនឆ្លង។ គាត់បាននាំមុខរឿងបែបនេះ។ ជំនឿដែលគ្មានការអភិវឌ្ឍត្រូវដកចោល។

4. តើអ្វីជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃទឹកជ្រៅនេះ?

វាគឺជានិមិត្តរូបនៃព្រះគុណនៃការប្រោសលោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ មូលហេតុ ដែលព្រះគុណនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺអស្ចារ្យណាស់គឺដោយសារវាជា ឈាមដ៏មានតម្លៃដែលទ្រង់បានបង្ហូរ គឺជាព្រះលោហិតនៃព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះដ៏ គ្មានទីបញ្ចប់ គឺព្រះគ្រីស្ទ ។ ដោយសារបុត្ររបស់ព្រះគឺធំជាងអ្វីៗទាំងអស់នៅ ស្ថានសួគ៌ និងផែនដី នោះតម្លៃនៃឈាមដ៏វិសេសរបស់ទ្រង់គឺគ្មានដែនកំណត់។ ដូច្នេះ 1) ការដែលយើងត្រូវបានរំដោះដោយការជឿលើព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ មិនមែនមានន័យថាមានតែអំពើបាបមួយចំនួនរបស់យើងនោះទេ។ វាមានន័យថា អំពើបាបជាច្រើនរបស់យើងត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុង។ ២) ការដែលយើង បានរាប់ជាសុចរិតដោយទ្រង់មានន័យថាទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដែលគ្មានទីបញ្ចប់។ ២ កូរិនថូស 5:21 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯដោយយល់ដឹងយើងរាល់គ្នាទ្រង់

បានធ្វើឲ្យគាត់ទៅជាបាបដែលមិនស្គាល់អំពើបាប ដើម្បីឲ្យយើងបានទៅជាសេចក្តី
សុចរិតនៃព្រះក្នុងទ្រង់™។ ៣) ទ្រង់បានធ្វើឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ក្លាយជាព្រះគុណដល់
យើង។ តាមរយៈទ្រង់ សេចក្តីស្លាប់របស់យើងក៏ក្លាយជាព្រះគុណដល់យើងដែរ។
(កូរិនថូសទី១ ៣:២២) ៤) យើងមិនអាស្រ័យលើទឹកដែលលើកឡើងលើកជើង
ជង្គង់ និងចង្កេះទេ ប៉ុន្តែពឹងលើខ្លួនយើងវិញ។ ដូចជាយើងប្រព្រឹត្តកំហុសដោយ
ដើរដោយខ្លួនឯងដោយព្រះគុណដ៏ទាប។ ប៉ុន្តែ ដោយសារយើងពឹងលើទឹកតែក្នុង
ទឹកជ្រៅប៉ុណ្ណោះ កាលដែលយើងរស់នៅក្នុងព្រះគុណដ៏ជ្រាលជ្រៅ យើងពឹងផ្អែក
តែលើព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយព្រះអម្ចាស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 ព្រះយេហូវ៉ាសាម៉ា (១) (អេសេក ៤៨:៣៥)

ការពិតដែលអេសេគាលទាយអំពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងការស្ថាបនាក្នុងយេរូសាឡឹមឡើងវិញតាមឧត្តមគតិ ហើយបានសន្និដ្ឋានថាជាព្រះយេហូវ៉ាសាម៉ា (កុរុកុ ៣៥)។ នៅទីនេះ អ្វីដែលខ្ញុំបានយល់មានដូចខាងក្រោម។

1. ផលផ្តែចុងក្រោយនៃការងារសង្គ្រោះប្រជាជនគឺ ព្រះយេហូវ៉ាសាម៉ា (កុរុកុ ៣៥)។

Utopia ដែលបុរសយល់សប្តិជាអ្វីដែលបុរសគិតពីពិភពលោកដែលគិតគូរពីបុរសដែលបំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សបានសម្រេច។ ពួកគេមិនដឹងថាព្រះជាព្រះដ៏ល្អបំផុតនោះទេ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ចង់បាននូវអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានថ្វាយដល់យើង ហើយទ្រង់នឹងសម្រេចវាដោយផ្ទាល់ ពីព្រោះសុភមង្គលចុងក្រោយត្រូវតែមានតែព្រះផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ។

2. ទោះបីអ្វីៗឆ្លងកាត់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែមានតែសេចក្តីល្អទេដែលទ្រទ្រង់ជារៀងរហូត។

ដូចមនុស្សដែលលង់ក្នុងទឹកចង់ក្រោកឈរលើដី បុរសដែលហូរដូចទឹកហូរដោយការផ្លាស់ប្តូរ និងសេចក្តីស្លាប់ចង់រស់ឡើងវិញដែលគង់នៅអមតៈ។ ហេតុនេះហើយ

បានជាលោកម៉ូសេទូលថា៖ ឈប់ពីត្រព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ជាទីអាស្រ័យនៅរបស់យើង គ្រប់ជំនាន់™។ (ទំនុកដំកើង ៩០:១)

3. តាមរយៈការធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ភាពផ្ទុយគ្នានៃទីនេះ និងទីនោះ យើងមានក្តីសង្ឃឹម។

យើងគួរទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងជ្រាលជ្រៅចេញពីព្រះបន្ទូលនោះចេញពីព្រះយេហូវ៉ា (ព្រះយេហូវ៉ាគង់នៅទីនោះ)។ បើយើងមិនឃើញទីនោះ មិនទៅមើលទីនោះដោយដឹងតែទីនេះទេ យើងក៏គ្មានសង្ឃឹមដោយស្មោះ ក៏ដូចជាភាពរីករាយដោយស្មោះដែរ។ បុរសគួរដឹងដើម្បីរីករាយនឹងក្តីសង្ឃឹមអស់កល្បជានិច្ច។ (សាស ៣:១១) បើយើងគ្មាន នោះជីវិតយើងគ្មានន័យអ្វីឡើយ។

4. អ្វីដែលយើងគួរធ្វើនៅទីនេះ ដើម្បីយើងអាចចូលទៅក្នុងទីនោះ។

ក្តីសង្ឃឹមនៃអនាគតធ្វើឱ្យយើងភ្ញាក់ពីដំណេកបច្ចុប្បន្ន។ មនុស្សដែលមើលទៅអនាគត តែគ្មានការភ្ញាក់ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន គឺជាមនុស្សមិនប្រក្រតី។ ចុះតើអ្វីទៅជាការងាររបស់យើងនាពេលបច្ចុប្បន្ន? វាត្រូវតែដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ មានតែផ្លូវស្មោះទេ (យ៉ូហាន ១៤:៦) ដោយស្មោះ។ ពេលយើងដើរតាមទ្រង់ យើងចូលទៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាសាម៉ា (កុច្ចុ ៣៧)។ អ្នកធ្វើដំណើរមិនស្គាល់ផែនទីភ្នំ Alps មិនអាចរុករកភ្នំដោយមិនមានអ្នកនាំផ្លូវទេ។ បុរសដែលត្រូវឆ្លង

កាត់ខ្សែ ៣៨ ដីក្រេនៅពេលយប់ មិនអាចដើរឆ្លងកាត់កន្លែងគ្រោះថ្នាក់ដោយគ្មាន
អ្នកនាំផ្លូវទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 ព្រះអម្ចាស់ សាម៉ា (II) (អេសេគា 48:35)

អេសេគាល ជំពូកទី ៤០-៤៨ បង្ហាញពីខ្លឹមសារដែលព្រះសម្រេចបានការសង្គ្រោះនៃមនុស្ស។ ហើយឈ្មោះនៃទីក្រុងនៃគររបស់ព្រះដែលគួរបានសម្រេចត្រូវបានហៅសម្រាប់ព្រះយេហូវ៉ាសាម៉ា (אֱלֹהֵי יְהוּדָה). មានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅទីនោះ។ ឈ្មោះនេះសមគួរដល់ទីដែលសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវសម្រេច។

1. ពិភពលោកខាងមុខពិត

បុរសគិតអំពីពិភពលោកមកក្នុងការស្រមៃស្រមៃរបស់ពួកគេ ពិភពខាងមុខដែលគេគិតថាជាអារម្មណ៍។ នោះគឺជាកន្លែងដែលជីវិតខាងផ្លូវកាយមិនត្រូវចាស់យូរឡើយ។ ហើយវាជាកន្លែងដែលទទួលបានភាពរីករាយជានិច្ច។ ប៉ុន្តែពិភពលោកខាងមុខ សៀវភៅអេសេគាលបាននិយាយថាជាកន្លែងដែលព្រះយេហូវ៉ាគង់។ ពិភពលោកដែលទទួលព័ត៌មានដោយការពិតត្រឹមត្រូវ គឺជាកន្លែងទទួលព្រះយេហូវ៉ា។ ការដែលបុរសនោះរស់នៅជាមួយនឹងព្រះយេហូវ៉ាផ្ទាល់ គឺគ្រាន់តែជាសេចក្តីសង្គ្រោះនិងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ សេចក្តីសញ្ញារវាងព្រះ និងមនុស្សដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ មានចំណុចសំខាន់ដែលថា ព្រះក្លាយជាព្រះនៃអ្នកជឿ។ សូមមើល និក្ខមនំ ២៩:៤៥, លេវី ២៦:១២, យេរេមា ២៦:១២ ៣១:១ អេសេក ៣៧:២៧ ហូស ១:១០, វិវរណៈ ២១:៣។

2. ទោះបីជាព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសវាស្ត្រទ្រង់ជាបណ្តោះអាសន្នក៏ដោយ ប៉ុន្តែទីបំផុតទ្រង់គួរតែជួយសង្គ្រោះពួកគេ។

ដូចដែលយើងឃើញសៀវភៅអេសេគាល វាបង្ហាញពីតួរលេខដែលព្រះយេស៊ូវបានទុកពួកគេចោល ដោយសារអំពើបាបរបស់សាសន៍យូដា។ (៩:៣) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យជនជាតិយូដាជាច្រើនស្លាប់ ដោយសារកងទ័ពបាបីឡាន។ ពាក្យនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅជំពូកទី 9។ ប៉ុន្តែព្រះមិនបានបោះចោលពួកគេទាំងស្រុងទេ ប៉ុន្តែទីបំផុតទ្រង់បានសង្គ្រោះពួកគេ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយយើងអាចដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសទាំងអស់សម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែទីបំផុតទ្រង់នឹងជួយសង្គ្រោះពួកគេ។ ទោះជាព្រះដាក់ទោសប្រជាជនដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគេក៏ដោយ ទីបំផុតទ្រង់ប្រទានពិភពលោកនៃព្រះយេស៊ូវជាទីបំផុត។ មីក ៧:៨-៩ មានប្រសាសន៍ថា ឯឱឡាំងសត្រូវអើយ កុំអរសប្បាយនឹងខ្ញុំឡើយ! ពេលខ្ញុំដួល ខ្ញុំនឹងក្រោកឡើង។ ពេលខ្ញុំអង្គុយក្នុងភាពងងឹត

ព្រះអម្ចាស់នឹងជាពន្លឺដល់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងទ្រាំទ្រនឹងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ពីព្រោះខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងនឹងគាត់ រហូតដល់ទ្រង់បានអង្វររកមូលហេតុ

របស់ខ្ញុំ ហើយកាត់ទោសខ្ញុំ។ ទ្រង់នឹងនាំខ្ញុំចេញទៅឯពន្លឺ។ ខ្ញុំនឹងមើលការបញ្ជាក់
របស់គាត់™។

សេចក្តីអធិប្បាយរបស់ដានីយ៉ែល

ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីអធិប្បាយរបស់ដានីយ៉ែល

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ទីតាំងរបស់ដានីយ៉ែល (១:៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ទីតាំងរបស់ដានីយ៉ែល (ទី២) (ដាន ១:៨-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 សេចក្តីជំនឿរបស់សាដ្រាក់ មេសាក់ និងអបេឌនេកា (១)
(ដាន ៣:១៦-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 សេចក្តីជំនឿរបស់សាដ្រាក់ មសាច និងអបេឌនេកា (ទី២)
(ដាន ៣:១៦-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ដំណើរដែលអព្ពតហេតុដើរកាត់រូងតោត្រូវបានបង្ហាញ។ (ដាន
៦:៣-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ប្រទេសដែលបាត់ខ្លួន និងប្រទេសអស់កល្បជានិច្ច (អេសេក
៧:១-១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ចូរក្រឡេកមើលកូនមនុស្ស (ដាន 7:13-14)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ព្រះ និង ពេលវេលា (1) (ដាន 9:20-27)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ព្រះ និង ពេលវេលា (II) (ដាន 9:20-27)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ពួកបរិសុទ្ធត្រូវក្រោកឈរឡើងនៅថ្ងៃដែលគេបៀតបៀន
(ដាន 11:32-35)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ចូរយើងភ្ជួរចម្កាយ។ (ដាន ១២:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ចូរយើងក្លាយជាអ្នកយល់ចិត្ត (ដាន ១២:៨-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 ចូរក្រឡេកមើលអនាគត ហើយចូរយើងរស់នៅ (ដាន ១២:
១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ចូរធ្វើដោយគិតថា តើទីបញ្ចប់នឹងទៅយ៉ាងណា។ (ដាន
១២:១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ទីតាំងរបស់ដានីយ៉ែល (១:៨)

ដានីយ៉ែលបានតាំងចិត្តរស់នៅយ៉ាងបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះ។ ពេលនោះ វាពិបាក
នឹងបដិសេធអាហារដែលស្តេចឱ្យ។ សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត ព្រោះវាជាកិច្ចការ
ដើម្បីបដិសេធធន្តៈរបស់ឧកញ៉ា វាជារឿងពិបាក ហើយការធ្វើតាមទំនៀមទម្លាប់
របស់បាបីឡូន គឺជាគំនិតនៃមហាជនដែលអ្នកទោសជនជាតិយូដាធ្វើតាម វាពិបាក
ក្នុងការរក្សាអត្តសញ្ញាណរបស់ ជនជាតិយូដា។ ប៉ុន្តែ ដានីយ៉ែលបានចាត់ទុកភាព
បរិសុទ្ធដែលមានតម្លៃជាងជីវិត។ បើបុរសមានការធានាបែបនេះ គេអាច
ប្រតិបត្តិតាមការបញ្ជាក់ពីបេះដូង។ អ្នកជឿគួរធ្វើការសម្រេចចិត្ត អាស្រ័យលើ
ការធានា។ អ្នកដែលមិនមានការធានាបែបនេះគឺងាយនឹងពុករលួយ។ ការពិត
ដែលថាការសម្រេចចិត្តរបស់ដានីយ៉ែលមានតម្លៃណាស់ជាពិសេសគឺសម្រាប់
ចំណុចដែលគាត់បានធ្វើការសម្រេចចិត្តនៅវ័យក្មេងរបស់គាត់។ ជាឧទាហរណ៍
ពេលវេលារបស់យុវវ័យគឺដូចជាការបង្កើតគ្រឹះ។ ផ្ទះដែលសង់គ្រឹះខុសត្រូវបំផ្លាញ
ជានិច្ច។ ដូច្នេះ សាស្តា 12:1 បាននិយាយថាៈ
“បង្វែរនឹកចាំដល់ព្រះដែលជាអ្នកបង្កើតរបស់អ្នកក្នុងគ្រាយុវ័យរបស់អ្នកផងដែរ មុន
ពេលថ្ងៃអាក្រក់មកដល់ ហើយឆ្នាំកាន់តែខិតជិតមកដល់ ដែលអ្នកនឹងនិយាយថា
“ខ្ញុំមិនពេញចិត្តនឹងពួកគេទេ”។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទំនុកតម្កើង 110:3 បាន
និយាយថា “ប្រជាជនរបស់អ្នកនឹងថ្វាយខ្លួនដោយសេរី

នៅថ្ងៃនៃអំណាចរបស់អ្នក, នៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់បរិសុទ្ធ; តាំងពីផ្ទៃពោះត្រឹក ឡើង ទឹកសន្សើមនៅក្មេងនឹងក្លាយជារបស់អ្នក។

យុវជនគឺជាដង្វាយថ្មីបំផុតដែលអាចថ្វាយដល់ព្រះ។ កាលព្រះយេស៊ូយាងចូលទៅ ក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រះអង្គប្រើកូនលាដែលអ្នកណាមិនទាន់ជិះ ព្រះអង្គចង់អោយមនុស្សក្មេងៗមករកព្រះអង្គ។ អ្នកដែលថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះតាំងពីនៅក្មេងនោះ ត្រូវបានហៅឱ្យថ្វាយតង្វាយពេញលេញ។ សម្រាប់ប៉ុលក៏ប្រែចិត្តនៅក្មេង គាត់ អាចអនុវត្តការងារបានច្រើនដូច Richard Baxter ដែលជាគ្រូគង្វាលដ៏អស្ចារ្យ ម្នាក់បានប្រែចិត្តនៅអាយុ 6 ឆ្នាំ Isaac Watts បានប្រែចិត្តនៅអាយុ 9 ឆ្នាំ ហើយ Jonathan Edwards បានប្រែចិត្តនៅអាយុ 7 ឆ្នាំ។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 2 ទីតាំងរបស់ដានីយ៉ែល (ទី២) (ដាន ១:៨-១៦)

ដាន 1:1-7 បង្ហាញថាបុរសម្នាក់ដែលត្រូវចាប់ខ្លួនជាអ្នកទោសបាបីឡានត្រូវបានអប់រំបីឆ្នាំដើម្បីបម្រើស្តេចនេប៊ូកេសាររបស់បាបីឡាន។ ខទី ៨ បាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែ ដានីយ៉ែលបានតាំងចិត្តថា គាត់នឹងមិនបង្វេចខ្លួនដោយអាហាររបស់ស្តេច ឬជាមួយនឹងស្រាដែលគាត់បានផឹកនោះឡើយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់សុំមេក្រុមមហាតលិកកុំឱ្យគាត់សៅហ្មង™។ នេះបង្ហាញពីការសម្រេចចិត្តរបស់ដានីយ៉ែល។ ការសម្រេចចិត្តគឺជាប្រតិបត្តិការផ្លូវចិត្តមិនឱ្យបុរសនោះរលួយ។ បុរសមិនត្រូវសម្រេចចិត្តមិនធំឡើងឆ្ពោះទៅរកផ្លូវល្អទេ ប៉ុន្តែគ្រោះថ្នាក់មិនអាចជៀសបានឡើយ។ គោក៏មិនធ្លាក់ចូលឆ្នាំងដូចគេទម្លាក់ចូលដែរ។

1. ដានីយ៉ែលបានដឹងការពិតថា ជីវិតរបស់មនុស្សគឺពឹងផ្អែកលើការញែកជាបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែនៅលើអាហារល្អ ហើយបន្ទាប់មកគាត់គួរតែសម្រេចចិត្ត។ គាត់បានជឿពាក្យនោះថា៖ ប៉ុន្តែគាត់ឆ្លើយថា៖ បើមានចែងទុកថា «មនុស្សមិនត្រូវរស់ដោយអាហារតែម្នាក់ឯងទេ គឺរស់ដោយគ្រប់ទាំងពាក្យដែលចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះ»™។ ការពិតដែលថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាជាងអាហារនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងគឺជាអាហារដែលចាំបាច់ជាងនេះមកមានរឿងជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ អាំ

8:11 ចង្អុលទៅជំនាន់កុំឱ្យបរិភោគព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយនិយាយថា “មើល ចុះ ថ្ងៃនឹងមកដល់” នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ពេលដែលខ្ញុំនឹងចាត់ទុករូបមកលើដែនដីមិនមែនជាទុក្ខនៃប៉ុន ឬស្រែកទឹកទេ គឺដោយសារការស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវ។TM។

តើអង្គសំខាន់ៗដែលមនុស្សមិនមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ? នេះមិនមែនជាជីវិតនៃ រូបកាយទេ តែជាជីវិតនៃវិញ្ញាណ។ តើអ្វីទៅជាការរស់នៅក្នុងវិញ្ញាណ? នេះគឺ ជាជីវិតដើម្បីកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ជីវិតដែលមិនស្គាល់ព្រះ មិនមែនជាជីវិត ពិតទេ តែជាសេចក្តីស្លាប់។ បន្ទាប់មក យើងកាន់ព្រះជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ ទ្រង់។ ដូចដែលពាក្យរបស់ទ្រង់បានចែងចាំងនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងយ៉ាងច្បាស់ នោះព្រះគង់នៅក្នុងវិញ្ញាណរបស់យើង។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿម្នាក់បានចាកចេញពី ពិភពលោក គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំមិនខ្លាចការស្លាប់របស់ខ្ញុំទេ។ ព្រះប្រាបពីការ ពិតដែលខ្ញុំកាន់ព្រះដោយពាក្យរបស់ទ្រង់TM។ ដូច្នេះ អ្នកដែលទទួលព្រះបន្ទូលនៃ ព្រះដោយស្មោះត្រង់ពីចិត្តទទួលអារម្មណ៍ថាបានពេញចិត្ត ហើយពេញចិត្តពេល គាត់បរិភោគអាហារដ៏ឆ្ងាញ់។ យេស៊ូបាននិយាយថា៖ ពាក្យរបស់លោកបាន រកឃើញ ហើយខ្ញុំបានស៊ីវា ហើយពាក្យរបស់លោកបានក្លាយជាសេចក្តីអំណរ និង

សេចក្តីរីករាយក្នុងចិត្តទូលបង្គំ ដ្បិតឱព្រះយេស៊ូវជាព្រះនៃពួកពលបរិវារអើយ!
(យេ. ១៥:១៦)

ដូច្នេះ តើអ្វីទៅជាអ្នកស្រេកទឹកមិនបានបរិភោគព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ? នេះគឺជា
ការស្រេកទឹកនៃវិញ្ញាណ។ តើស្រេកទឹកនេះមករកអ្នកណា? វាមកលើពួកគេមិន
ដើម្បីធ្វើឱ្យរីករាយ។ ពួកគេមិនបានព្យាបាលទេ។

2. ការសម្រេចចិត្តរបស់ដានីយ៉ែលត្រូវបានប្រហារជីវិតក្នុងបរិយាកាសនៃជន
បរទេសនិងអ្នកមិនកាន់សាសនា។

ដូច្នេះ គាត់មិនដែលមានបំណងចង់ទទួលបានការអបអរសាទរខាងសាសនាឡើយ។
បន្ទាប់មក គាត់មានបំណងចង់ជួលតែព្រះ។ សាវ័កប៉ុលបាននិយាយក្នុង
បំណងដូចតទៅនេះថា ឯ ប្រសិនបើខ្ញុំនៅតែព្យាយាមផ្តាច់ចិត្តមនុស្ស នោះខ្ញុំនឹងមិន
ធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ TM ។ (កាឡ. ១:១០ខ) កាលដែលជីវិតជំនឿ
របស់យើងខុស នោះការលើកទឹកចិត្តរបស់មនុស្សតែងតែកើតឡើង។ បុគ្គលដែល
ជំរុញចិត្តដើម្បីផ្តាច់ចិត្តមនុស្សគឺបុគ្គលចាប់ដោយលោកិយ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនមែនជា
មនុស្សមានសេរីភាពក្នុងពិភពនៃព្រះទេ។ គាត់មិនទាន់បានក្រោកឡើងនៅស្ថាន
សួគ៌ទេ ហើយគាត់ត្រូវជាប់គុកដោយពិភពលោក។

ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជឿមិនបង្ហាញពីចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គាត់នៅក្នុងតំបន់លាក់
កំបាំងដែលមនុស្សមើលមិនឃើញ? មិនបានក្លាយជាអ្នកយកបេះដូងកិត្តិយស
ហើយក៏និយាយត្រូវនឹងរឿងត្រូវ ឬនិយាយខុសទៅខុស? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជឿ
មិនធ្វើចលនាដោយឃើញតែព្រះ ទោះជាមនុស្សរិះគន់ក៏ដោយ? ទោះបីជាអ្នក
ផ្សេងទៀតរិះគន់គាត់ក៏ដោយ ព្រោះអ្នកជឿគួរតែឈរនៅខាងស្តាំ គាត់អាចរក្សា
ភាពថ្លៃថ្នូររបស់អ្នកជឿបាន។

ចំណុចមួយទៀតយើងគួរតែស្តាប់ព្រឹត្តិការណ៍នៃការធ្វើទុក្ខរកម្មលើកុមារស្លូតត្រង់
ជនជាតិអង់គ្លេសម្នាក់ដែលគាត់មានអាយុប្រាំបីឆ្នាំគាត់បានព្យាយាមទៅជួបឪពុក
របស់គាត់ដែលជាប់គុកក្នុងគុកដោយសារជំនឿ។ ពេលនោះ អ្នកបៀតបៀនបាន
និយាយថា៖ ឯឪពុករបស់អ្នកជាមនុស្សខុសឆ្គង™។ ពេលនោះ ក្មេងស្លូតត្រង់ឆ្លើយ
ថា៖ ឯឪពុកយើងមិនមែនជាអ្នកខុសឆ្គងទេ។ អ្នកមានសញ្ញារបស់បាឡាម” ។
ចំពោះពាក្យមួយម៉ាត់នេះ កូនត្រូវអ្នកបៀតបៀនហើយស្លាប់។ គាត់បានថ្វាយខ្លួន
គាត់សម្រាប់ការពិត។

ជំពូកទី១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដោយសារប្រជាជាតិយូដាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅចំពោះព្រះ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលពួកគេបានទទួលការលុកលុយរបស់បាប៊ីឡូន ហើយត្រូវបានចាប់ខ្លួន និងផ្លាស់ទីមានបីដង។ ការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់មិនបានដាក់ទោសមនុស្សម្តងទេ ប៉ុន្តែដាក់ទោសច្រើនដងដោយឡែកពីគ្នាគឺនៅក្នុង 1: 1 ។ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលគេចាប់ស្តេចយេហូវ៉ាគឺមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ចុងក្រោយទេ។ ព្រឹត្តិការណ៍ចុងក្រោយបានកើតឡើងនៅស្តេចសេដេគា។ មូលហេតុដែលព្រះមិនបានដាក់ទោសម្តង ប៉ុន្តែបានធ្វើច្រើនដងដោយឡែកពីគ្នានោះ គឺជាការចង្អុលបង្ហាញពីការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ។

2. ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឧបករណ៍នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធដល់ដែរបស់បាប៊ីឡូនដើម្បីថ្វាយបង្គំប្រព្រះ (ខ 2) យើងអាចដឹងថាតើអំពើបាបលាក់ពុតដ៏ធំប៉ុណ្ណា។ នៅពេលដែលមនុស្សរបស់ព្រះបានប្រើពិធីសាសនាដ៏បរិសុទ្ធ (ដូចជាឧបករណ៍នៃទីសក្ការៈ) ក្នុងភាពលាក់ពុត ព្រះមិនរក្សាទុកវាទេ (ពិធីសាសនា) ប៉ុន្តែថែមទាំងបោះចោលពួកគេ។ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យប្រាកដថា ជីវិតនៃសាសនាពិតគឺត្រូវបានប្រទានដល់អ្នកស្មោះត្រង់តែប៉ុណ្ណោះ។

3. ស្តេចនេប៊ូក្ខេសាបានជ្រើសរើសយុវជនដែលមានប្រាជ្ញាបំផុតក្នុងចំណោមអ្នកទោសជនជាតិយូដា ហើយបានប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេជាពិសេស ហើយធ្វើឱ្យពួកគេបម្រើទ្រង់។ (៣-៧) នេះជាវិធីសាស្ត្រដែលអ្នកឈ្នះទាំងអស់យក។ ពួកគេបានប្រើអ្នកប្រាជ្ញដែលមានសង្ឃឹមនៃប្រជាជាតិដែលកាន់កាប់បានយ៉ាងល្អ។

4. អាថ៌កំបាំងដែលដានីយ៉ែលមិនបរិភោគអាហារ និងសាច់របស់ស្តេចមិនជឿដែលថ្វាយដល់រូបព្រះ ហើយមិនផឹកស្រាត្រូវបានសរសេរដោយខទី ៨-១៣។ វាមានដូចខាងក្រោម 1) ដានីយ៉ែលបានដោះស្រាយការសម្រេចចិត្ត (ខទី 8 ខ) 2) គាត់បានស្នើសុំទៅមេកំណោះដោយអាកប្បកិរិយាទន់ភ្លន់បំផុត។ (ខ ៨ ខ) ៣) គាត់មានភាពក្លាហានដោយជំនឿរបស់គាត់។ (12-13) ពោលគឺ ទ្រង់បានជឿលើតែព្រះចេស្ដារបស់ព្រះ ហើយរក្សាអំណាចនៃព្រះរហូតដល់ទីបញ្ចប់។

5. អ្នកដែលដោះស្រាយដោយសេចក្តីជំនឿ ប្រាកដជាត្រូវយកឈ្នះ។ (15-16)

6. អ្នកដែលយកឈ្នះដោយសេចក្តីជំនឿ បានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះថ្មីៗ។ (១៧-២១) ម្យ៉ាងវិញទៀត ដានីយ៉ែល និងមិត្តបីនាក់របស់គាត់បានទទួលប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណដ៏ល្អឥតខ្ចោះ បន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលជ័យជំនះពីព្រះ។

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. Tyranny និង Daniel (1-13) បុរសបម្រើព្រះ មិនមែនជាមនុស្សដែលបម្រើព្រះតែក្នុងស្ថានភាពសុខសាន្តដោយគ្មានទុក្ខលំបាកនោះទេ។ ក្រោមនយោបាយនៃការជិះជាន់ ដានីយ៉ែលក៏បានទ្រទ្រង់ជីវិតជំនឿរបស់គាត់ឲ្យបានរឹងមាំ។ ទោះបីជាអ្នកប្រាជ្ញ និងហោរាសាស្ត្រទាំងអស់នៅបាប៊ីឡូនបរាជ័យក៏ដោយ ក៏ដានីយ៉ែលបានយកឈ្នះជាជាងគាត់បានជួយសង្គ្រោះជីវិតរបស់អ្នកប្រាជ្ញ និងហោរា។
2. អំណាចដ៏ធំនៃជំនឿដានីយ៉ែល។ (១៤-១៦) ដានីយ៉ែលបានយកចិត្តក្លាហានក្នុងចិត្តដើម្បីស្តីបន្ទោសអ្នកកាន់អំណាច។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ លោកបានប្រាប់លោកអរីយ៉ូក ជាមេទ័ពរបស់ស្តេចថា៖ លោកអ្វីបានជាព្រះរាជក្រឹត្យបន្ទាន់ដូច្នេះ? TM។ (ខ ១៥) ហើយពាក្យដែលត្រូវផ្តល់រយៈពេលខ្លះ និងបកស្រាយសុបិនបង្ហាញពីសេចក្តីជំនឿដ៏ក្លាហានរបស់គាត់។ (ខ១៦)
3. ដានីយ៉ែលអាចកំបាំងដោះស្រាយបញ្ហាលំបាក។ (១៧-១៩) ដានីយ៉ែលបានអធិស្ឋានជាមួយនឹងមិត្តរួមការងាររបស់គាត់ដើម្បីដឹងពីសុបិនរបស់អ្នកជិះជាន់។ បុគ្គល; ការអធិស្ឋានមានឥទ្ធិពល ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានជាមួយអ្នករួមការងារដើម្បីឲ្យមានជំនឿដូចគ្នាមានឥទ្ធិពលជាង។

4. ការអរព្រះគុណរបស់ដានីយ៉ែល។ (២០-២៤) (ខ២៨) គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថា គាត់មានតម្លៃចំពោះព្រះចំពោះប្រាជ្ញាដែលដឹងពីសុបិនរបស់អ្នកជិះជាន់។ ជាញឹកញយ សូម្បីតែអ្នកជឿដ៏ស្មោះស្ម័គ្របានទទួលតែប៉ុណ្ណឹង ក៏ភ្លេចការអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងច្រើន។ ប៉ុន្តែ ដានីយ៉ែលបាននិយាយរឿងមួយចំនួនក្នុងការផ្ទេរអំណរគុណដែលថាគាត់មានប្រាជ្ញា និងអំណាច ភាពជាម្ចាស់លើការលើកឡើងជាស្តេច និងការបរាជ័យគាត់ជារបស់ព្រះ ហើយព្រះបានបើកសម្តែងរឿងសម្ងាត់ដ៏ជ្រៅ។

5. កាលដែលដានីយ៉ែលប្រឈមមុខនឹងស្តេចនេបូកេសា ហើយបានប្រាប់សុបិនរបស់គាត់ដល់គាត់ គាត់បានប្រាប់ស្តេចពីការពិតថា យើងគួរតែដកសេចក្តីសង្ឃឹមចេញពីព្រះតែមួយគត់ ហើយយើងគួរតែលើកគាត់ឡើងតែប៉ុណ្ណោះ។ គាត់បានលើកតែព្រះឡើងដូច្នេះ។

6. ដានីយ៉ែលបានចង្អុលបង្ហាញព្រឹត្តិការណ៍នេះបានកើតឡើងនៅថ្ងៃព្រលប់ក្នុងសុបិនរបស់នេបូកេសា នោះគឺជារឿងដែលទាក់ទងនឹងថ្ងៃនៃមេស៊ីជាដំបូង។ ព្រឹត្តិការណ៍នៅថ្ងៃក្រោយមានន័យថាព្រឹត្តិការណ៍ដែលមានលក្ខណៈ

eschatological នោះគឺវាទាក់ទងនឹងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ រូបព្រះដែលបានលាតត្រដាងក្នុងសុបិនរបស់នេបូកេសា បង្ហាញពីលំដាប់នៃស្តេចបួនអង្គ នគរព្រះមេស៊ី

ត្រូវបានលាតត្រដាងនៅថ្ងៃនៃរាជាណាចក្រទីបួន។ នៅចំណុចនេះ អ្វីដែលយើង
ផ្ដោតទៅលើការពិតដែលថាព្រះមានគោលបំណងនៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីចេញពីអ្វី
ដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានបង្ហាញ។

7. កាលដែលដានីយ៉ែលបកស្រាយសូបិនរបស់គាត់ គាត់បានចង្អុលប្រាប់ការពិត
ថា ស្ដេចនេបូកាដេសបានកើតចេញពីព្រះយ៉ាងច្បាស់ ហើយធ្វើឱ្យគាត់ស្គាល់ការ
ពិតដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យយ៉ាងច្បាស់។ (៣៦-៣៨) ដូចដែលដានីយ៉ែលបាន
ជឿថាការជិះជាន់នៃពិភពលោកទាំងអស់ នេបូកេសាក៏បានគ្រប់គ្រងដោយដែររបស់
ព្រះដែរ។ ជំនឿរបស់គាត់បានឈរយ៉ាងរឹងមាំលើសេចក្ដីជំនឿរបស់ព្រះដែលជា
បឋមសិក្សា ហើយមិនរង្គោះរង្គើឡើយ។

8. នៅក្នុងវិវរណៈដែលព្រះបានប្រទានដល់នេបូកេសាតាមរយៈសូបិនរបស់គាត់ អ្វី
ដែលវាពិសេសអស្ចារ្យ ហើយចំណុចកំពូលគឺនគរដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
(៤៤-៤៥) នៅក្នុងវិវរណៈ ពាក្យនៃអត្ថន័យ បំរើនិងស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត™
លាតត្រដាងថា លក្ខណៈនៃនគរគឺខុសពីពិភពលោកនេះ។ ពាក្យថា បំរើនិងអស់
កល្បជានិច្ច™ មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយវត្ថុក្នុងលោកីយ៍ទេ នគរដ៏អស់កល្ប
នេះចង្អុលទៅនគរនៃព្រះ ជាស្ថានសួគ៌ដែលព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះដោយផ្ទាល់
ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងតែប៉ុណ្ណោះ។ ម្យ៉ាងទៀត រាជាណាចក្រគឺជាព្រះស្រី
របស់ព្រះ ដែលត្រូវបានដង្វាយឆ្លុនដោយលោហិតដ៏ថ្លៃថ្លា យកជីវិតអស់កល្បជា

និច្ច ហើយទទួលបានកេរដំណែលនៃព្រះ។ នៅក្នុងការព្យាករណ៍ដ៏សំខាន់នៅក្នុង
គម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការព្យាករណ៍ចុងក្រោយដ៏រុងរឿងនោះគឺការ
ព្យាករណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 សេចក្តីជំនឿរបស់សាស្ត្រាចារ្យ មសាច និងអបេឌនេកា (1) (ដាន 3:16-18)

1. ជំនឿដែលពួកគេជឿថាព្រះអាចសង្គ្រោះចេញពីវា។

ព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រង។ ពេលយើងជួបគ្រាលំបាក យើងគួរតែជឿលើទ្រង់។ ជាពិសេសការមានជំនឿនៅពេលនោះគឺជាអព្វុតហេតុរួចទៅហើយ។ ដូចដែលអ្នកជឿបង្ហាញដោយការប្រកាសសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ជាពិសេសអព្វុតហេតុនៃព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែង។ នៅថ្ងៃព្រះវិហារ យើងមិនអាចនិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះមិនបានកើតឡើងទេ។ ចូរយើងគិតអំពីសញ្ញាដ៏អស្ចារ្យនៃអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនានៅប្រទេសចិន។ កាលដែលអ្នកក្រុងប្រមូលលុយដើម្បីបម្រើរូបព្រះដើម្បីការពារគ្រោះអគ្គិភ័យ គាត់បានបដិសេធចំពោះការជឿលើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ (ដ្បិតរូបព្រះមិនអាចការពារគ្រោះមហន្តរាយនៃភ្លើងបាន) មួយសន្ទុះក្រោយមក ទីក្រុងត្រូវបានអគ្គិភ័យឆាបឆេះ ផ្ទះទាំងអស់ស្ទើរតែត្រូវបានឆេះភ្លើងបានចូលទៅជិតផ្ទះអ្នកជឿ។ ពេលគាត់អធិស្ឋានទៅព្រះ ទិសខ្យល់បានផ្លាស់ប្តូរផ្ទះរបស់គាត់មិនមានគ្រោះថ្នាក់ទេ យើងគួរតែឲ្យជំនឿដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវវារួចហើយជាអព្វុតហេតុ។ រាល់។ C. Norton បានឆ្លងកាត់មហាសមុទ្រអាត្លង់ទិកនៅខែកញ្ញា ឆ្នាំ 1917។ សម្រាប់សង្គ្រាម គ្រាប់បែកទឹកបានមក និងចូលទៅក្នុងទី

ក។ បន្ទាប់មក គាត់បានស្តាប់សំឡេងខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីអាន យ៉ូប ៥:១៩។ ពាក្យ នៅក្នុងនោះគឺថា “អ្នកណាម្នាក់ឯងបានយកដីមកឱ្យ ហើយគ្មានអ្នកចម្លែកណា ម្នាក់ឆ្លងកាត់គេទេ) ។ “។ គាត់បានឆ្លងកាត់មហាសមុទ្រអាត្លង់ទិកដោយសុវត្ថិភាព ៣។

2. ទោះជាព្រះមិនសង្គ្រោះពួកគេក៏ដោយ ក៏ពួកគេបានតាំងចិត្តបម្រើទ្រង់ដោយ ស្មោះត្រង់។

1) នេះជាជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់ដើម្បីទទួលបានការរស់ឡើងវិញដ៏ប្រសើរ។

1) ស្វែងរកជំនឿបែបនេះក៏ជាជំនឿដែរ។ ដោយសារអាកប្បកិរិយាដើម្បីស្វែងរក គឺការជឿថាជារបស់ព្រះ។ ហេតុត្រឹម 11:35 មានប្រសាសន៍ថា៖ បុរស្តីបានទទួល ការស្លាប់របស់ពួកគេវិញ ដោយសារការរស់ឡើងវិញ។ អ្នកខ្លះត្រូវបានគេធ្វើ ទារុណកម្ម បដិសេធមិនទទួលយកការដោះលែង ដើម្បីឱ្យពួកគេមានជីវិតរស់ ឡើងវិញ។ “។

2) ដោយសារពួកគេស្រឡាញ់បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ពួកគេបានសម្រេចចិត្តដូច្នេះ។ ទោះជាពួកគេបានចូលទៅក្នុងភ្លើងក្នុងឡក៏ដោយ ក៏ពួកគេគិតថាមិនបានបំបែក បញ្ញត្តិនោះទេ។ ស្នេហារឹងមាំដូចស្លាប់។ (បទចម្រៀង ៨:៦) ជាឧទាហរណ៍ បើ អ្នកត្រូវបង្ខំដោយអំពើអាក្រក់ បើអ្នកមិនសម្លាប់ទារកដោយដៃទេ នោះអ្នកត្រូវ

បោះទៅក្នុងភ្លើង™។ តើអ្នកណាអាចសម្លាប់ទារកដោយដៃរបស់គាត់? មិនចង់
ឱ្យខ្លួនយើងធ្លាក់ចូលក្នុងភ្លើងទេ!

3) ពួកគេបានតាំងចិត្តថាពួកគេបានថ្វាយឆន្ទៈរបស់ពួកគេចំពោះព្រះហឫទ័យ
របស់ព្រះ។

ពួកគេគ្មានចិត្តល្អជាងអ្នកខាងលើដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ព្រះក្នុងចិត្តឡើយ។ លោក
យេស៊ូក៏ចាត់ទុកការស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាអាហារក្នុងពេលដែលលោកស្រេកឃ្លាន។
(យ៉ូហាន ៤:៣២, ៣៤)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 4 សេចក្តីជំនឿរបស់សាស្ត្រាចារ្យ មេសាក់ និងអបេឌនេកោ (១)
(ដាន ៣:១៦-១៨)

1. សេចក្តីជំនឿថាព្រះអាចសង្គ្រោះពួកគេឱ្យរួចពីសេចក្តីវេទនា (ខ ១៧)

នេះជាជំនឿដើម្បីធ្វើអំណាច។ វាមិនមែនថាបុរសគ្រប់រូបអាចធ្វើបាននោះទេ។ ជំនឿបែបនេះគឺជាអព្វតហេតុ។ ព្រះគម្ពីរបាននិយាយថា សូម្បីតែអ្នកជឿដូចគ្នាក៏មានជំនឿបែបនេះដែរ។ ១ កូរិនថូស 12:29 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើពួកសាវ័កទាំងអស់ឬ? សុទ្ធតែជាហោរា? គ្រូទាំងអស់មែនទេ? ធ្វើអព្វតហេតុទាំងអស់មែនទេ? ដូចដែលយើងគិតថាការពិតនោះ អ្វីដែលយើងយល់គឺការធ្វើតាមសម្រាប់ព្រះដែលផ្តល់សេចក្តីជំនឿបែបនេះ។

1) យើងក៏ចង់បានជំនឿបែបនេះ ហើយអាចសុំវាបាន។ ការស្វែងរកសេចក្តីជំនឿបែបនេះក៏ជាសេចក្តីជំនឿដែរ។ ដោយសារតែអាកប្បកិរិយាក្នុងការស្វែងរកវាគឺដើម្បីជឿថាអត្ថិភាពនៃព្រះដើម្បីផ្តល់សេចក្តីជំនឿបែបនេះ។

2) ថ្វីត្បិតតែយើងគ្មានជំនឿលើយើងក៏ដោយ ក៏យើងមិនត្រូវការការខកចិត្ត និងមិនចាំបាច់បោះបង់ខ្លួនឯងដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់នៅតែអាចជឿលើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ ព្រោះមិនទទួលបានសេចក្តីជំនឿដើម្បីប្រតិបត្តិអំណាចបែបនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ដើម្បីធ្វើតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដូចជាពាក្យថា ប៉

តើពួកសាវ័កទាំងអស់ឬ? សុទ្ធតែជាហោរា? គ្រូទាំងអស់មែនទេ? ធ្វើអព្ពតហេតុ
ទាំងអស់មែនទេ? (កូរិនថូសទី១ ១២:២៩) ដោយសារការធ្វើការរបស់ព្រះគួរត្រូវ
បានបើកសម្តែងឱ្យឃើញច្បាស់។

2. ទោះបីជាអព្ពតហេតុរបស់ព្រះដើម្បីរំដោះពួកគេចេញពីទុក្ខវេទនានៃភ្លើងឆេះមិន
ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញក៏ដោយក៏ពួកគេបានទទួលសេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះតែមួយ
គត់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (ខ១៨)

1) នេះជាជំនឿដែលគេយកតែការផ្គត់ផ្គង់ទូទៅរបស់ព្រះ។ ទោះបីជាពួកគេត្រូវរង
ទុក្ខជាបន្តបន្ទាប់នេះជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះក្តី ជំនឿដើម្បីដឹងថាមានប្រយោជន៍
ដល់ពួកគេ។ នោះគឺជាការពិបាកដែលប្រាជ្ញារបស់មនុស្សយល់ពីវា ប៉ុន្តែវាជាសេ
ចក្តីជំនឿដែលវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ នេះគឺជាជំនឿដ៏អស្ចារ្យ នេះគឺជាជំនឿ
ដែលជឿលើអ្វីដែលមើលមិនឃើញ ដូចជារបស់មើលមិនឃើញ។ នេះគឺជាជំនឿ
ដែលត្រូវជឿដើម្បីគិតថារបស់ទូទៅក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះដែរ។ នេះគឺជាសេចក្តី
ជំនឿដើម្បីមើលឃើញនូវកិច្ចការដែលមានព្រះជន្មរស់នៅចំពោះអ្វីដែលគាត់បាន
ឃើញ។

2) នេះជាជំនឿដែលគេពេញចិត្តថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះដោយញាប្បជា។ នេះជាការពិបាក
។ អ្នកណាខ្លះចូលចិត្តការស្លាប់? អ្នកណាខ្លះចូលចិត្តទុក្ខរហូតដល់ស្លាប់? ជា

ញឹកញយ បុរសព្យាយាមគេចវេះពីទុក្ខ ដោយសម្រុះសម្រួលជាមួយការមិនពិត។
 ប៉ុន្តែយើងគួរគិតពីចំណុចនេះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយគួរតាំងចិត្តក្នុងចិត្ត។ ទាំង
 នោះហើយ យើងគួរតែគិតរួចហើយ ដូចតទៅ។ 91) ក្នុងនាមជាអ្នកដែលបម្រើ
 ព្រះគឺខ្លាចសេចក្តីស្លាប់និងការរងទុក្ខនិងការសម្របសម្រួលជាមួយនឹងការមិនពិត
 [1] បន្ទាប់ពីនោះជីវិតរបស់គាត់គឺអាក្រក់ជាងការស្លាប់របស់គាត់ហើយមិនមាន
 អំណរនិងមានតម្លៃ។ [2] ទីបំផុតគាត់មិនជឿសាវ័ងការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះ។
 (2) ផ្ទុយពីវា ប្រសិនបើអ្នកជឿជ្រើសរើសការស្លាប់ និងការរងទុក្ខសម្រាប់ព្រះ
 អម្ចាស់ [1] ព្រះធ្វើឱ្យគាត់ស្ងៀមនឹងសេចក្តីស្លាប់ និងការរងទុក្ខដោយទទួល
 អំណាចចេញពីព្រះ។ [2] គាត់គួរតែទទួលបានរង្វាន់ជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោក
 ខាងមុខ។

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្វីដែលអត្ថបទចាត់ទុកយ៉ាងសំខាន់គឺជាការបង្ហាញពីអំណាចរបស់ព្រះ តាមការសម្រេចចិត្តរបស់សាដ្រាក់ មេសាក់ និងអ័បេឌនេកា។ អ្វីដែលអ្នកនិពន្ធសៀវភៅដានីយ៉ែលបានបង្ហាញចំណុចនេះយ៉ាងច្បាស់គឺការពិតដែលថាអំពើបាបត្រូវបានបំពេញសម្រាប់ការជ្រៀតជ្រែកនៃអំណាចរបស់ព្រះ។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់ជ្រៀតជ្រែកដោយអព្វហេតុដូចជាអំពើបាបរបស់មនុស្សត្រូវបានកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំង។

ការពិតដែលថានៅពេលនោះអំពើបាបត្រូវបានលើកឡើងយ៉ាងខ្លាំងត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការធ្វើតាមការពិត។ ១) តំបន់ដែលនេប៊ូក្លេសាបានអំពាវនាវឱ្យថ្វាយបង្គំរូបព្រះគឺធំទូលាយណាស់។ ចំពោះបញ្ហានេះមន្ត្រីទាំងអស់ត្រូវបានហៅសម្រាប់ (2-3) ប្រជាជាតិទាំងអស់ដែលស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់នេប៊ូក្លេសាត្រូវបានហៅសម្រាប់ (4, 7) ហើយឧបករណ៍ទាំងអស់ក៏ត្រូវបាននាំយកមកផងដែរ។ (៥, ៧, ១០, ១៥) ជាពិសេសការហៅទូរសព្ទនោះត្រូវបានកត់ទុកជាច្រើនដងបង្ហាញថាចលនានេះត្រូវបានធ្វើឡើងវិញបានបង្ហាញថាចលនានេះមានអំពើហិង្សាខ្លាំងណាស់។ ម្យ៉ាងទៀត ស្ថានសួគ៌និងផែនដីពេលនោះត្រូវបានផ្ដោតលើចលនានៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះទាំងស្រុង។ ២) បន្ទាប់មក មានអ្នកចោទប្រកាន់

លោកសាជ្រាក់ លោកមេសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ មិនឱ្យចូលរួមក្នុងការគោរព បូជាប្រព្រះ។ (៨-១២) ដូចដែលការចោទប្រកាន់មនុស្សសុចរិតគឺជាអំពើបាបដ៏ ធ្ងន់ធ្ងរ។ ៣) ការពិតដែលនេប៊ូក្ខេសាបានដឹកនាំសាជ្រាក់ មេសាក់ និងអបេឌនេ កោ ឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៃការថ្វាយបង្គំប្រព្រះ។ (១៣-១៥) សកម្មភាពដឹកនាំអ្នក ដទៃឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប គឺជាអាកប្បកិរិយាជំរុញកំហឹងរបស់ព្រះ។ ៤) ព្រះបាទ នេប៊ូក្ខេសាបានពោលពាក្យថា មើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ (នៅចុងបញ្ចប់នៃខទី 15) ទ្រង់នៅដើមដំបូងបានស្គាល់ព្រះរបស់សាជ្រាក់ មសាច និងអបេឌនេកោ តាមរយៈ ដានីយ៉ែល ហើយថែមទាំងបានសរសើរគាត់ផងដែរ។ (៨:៤៦-៤៩) ថ្វីត្បិតតែ ឥឡូវនេះក៏ដោយ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សដែលមិនស្គាល់ព្រះ ហើយនិយាយពាក្យ អួតអាងដើម្បីលើកតែខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះ។ វាគឺជាពាក្យថា “តើនរណាជាព្រះដែល នឹងរំដោះអ្នកចេញពីដៃខ្ញុំ?”

2. ជំនឿរបស់សាជ្រាក់ មសាច និងអបេឌនេកោ ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងខទី 16-18

1) ពួកគេបានគិតថា ពាក្យរបស់ស្តេចនេប៊ូក្ខេសា ដែលជាអ្នកត្រួតត្រាគ្មានតម្លៃ មិនត្រូវការសូម្បីតែចម្លើយរបស់ពួកគេដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ (ខ១៦) នេះបង្ហាញពី អាកប្បកិរិយាដែលធានានៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ។ 2) ទោះបីជាពួកគេអាចត្រូវ

បានគេបោះចូលទៅក្នុងភ្លើងក៏ដោយក៏ពួកគេជឿថាព្រះអាចរំដោះពួកគេនៅក្នុង
ឡ។ (ខ ១៧) នេះគឺជាជំនឿដើម្បីជឿលើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងអំណាច
របស់ទ្រង់។ ៣) ទោះបីជាព្រះនឹងមិនរំដោះពួកគេចេញពីចង្រ្កាននេះ ក៏អ្នក
បដិសេធមិនព្រមក្រាបថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែរ។ (ខ ១៨) នេះគឺជាសេចក្តីជំនឿ
ដើម្បីទុកចិត្តលើ

3. អ្វីដែលយើងគិតថាជាបញ្ហាដ៏ពិបាកមួយគឺសកម្មភាពដ៏អាក្រក់របស់នេប៊ូក្លេ
សា។ នៅដើមដំបូង គាត់បានលើកព្រះរបស់សាដ្រាក់ មេសាក់ និងអបេឌនេកោ
(2:47) ហើយគាត់បានលើកពួកគេ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះគាត់បានផ្លាស់ប្តូរភ្លាមៗក្នុងការ
បង្ហាញពីតួលេខដែលគួរតែត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យចូលទៅក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏
ឃោរឃៅឬ? បញ្ហាលំបាកនេះត្រូវបានដោះស្រាយយ៉ាងងាយស្រួលដូចខាងក្រោ
ម។ ១) របបផ្តាច់ការក្នុងសម័យបុរាណបានសម្លាប់ជីវិតមនុស្សនៅក្រោមការ
គ្រប់គ្រងរបស់គាត់យ៉ាងងាយ។ ២) ទោះបីនេប៊ូក្លេសាបានលើកដានីយ៉ែល និង
មិត្តបីនាក់របស់គាត់ជាបណ្តោះអាសន្ន ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាបន្ទាន់របស់គាត់ក៏
ដោយ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានកើតជាថ្មីទេ។ ដូច្នេះ សម្រាប់គាត់អាចនឹងត្រូវល្អងដោយ
ពាក្យល្បិចរបស់ជនក្បត់ អាកប្បកិរិយារបស់គាត់អាចនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរភ្លា
មៗ។ ៣) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះពួកខកញ៉ាំក្នុងសម័យដើមលើកខ្លួនឡើងទើប
សម្រេចសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈរហូតដល់ចប់។ សម្រាប់ការបញ្ហារបស់គាត់

ដែលមិនឱ្យក្រាបនៅចំពោះរូបព្រះមាសត្រូវត្រូវបោះចូលក្នុងភ្លើងដ៏ខ្លាំងក្លា (ខទី ៦)
ការជិះជាន់ដើម្បីលើកសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់ លុះត្រាតែជីវិតរបស់គាត់បាន
ប្រតិបត្តិពាក្យរបស់គាត់ទៅកាន់មិត្តភក្តិបីនាក់របស់ដានីយ៉ែល។ (19-23)

4. នេប៊ូក្ខេសាបានឃើញការពិតថា មនុស្សបីនាក់ដែលត្រូវបានគេបោះចូលទៅក្នុង
ភ្លើងនៅក្នុងភ្លើងនោះមិនបានស្លាប់ទេ ហើយក៏មានទេវតា (ដូចជាបុត្ររបស់ព្រះ)
ក៏នៅជាមួយនឹងពួកគេ។ (24-28) ដូច្នេះ គាត់បានហៅមនុស្សបីនាក់មកជាអ្នកបំ
រើរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ គាត់អាចលើកព្រះជាបណ្តោះអាសន្នដោយឃើញ
អព្វុតហេតុបែបនេះ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានត្រឡប់ទៅព្រះវិញយ៉ាងប្រាកដ។ នេះគឺ
ដូចជាការពិតដែលជាវោនបានឃើញអព្វុតហេតុរបស់ព្រះតាមរយៈលោកម៉ូសេ
គាត់ខ្លាចព្រះជាបណ្តោះអាសន្ន ហើយព្យាយាមដោះលែងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។
ក្រោយមក ព្រះចៅជាវោនវិងរូសម្តងទៀត។ ដោយសារនេប៊ូក្ខេសាបានឃើញ
បុព្វានុភាពដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ ដូច្នេះហើយមិនបានប្រែចិត្តជាសំខាន់នោះទេ បន្ទាប់
មកគាត់ក៏មានចិត្តក្រអឺតក្រទមម្តងទៀត ហើយបន្ទាប់មកគាត់មិនខ្លាចព្រះឡើយ។
ព្រោះក្រអឺតក្រទម ទីបំផុតត្រូវទទួលទោសឱ្យក្លាយជាមនុស្សវិកលចរិត រស់នៅ
ដូចសត្វតិរច្ឆាន។ (៤:២៨-៣៣)

5. ថ្វីបើការជម្រុញនៃភាពស្មោះត្រង់របស់នេប៊ូកេសាគឺទៅរកព្រះក៏ដោយ វិធីសាស្ត្រនេះគឺសាច់ឈាម។ (ខ២៩) ទ្រង់មានបន្ទូលថានឹងសម្លាប់ដោយកាត់រូបកាយចេញ ដើម្បីមើលងាយព្រះ។ ប៉ុន្តែសាសនាពិតគឺខាងវិញ្ញាណ។ ភាពស្មោះត្រង់នៃសាច់ឈាម ជាជាងធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់សាសនា។

6. ទោះបីជាមនុស្សអាក្រក់ធ្វើបាបពួកបរិសុទ្ធ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេទាបក៏ដោយ (8-12) ទីបំផុតព្រះជាម្ចាស់បានលើកពួកបរិសុទ្ធឡើងតាមរយៈរបបផ្តាច់ការ។ (ខ៣០) បុរសដែលនៅជាមួយនឹងព្រះត្រូវបានគេបៀតបៀន ពួកគេគួរតែត្រូវលើកឡើង។

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

ទីបន្ទាល់របស់នេប៊ូក្ខេសាចំពោះព្រះ (1-3) ទីបន្ទាល់របស់នេប៊ូក្ខេសាដែលបានកត់ត្រាក្នុងផ្នែកនេះធ្វើឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ដូចជាព្យាករីបានសរសើរព្រះ។

ទោះបីជាគាត់ជាជនផ្តាច់ការក៏ដោយ វាគឺជាការពិតដែលព្រះបានប្រើគាត់នៅពេលនោះ។ ព្រះបានផ្ញើទីបន្ទាល់ពីការពិតថាគាត់មានជីវិតតាមរយៈសុបិនរបស់ស្តេចនេប៊ូក្ខេសា។ ព្រះសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ សូម្បីតែតាមរយៈការជិះជាន់។ ទោះបីជាពាក្យដែលបានកត់ត្រានៅទីនេះត្រូវបានហៅសម្រាប់ជាចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណដែលព្រះបានប្រទានដល់គាត់ក៏ដោយ វាមិនអីទេ។ ពីព្រោះយើងមិនអាចគិតថាការធានានៃការពិតដែលថាចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះមិនអាចមកលើគាត់បានទេ។ តាមពិត ព្រះបានប្រទានឱ្យគាត់មានចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណ។ លើសពីនេះទៅទៀត សុបិនដែលបានកត់ត្រាក្នុងជំពូកទី 2 និងជំពូកទី 4 ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការចាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណ។ មានន័យថា យើងជាអ្នកជឿមិនត្រូវការការថប់បារម្ភចំពោះមុខរបបផ្តាច់ការឡើយ។ អំពើក្បត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះនៃយើង។

2. នៅពេលដែលនេប៊ូក្ខេសាបានយល់ស្តីមួយទៀត ហើយបានហៅគ្រូវេទមន្តនិងគ្រូមន្តអាគមមកបកស្រាយ តើវាមិនពិបាកទេឬ? តើអ្នកលេងប៉ាហ្វីដែលជាមន្តស្នេហ៍ដែលបានបង្ហាញនៅជំពូកទី 2 មិនបានបង្ហាញពីភាពមិនអាចទៅរួច

របស់ពួកគេក្នុងការបកស្រាយសុបិនទេ? ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាគាត់ហៅពួកគេម្តងទៀត? ដូចដែលវាត្រូវបានសរសេររួចហើយ នេប៊ូក្នេសាគឺជាអ្នកជិះជាន់ ហើយគាត់មិនបានត្រឡប់ទៅរកព្រះជាម្ចាស់វិញទេ ហើយគាត់បានលើកអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ ពោលគឺមិនយូរប៉ុន្មានអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាទម្លាប់។ ដូច្នេះហើយ អបិយជំនឿដែលគិតថា គាត់ត្រូវបានបង្ហាញម្តងទៀត គឺជារឿងធម្មជាតិ។ ជាការពិតណាស់ យើងមិនអាចនិយាយបានថាគាត់មានរបស់ដែលគ្រូមន្តអាគម និងមន្តអាគមបានធ្វើឱ្យគាត់ភ្ញាក់ផ្អើលជាមួយនឹងវេទមន្ត និងវិធីបោកបញ្ឆោតផ្នែកខ្លះនោះទេ។ វាគឺជាការពិតដែលថា ដោយសារតែវា គាត់ប្រហែលជារំពឹងពួកគេអំពីរឿងនោះនៅឡើយ។ (៤-៨)

3. សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ដានីយ៉ែល (ខ 19) ។ ទ្រង់យកទុក្ខសោកនឹងទុក្ខមកលើឧកញ៉ា នេប៊ូក្នេសា។ នោះគឺជាទូទៅពួកបុរសរង់ចាំថាការដាក់ទណ្ឌកម្មស្ថានសួគ៌គួរតែមកលើពួកឧកញ៉ា។ ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត ដានីយ៉ែលបានបង្កបញ្ហាដល់ព្រឹត្តិការណ៍ដែលនេប៊ូក្នេសាត្រូវជួប។

4. ការពិតដែលថាអំណាចរបស់មនុស្ស និងជាតិសាសន៍ក្លាយជាខ្លាំងចេញពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែដោយអំណាចរបស់មនុស្ស។ (20-23) ប៉ុន្តែ អ្នកដែលនឹងក្លាយជាអ្នកខ្លាំងនោះ មិនបានអរព្រះគុណដល់ព្រះជាជាង ដោយសារគាត់ក្រអឺតក្រទមនោះទេ គាត់ត្រូវបានគេប្រដៅ។ (២៥-២៧, ៣០-៣៣)

5. ភាពជាអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសារភាពតាមរយៈមាត់របស់ស្តេចនេប៊ូក្ខេសា។ (៣៤-៣៧) ព្រះធ្វើទីបន្ទាល់ពីសេចក្តីពិតដល់ប្រជាជាតិដែលមិនជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ជាពិសេស វាជាប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ពិសេសមួយដែលព្រះបានធ្វើឱ្យអ្នកជិះជាន់សរសើរទ្រង់យ៉ាងខ្លាំងដោយមាត់របស់ទ្រង់។ ក្នុងការសរសើររបស់នេប៊ូក្ខេសា គាត់មានប្រសាសន៍ថា បំណងនៅផែនដីទាំងអស់ត្រូវបានចាត់ទុកថាគ្មានអ្វីសោះ ហើយគាត់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ ក្នុងចំណោមពលបរិវារនៃស្ថានសួគ៌ និងក្នុងចំណោមអ្នកនៅផែនដី។ ហើយគ្មានអ្នកណាអាចកាន់ដែកគាត់ ឬនិយាយទៅកាន់គាត់ថា “តើអ្នកបានធ្វើអ្វី? (ខ ៣៥) នៅពេលដែលរយៈពេលដែលព្រះបានតែងតាំងត្រូវបានបំពេញ ការយល់ដឹងរបស់គាត់បានត្រលប់ទៅនេប៊ូក្ខេសា ហើយគាត់បានលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ដូចការសរសើរខាងលើ ហើយបន្ទាប់មក ការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញ ហើយគ្រប់គ្រងលើពួកគេ។ សូភ. 3:6 មានប្រសាសន៍ថា: បំណងក្នុងគ្រប់វិធីរបស់អ្នករាល់គ្នាត្រូវទទួលស្គាល់គាត់ហើយគាត់នឹងធ្វើឱ្យផ្លូវរបស់អ្នកឱ្យត្រង់។ “។

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. កំហុសដែលស្តេច Belteshazzar ប្រព្រឹត្ត។ 1) គាត់បានរស់នៅដោយអំណាចប្រណីត និងជីវិតដ៏ថោកទាប 2) គាត់ប្រើគ្រឿងសក្ការបូជានៅក្នុងយេរូសាឡឹមដោយសន្មតថាជាឧបករណ៍ដ៏រីករាយរបស់គាត់ 3) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីចំអកនៅចំពោះមុខព្រះ។ នោះគឺដូចការលើកឡើងខាងលើ គាត់បានប្រើឧបករណ៍ទីសក្ការៈរបស់ព្រះយេស៊ូវជាឧបករណ៍ដ៏រីករាយរបស់គាត់ ហើយដៃម្ខាងទៀតគាត់សរសើររូបព្រះ។ (1-4)

2. នៅឯពិធីជប់លៀងរបស់ស្តេច Belteschazzar ម្រាមដៃមួយត្រូវបានបង្ហាញសរសេរអក្សរមួយចំនួននៅលើជញ្ជាំងគឺជាការព្យាករណ៍ថាការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះចំពោះស្តេចដែលពុករលួយ ហើយព្រះវាណាចក្រគួរតែមកដល់។ (៥-៦) នៅពេលដែលអំពើបាបរបស់មនុស្សបានមកដល់ទីបញ្ចប់ ការជ្រៀតជ្រែកពីធម្មជាតិរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញ។ ជាពិសេសបាបីឡូនដើម្បីទាក់ទងជាមួយប្រជាជននៃព្រះ (ប្រជាជាតិយូដា) ត្រូវការយ៉ាងជិតស្និទ្ធដើម្បីប្រកាសព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ ដោយសារតែវា ព្រះបានបើកសម្តែងព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ពិសេសមួយក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្របាបីឡូន។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះគឺជាបញ្ហាភ្លាមៗនៅក្នុងទិដ្ឋភាពរបស់មនុស្ស។

3. តាមពិតចរិតនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញថាជាចោរ។ (ថែស្វាទី ១ ៥:១-៤) ពិភពមិនពិតមិនដាក់ព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយបានបញ្ចូលអំពើបាបនៅក្នុងពួកគេអស់រយៈពេលជាយូរ ហើយទីបំផុតពួកគេត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យ វាត្រូវបានគេគិតថាជាព្រឹត្តិការណ៍ភ្លាមៗ។ ព្រះជាម្ចាស់មិនដាក់ទោសមនុស្សបាបជារៀងរាល់ថ្ងៃទេ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានស្វ័ទ្រាំនឹងពួកគេអស់រយៈពេលជាយូរ ដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគេត្រូវបានបំពេញ ទ្រង់មានថ្ងៃមួយ និងពេលមួយដើម្បីដាក់ទោសពួកគេ។

4. Belteshazzar ត្រូវបានជួបបញ្ជាក់បន្ទាន់ដូចដែលបាននិយាយខាងលើនេះហើយបានអំពាវនាវឱ្យមាន enchanters និងហោរាសាស្ត្រ។ មើលមួយភ្លែត វាហាក់ដូចជារឿងចម្រូងចម្រាស។ ពីព្រោះនៅពេលផ្សេងទៀត អ្នកមានមន្តអាគម និងហោរាសាស្ត្រត្រូវបានហៅឱ្យដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកនៅស្តេចនេប៊ូក្ខេសា ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានបង្ហាញថាជាបុរសមិនដោះស្រាយពួកគេ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់អំពាវនាវឱ្យបុរសមិនដោះស្រាយទៀត? ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងគិតនោះគឺការពិតដែលថា Belteschzzar មិនមែនជាកូនប្រុសពិតរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់ពីជំនាន់ខ្លះគាត់បានឡើងសោយរាជ្យ។ គាត់មិនបានចងចាំព្រឹត្តិការណ៍នៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេទេហើយគាត់ក៏ត្រូវបានទាក់ទងទៅហោរាក្លែងក្លាយទាំងអស់ដើម្បីធ្វើឱ្យសកម្ម

ជានិច្ច។ ដូច្នេះ គាត់អាចនឹងស្នើសុំដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាលំបាកដល់ហោរាភ្លែង
ក្លាយ។ (7-9)

5. ដានីយ៉ែលផ្ដើមទីបន្ទាល់អំពីព្រះ។ (១៧-២៨) ១) ដានីយ៉ែលបរិសុទ្ធក្នុងនាមជា
សាក្សីយ៉ាងខ្លាំង។ គាត់មិនចង់ទទួលបានអំណោយធម្មជាតិ និងរង្វាន់ណាមួយឡើ
យ។ (១១) ២) ដានីយ៉ែលតែងតែជឿលើអធិបតេយ្យភាពនៃភាពជាម្ចាស់នៃព្រះ
ក្នុងន័យដែលព្រះបានតែងតាំងសូម្បីតែស្តេចក្នុងលោកនេះ។ (១៨-១៩) ៣) សូម្បី
តែអំពើក្បត់ក៏មានចិត្តក្រអឺតក្រទមក្នុងចិត្ត ដោយគ្មានលេសអ្វីដែលគាត់គួរប្រដៅ
ដែរ។ (20-21) នេប៊ូក្លេសាក៏ត្រូវបានលើកឡើងដោយព្រះដែរ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានអរ
ព្រះគុណដល់ព្រះទេ ផ្ទុយទៅវិញគាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទម ទីបំផុតគាត់បានក្លាយ
ទៅជាមនុស្សឆ្គួត។ ៤) ដានីយ៉ែលបានបង្ហាញភាពក្លាហាននៅចំពោះមុខរបបផ្តា
ច់ការ ខណៈដែលគាត់បានចង្អុលបង្ហាញពីអំពើបាបនេះ។ (២២-២៣) គាត់បាន
ចង្អុលបង្ហាញពីអំពើបាបរបស់ស្តេច Belteschzzar យ៉ាងល្អ។ នោះគឺថា ទោះបី
បេលសេសាបានដឹងពីទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌របស់នេប៊ូក្លេសាក៏ដោយ គាត់មានចិត្ត
ក្រអឺតក្រទម។ នោះគឺសម្រាប់គាត់បានបះបោរដល់ព្រះ ហើយបានផឹកស្រាទំពាំង
បាយជូរជាមួយនឹងគ្រឿងបរិក្ខារនៃទិសក្តារៈ ហើយសរសើរដល់រូបព្រះ។ 5) ការ
បំផ្លិចបំផ្លាញនៃបាបីឡូនត្រូវបានប្រកាសដោយការបកស្រាយអក្សរដែលលេច
ឡើងនៅលើជញ្ជាំងរាំង។ (២៤-២៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ដំណើរដែលអព្វតហេតុដើរកាត់រូងតោត្រូវបានបង្ហាញ។ (ដាន ៦:៣-១០)

1. មន្ត្រីនៃបាសាបានប្រហារជីវិតដានីយ៉ែលជាអាកប្បកិរិយាខុសច្បាប់បំផុត។ (4-9)

1) ដានីយ៉ែលដែលស្មោះត្រង់ត្រូវបានកំណត់ដោយការច្រណែនរបស់ពួកគេ។ (ខទី ៤) ១) ពួកគេបានបង្កើតច្បាប់ដើម្បីវាយប្រហារលើជីវិតជំនឿរបស់ដានីយ៉ែល (ជីវិតដើម្បីរក្សាច្បាប់) ដើម្បីចាប់កំហុសរបស់គាត់ ហើយពួកគេបានបង្កើតផែនការសិប្បកម្ម។ (ខ៥) ២) ស្តេចដាវីយុសត្រូវបានបង្កើតជាព្រះ។ (ខ៧ ខ) ៤) នៅទីបំផុតពួកគេបានបង្កើតច្បាប់ជាតិដែលដានីយ៉ែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបប្រឆាំងនឹងច្បាប់ជាតិដោយការជំរុញស្តេច។ (៨-៩) នៃចលនាដ៏អាក្រក់បែបនេះ ព្រះមិនបានព្រងើយកន្តើយឡើយ។ ទំនុកតម្កើង 119:126 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដល់ពេលដែលព្រះអម្ចាស់ត្រូវប្រព្រឹត្ត ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យរបស់អ្នកត្រូវបានបំផ្លាញហើយ”។ ពេលយប់កាន់តែជ្រៅ ថ្ងៃក៏ជិតមកដល់។ (រ៉ូម ១៣:១២) កាលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានគេបៀតបៀនយ៉ាងខ្លាំង ខណៈដែលគាត់មានចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះ នោះការជួយពីអព្វតហេតុរបស់ព្រះនឹងមកជាប្រាកដ។

2. ការអធិស្ឋានរបស់ដានីយ៉ែល

1) ការអធិស្ឋានដោយក្លាហាន។ ខទី 10 បាននិយាយថា លំនៅពេលដែលដានីយ៉ែលដឹងថាឯកសារត្រូវបានចុះហត្ថលេខា គាត់បានទៅផ្ទះរបស់គាត់ដែលមានបង្អួចនៅក្នុងបន្ទប់ខាងលើរបស់គាត់បើកចំហឆ្ពោះទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ គាត់លុតជង្គង់បីដងក្នុងមួយថ្ងៃ ហើយអធិស្ឋាន ហើយអរព្រះគុណព្រះរបស់គាត់ ដូចដែលគាត់បានធ្វើកន្លងមក™។ ពេលខ្លះអ្នកជឿគួរតែសម្រេចចិត្តទៅជាលិកាខ្លះ។ ទោះបីជាវាជារឿងពិបាកក៏ដោយ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងវា ទ្រង់គួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះ ហើយដោះស្រាយវា ហើយទោះបីជាគាត់បាត់បង់ខ្លះក៏ដោយ គាត់គួរតែងាកទៅរកព្រះ។ នៅចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំ មានតែដានីយ៉ែលម្នាក់គត់ដែលមិនបានប្រហារជីវិត ហើយការពិតដែលព្រះដើរជាមួយគាត់។ (ខ ២៣) ហេតុអ្វីបានជាគាត់តាំងចិត្ត? វាគឺដើម្បីប្រកាសព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅក្នុងពិភពនៃសេចក្តីមិនជឿ។ ពេលណាដែលដានីយ៉ែលជួបរឿងលំបាករហូតដល់តទៅគាត់តាំងចិត្តដោយជំនឿដើម្បីប្រកាសព្រះ។ គាត់បានដឹងថា គាត់ស្មោះត្រង់នឹងព្រះ តែព្រះដែលរស់នៅធ្វើការ ហើយគាត់ក៏ធ្វើវាដែរ។ ការតាំងចិត្តនៃជំនឿរបស់គាត់ចេញមកពីការថ្វាយជីវិតលើព្រះ។ ដូចថា ដានីយ៉ែល មិនបានចុះសម្រុងនឹងភាពងងឹតនៃអ្នកមិនជឿ ហើយបានប្រើពន្លឺនៃការរស់នៅទៅ ដូច្នេះហើយ ស្តេចដាវីយុសក៏បានប្រាប់ក្នុងអត្ថន័យដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីជីវិតជំនឿបែបនេះរបស់ដានី

យើងឆ្លើយតបម្នាក់ៗថា “បន្ទាប់មក ស្តេចបានបញ្ជា ហើយដានីយើងត្រូវបានគេនាំ
មក ហើយបោះចោល ចូលទៅក្នុងរូងគោ។ ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកដានី
យើងថា៖ ឈរមុខទ្រព្យរបស់អ្នក ដែលអ្នកបម្រើជានិច្ច សូមរំដោះអ្នកមក!™។
(ខ១១)

នៅក្នុងបរិយាកាសងងឹតនៅក្នុងពិភពដែលមិនជឿ វិធីសាស្ត្រដើម្បីប្រកាសព្រះគឺ
គ្រាន់តែជាការផ្សព្វផ្សាយនៃជំនឿបែបនេះប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែសកម្មភាពប្រកាសដ៏
ពិបាកបែបនេះបានធ្វើឱ្យអ្វីៗពេញចិត្ត ដែលនោះជាបទពិសោធន៍ដែលរស់នៅ
ព្រះ។ ដោយសារគាត់ជឿលើព្រះនៅដើមដំបូង គាត់បានប្រហារជីវិតយ៉ាងខ្លាំង។
ស្តេចដាវីយុសក៏មានន័យថា ព្រះរបស់ដានីយើងក៏មានព្រះជន្មរស់ដែរ ទ្រង់មាន
បន្ទូលថា “កាលដែលទ្រង់ចូលទៅជិតរូងភ្នំដែលដានីយើងគង់នោះ ទ្រង់បានស្រែក
ឡើងដោយសេចក្តីទុក្ខព្រួយ។ ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកដានីយើងថា៖ ឈរ
លោកដានីយើង ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ តើមានព្រះរបស់អ្នក
ដែលអ្នកបម្រើជានិច្ច អាចរំដោះអ្នកពីសត្វសិដ្ឋបានឬ?™។ (ខ២០)

2) គាត់អធិស្ឋានដូចមុនពេលគាត់អធិស្ឋាន។ វាជាការអធិស្ឋានធម្មតា។ ទោះបីជា
មិនបានអនុវត្តជាប្រចាំក៏ពិបាកនឹងជោគជ័យដែរ។ ការអធិស្ឋានគឺច្រើនជាង។ ការ
អធិស្ឋានគឺជាអ្វីដែលមនុស្សពុករលួយស្អប់នឹងធ្វើ។ ហើយសម្រាប់វាគឺទៅវត្តដែល

មើលមិនឃើញវាងាយស្រួលក្នុងការកាត់បន្ថយថាមពលក្នុងការអនុវត្ត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ មានការជំពប់ដួលជាច្រើនផងដែរ។ ដូច្នេះច្បាប់នៃការអធិស្ឋានគួរតែអស្ចារ្យ។

3) ការអធិស្ឋានរបស់គាត់គឺស្មោះត្រង់ណាស់។ ដានីយ៉ែលបានអធិស្ឋានដោយលុតជង្គង់ចុះ។ ការដែលគាត់លុតជង្គង់ចុះគឺជាការផ្តល់ជូននូវអាកប្បកិរិយាស្មោះត្រង់និងអាកប្បកិរិយានៃការលះបង់បានផ្តល់ជីវិតរបស់គាត់។ គាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះដោយអំណាចរបស់គាត់។ ការអធិស្ឋានបែបនេះបានជាចម្លើយចេញពីការល្អ។ ដោយសារព្រះវិហារមានការអធិស្ឋានដូចជាការថ្វាយនាងទទួលបានការរស់ឡើងវិញ។

4) ការអធិស្ឋានរបស់គាត់មានការអរព្រះគុណ។ ដានីយ៉ែលបានធ្លាក់ចុះក្នុងទុក្ខលំបាក។ គាត់គឺជាអ្នកទោសម្នាក់ ហើយបរិយាកាសរស់នៅរបស់គាត់គឺបរទេស។ ហើយសម្រាប់គាត់ត្រូវបានគេដាក់ស៊ុមយ៉ាងជ្រៅ គាត់បានស្ថិតក្នុងភាពតានតឹងធ្ងន់ធ្ងរក្នុងការថប់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំង។ ប៉ុន្តែគាត់បានអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់។ មូលហេតុដែលគាត់លើកតម្កើងព្រះមានដូចតទៅ។ [១] មូលហេតុដែលព្រះមានព្រះភាគ។ [2] សម្រាប់ហេតុផលដែលថាគាត់ក៏បានដឹងថាជនជាតិអឺរ៉ុបដែលបានក្លាយទៅជាអ្នកទោសបាបីទួនបានចេញពីប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេពួក

គេអាចផ្តល់ការអរព្រះគុណ។ 9:3-19 បាននិយាយថា, បង្ហាញពាក្យថាប្រជាជន
អ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបគ្រប់ផ្នែក។ ដូចដែលដានីយ៉ែលបានដឹងថា
សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់គឺសុចរិត ហើយគាត់ និងប្រជាជាតិរបស់គាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើ
បាប ពួកគេបានទទួលទណ្ឌកម្មពីធម្មជាតិ។ ពេលយើងទទួលទុក្ខលំបាកទាំងអស់
យើងគួរតែអរព្រះគុណដល់ព្រះ។ យើងគួរដឹងដើម្បីទទួលយកប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើ
បាប ដែលចិត្តយើងប្រព្រឹត្តដែរ។

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដានីយ៉ែលត្រូវបានលើកឡើង។ (១-៣) ការពិតដានីយ៉ែលត្រូវបានលើកឡើងគឺចេញពីសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ។ ព្រះបានរើសពួកបរិសុទ្ធពិតជាឋានៈខ្ពស់នៃពិភពមិនពិតដើម្បីប្រកាសថាព្រះមានព្រះជន្មរស់ជាពិសេស។ នៅពេលដែលគាត់បង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះដល់កម្រិតខ្ពស់ កិច្ចការដែលព្រះប្រតិបត្តិគួរតែជូនដំណឹងដល់ពិភពលោកដែលមិនជឿទាំងអស់។ ព្រះមិនបានបោះបង់ចោលដោយគ្មានភស្តុតាងណាមួយចំពោះពិភពអ្នកមិនជឿនោះទេ។ កិច្ចការ 14:17 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានទុកខ្លួនគាត់ដោយគ្មានសាក្សីទេដ្បិតគាត់បានធ្វើល្អដោយប្រទានភ្ញៀវឆ្នាក់មកពីស្ថានសួគ៌និងរដូវផ្លែផ្កាបានបំពេញចិត្តអ្នកដោយអាហារនិងការរីករាយ™។ នៅដើមដំបូង ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតយ៉ូសែបនៅអេហ្ស៊ីប គាត់បានប្រកាសខ្លួនឯង (ព្រះ) ដល់ប្រជាជាតិអេស៊ីប។

2. បរិយាកាសដែលដានីយ៉ែលបានយកគឺអាក្រក់ខ្លាំងណាស់។ (៤-៩) មេខាបាសាបានច្រណែនដានីយ៉ែល ហើយទូលសូមដល់ស្តេចដាវីយុស ហើយបានបង្កើតច្បាប់ដើម្បីចាប់កំហុសខ្លះចេញពីដានីយ៉ែល។ មនុស្សសុចរិតតែងតែមិនអាចជួយបានក្រៅពីជួបភាពផ្ទុយគ្នានោះទេ។ (ធ្វើម៉្លេះទី២ ៣:១២)

3. ការអធិស្ឋានរបស់ដានីយ៉ែលបង្ហាញភាពក្លាហាននៃជំនឿរបស់គាត់។ ខទី ១០ ពាក្យថា ឯ អ្នកណាដែលបំភាន់មនុស្សទៀងត្រង់ទៅក្នុងផ្ទះអាក្រក់ អ្នកនោះនឹង ធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមនុស្សឥតសោហ្មងនឹងបានមរតកដ៏ល្អ™។ បង្ហាញថាគ្មានការរង្គោះរង្គើនៃជំនឿរបស់ដានីយ៉ែល។ ហើយគាត់ក៏មាន ប្រសាសន៍ថា៖ ឯពេលដានីយ៉ែលដឹងថាឯកសារត្រូវបានចុះហត្ថលេខាហើយ គាត់ ក៏ទៅផ្ទះគាត់ដែលគាត់មានបង្អួចនៅបន្ទប់ខាងលើបើកឆ្ពោះទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ គាត់លុតជង្គង់បីដងក្នុងមួយថ្ងៃ ហើយអធិស្ឋាន ហើយអរព្រះគុណព្រះរបស់គាត់ ដូចដែលគាត់បានធ្វើកន្លងមក។ ឯ (នៅចុងបញ្ចប់នៃខទី 10) ជាជាងគាត់បាន បង្ហាញពីសេចក្តីជំនឿអរព្រះគុណដល់ព្រះនៅក្នុងគ្រាលំបាក។

4. ភាពទន់ខ្សោយរបស់ស្តេចដាវីយុស (14-18) ស្តេចដាវីយុសបានដើរជុំវិញដានី យ៉ែល ប៉ុន្តែគាត់បានបោះគាត់ចូលទៅក្នុងរូងសិង្ហដោយការទាមទារពីអ្នកបំរើរបស់ គាត់នៅទីបំផុត។ នេះជាសកម្មភាពដើម្បីចាត់ទុកសិទ្ធិអំណាច និងកិត្តិយសរបស់ គាត់សំខាន់ជាងសេចក្តីពិត និងសុចរិតភាពក្នុងរបបផ្តាច់ការពីបុរាណ។

5. ព្រះរបស់ដានីយ៉ែលដែលដាវីយុសបានឃើញ។ (ខ២០) គាត់បាននិយាយទៅ កាន់ព្រះថា “ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់” ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថា “ព្រះរបស់អ្នក ដែល

ឯង (ដានីយ៉ែល) បម្រើជានិច្ច” ដែលជាការពិតដែលគាត់បានដឹងនៅក្នុងជីវិតពិត
របស់ដានីយ៉ែល។ ជីវិតនៃផលិតផលរបស់ពួកបរិសុទ្ធពិត ជាផ្នែកនៃទីបន្ទាល់ សូ

6. មូលហេតុនៃភាពក្លាហានរបស់ដានីយ៉ែល។ ភាពក្លាហានរបស់ដានីយ៉ែលកើត
ចេញពីបទពិសោធន៍នៃព្រះចេស្ដារបស់ព្រះគឺជាការពិត ប៉ុន្តែជាពិសេសវាបានមក
ពីការពិតដែលថាគាត់មិនមានកំហុសណាមួយដែលគាត់គួរទទួលនោះទេ។ “ភាព
គ្មានកំហុស” របស់គាត់បានធ្វើឱ្យគាត់មានភាពក្លាហាន។ សូភាសិត 28:1 ចែង
ថា៖ ឯមនុស្សអាក្រក់រត់ទៅរកគ្មានអ្នកណាដេញតាម តែមនុស្សសុចរិតក្លាហាន
ដូចជាសិង្ហ™។

7. ស្ដេចដាវីយុសដាក់ទោសបុរសដែលបង្គាប់បង្ខំដានីយ៉ែលដោយគ្មានមេត្តា។ (ខ២៤)
ដូចយើងឃើញមួយនេះ សិទ្ធិអំណាចនៃជីវិតនិងសេចក្ដីស្លាប់ជាកម្មសិទ្ធិ
របស់អ្នកជិះជាន់។ ទាំងស្រុង។ មុនពេលមានអំពើហិង្សាបែបនេះ អ្នកជឿពិត
លើកតម្កើងព្រះ ហើយអាចបើកសម្ដែងការពិត។ ដូច្នេះ ជីវិតដោយជំនឿស្មោះគឺ
អាចទៅរួចក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់។ ជាជាងជីវិតនៃសេចក្ដីជំនឿពិតរបស់ដានីយ៉ែ
ល ជាជាងបានប្រាប់អំពីអំណាចនៃការរស់នៅរបស់ព្រះដល់អ្នកដែលមានអំណា
ច។ (២៥-២៧) ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ប្រទេសដែលកាត់បន្ថយ និងប្រទេសអស់កល្បជានិច្ច (ដាន 7:1-14)

1. ប្រទេសពិភពលោកទាំងនេះត្រូវបានឆ្លងកាត់។

អ៊ីស ៤០:៨ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្លែងក្រៀមស្វិត ផ្ការសាត់ទៅ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលនៃ ព្រះនៃយើងរាល់គ្នានឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូត™។ ទោះជាពិណ្ឌខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ ដោយ ក៏ត្រូវវិនាសបាត់ទៅ។

នៅទីក្រុង Pyung Yang មានប្រាសាទបុរាណរបស់ជាតិ Nak Lang នៅខាង ក្រៅទីក្រុង សព្វថ្ងៃមានតែផ្នូររបស់ស្តេច ដូចដែលយើងទៅ Kyung Ju មាន ប្រាសាទបុរាណ Sinla របស់ដែលភាគច្រើនគឺ ផ្នូររបស់ស្តេច។ ហើយនៅពេល ដែលយើងទៅ Buk Luong និង Dong Luong ក្នុងប្រទេសចិន Bong Chun មានតែផ្នូរស្តេចប៉ុណ្ណោះ។ អំណាចរបស់ស្តេចជាតិត្រូវបានរលាយបាត់ទៅហើយ ប៉ុន្តែមានតែផ្នូរប៉ុណ្ណោះ។

អត្ថបទរបស់យើង ដានីយ៍លបានទាយថា ប្រជាជាតិដ៏អាក្រក់នឹងកើតឡើង។ នោះគឺសត្វទីមួយ (និមិត្តសញ្ញានៃបាបីឡូន) សត្វទីពីរ (និមិត្តសញ្ញាមេឌី - បាសា) សត្វបន្ទាប់ពីនោះ (និមិត្តសញ្ញានៃប្រទេសក្រិច) និងសត្វទីបួន (និមិត្តសញ្ញានៃទី ក្រុងរ៉ូម) ត្រូវបានព្យាករណ៍អំពីអនាគត។ ប្រជាជាតិ។

តើលំដាប់ទីមួយ ទីពីរ បន្ទាប់ពីនោះ និងទីបួនបង្ហាញសញ្ញាអ្វីខ្លះ? វាបានចង្អុល
បង្ហាញថាប្រជាជាតិនានាបានកើតឡើង ហើយបន្ទាប់ពីការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួក
គេ ប្រជាជាតិផ្សេងទៀតបានកើតឡើងម្តងទៀត។ ដូចជាជាតិសាសន៍ក្នុងលោក
នេះទាំងអស់ត្រូវរលត់ទៅ។ បុរសទាំងអស់ត្រូវតែស្លាប់។ វាជាពេលមួយហើយ
ទីបំផុតវាគួរតែត្រូវបានគេបញ្ឆោត។

2. ព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគឺអស់កល្បជានិច្ច។

1) រាជាណាចក្ររបស់ព្រះជាកន្លែងដែលបំបាត់ដាក់បល្ល័ង្ក

ហើយបុរាណនៃថ្ងៃបានអង្គុយរបស់គាត់™។ (ខទី ៩) វាបាននិយាយថា “អំណាច
នៃនគរគឺអស់កល្បជានិច្ច”។ (ខ១៤) កាលដែលយើងរស់នៅដោយការរួបរួមជា
មួយនឹងសម័យបុរាណបានអង្គុយ™ យើងពិតជាសប្បាយចិត្ត។ វាជារឿយៗដែលអស់
កល្បជានិច្ច។

2) រាជាណាចក្រជាកន្លែងសម្រាប់អនុវត្តសាលក្រម។ (ខ១០) ហើយវាមិនមែនជា
កន្លែងទទួលការជំនុំជំរះទេ។ ដូច្នេះហើយបានជាមនុស្សចូលទៅក្នុងភាពសុខសាន្ត
ជាអំណាចនៃអ្នកឈ្នះ។ មានតែអ្នកដែលប្រែចិត្ត ហើយជឿប៉ុណ្ណោះ ចូលទៅក្នុង
នគរ។ ដ្បិតគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គេ គាត់ក្រោកឈរនៅខាងព្រះ។ ហេតុ
នេះហើយបានជាលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ បំបាត់តាំងពីពេលនោះមកលោក

យេស៊ូចាប់ផ្ដើមផ្សព្វផ្សាយដោយមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ប្រែចិត្តចុះដ្បិតនគរស្ថាន
សួគ៌ជិតមកដល់ហើយ™។ (មថ ៤:១៧)។ ទោះបីជាការកាត់ក្ដីគឺអាក្រក់ក៏ដោយ
មានតែអ្នកដែលប្រែចិត្ត និងជឿ រស់ជារៀងរហូតនៅខាងចៅក្រម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ចូរក្រឡេកមើលកូនមនុស្ស (ដាន 7:13-14)

អត្ថបទរបស់យើងព្យាករណ៍ពីការពិតដែលថាមនុស្សម្នាក់ដូចជាកូនមនុស្សបានទទួលនគរនៃព្រះ។ នេះជាការព្យាករណ៍ថា ព្រះគ្រីស្ទយាងមកក្នុងពិភពលោកនេះ ហើយបំពេញតម្រូវការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងជាដាច់ខាត។

1. យើងត្រូវបានគេជឿលើព្រះដែលមើលមិនឃើញសម្រាប់ធម្មជាតិរបស់មនុស្សនៃព្រះគ្រីស្ទដើម្បីចូលមកក្នុងពិភពលោក។

ដូចដែលបទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថា ធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺពេញលេញទាំងស្រុង មនុស្សមួយចំនួនត្រូវបានបង្ហាញថាជាបុគ្គលិកលក្ខណៈដែលមិនអាចនឹកស្មានដល់។ 1) ដូចដែលយើងឃើញបុគ្គលិកលក្ខណៈពេញលេញ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ វាច្បាស់ណាស់ថាគាត់បានចេញពីព្រះ។ ដូច្នេះ យើងជឿលើព្រះដែលទ្រង់បើកសម្តែង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ 2) កំណត់ត្រានៃបទគម្ពីរក៏បង្ហាញគាត់ថាជាឯកសារពេញលេញដល់យើងគឺជាកំណត់ត្រាដ៏បរិសុទ្ធដែលមនុស្សណាម្នាក់អាចស្រមៃបានវាត្រូវបានគេជឿថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមនោះយើងត្រូវបានគេជឿថាជាអ្នកដែលផ្តល់កំណត់ត្រាបែបនេះ។ គឺគ្រាន់តែជាព្រះ។

2. ធម្មជាតិរបស់មនុស្សដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាបរបស់យើង យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីចូលទៅជិតព្រះចំពោះអំពើបាប។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបានចែងថា មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបឃើញព្រះជាម្ចាស់ គាត់ត្រូវស្លាប់។ (និក្ខមនំ ១៩:២១, ៣៣:២០, អេ. ៦:៥ ១ធី. ៦:១៦) ដូច្នេះ យើងជាមនុស្សមានបាបត្រូវការជាដាច់ខាតដែលអ្នកដែលមានចរិតដូចយើងជួយយើងឱ្យក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះ។ បន្ទាប់មក គម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយថា វាមានសម្រាប់យើង។

3. យើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមនៅស្ថានសួគ៌សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទជាកូនមនុស្ស។ (ព្រោះគាត់មានចរិតមនុស្ស)

ដូចដែលយើងឃើញថាមនុស្សម្នាក់ដែលមាននិស្ស័យមនុស្សដូចយើងអង្គុយយើងក៏អាចជឿថាយើងអាចទៅកន្លែងនោះ។ ប្រាកដណាស់ ធម្មជាតិរបស់មនុស្សយើងមិនចូលទៅក្នុងកៅអីនោះដោយសុចរិត និងគុណធម៌របស់យើងទេ។ ជាការពិតណាស់ យើងអាចទៅទីនោះដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងគុណសម្បត្តិរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងដឹងគឺថាធម្មជាតិមនុស្សអាចទៅទីនោះបាន។ ទោះបីជាធម្មជាតិរបស់មនុស្សយើងមានអំពើអាក្រក់ កំហុស និងអំពើបាបច្រើនក៏

ដោយ យើងអាចចូលទៅក្នុងនគរនៃសិរីល្អដោយព្រះគ្រីស្ទ។ វាជាភ្នំសង្ឃឹមរបស់
យើង។

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះមិនបានទាមទារតែបញ្ហាខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានទាមទារប្រជាជាតិនានាក្នុងពិភពលោក។ (១-៨) ដូច្នេះ ពួកអ្នកជឿមិនចាំបាច់ខ្លាចឡើយ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែជឿលើតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីរដ្ឋាភិបាលធ្វើទុក្ខបុកម្នេញពួកបរិសុទ្ធចេញមក។

2. ទោះបីជាប្រជាជាតិនានាក្នុងពិភពលោកត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរក៏ដោយ ក៏បណ្តឹងរបស់ព្រះមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរសូម្បីតែនៅអស់កល្បជានិច្ចតាំងពីមុនអស់កល្បជានិច្ច។ វាមានន័យថា ខទី ៩ បាននិយាយថា ពាក្យ ០ បណ្តឹងត្រូវបានគេដាក់™។

(៩-១២) ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែដឹងថា នគរដ៏សុខសាន្តរបស់យើងគឺនៅលើស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែយើងមិនចាំបាច់ត្រូវរង្គោះរង្គើនៅក្នុងពិភពលោកនោះទេ។ ព្រះដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់ដោយថ្កោលទោសដូចជាភ្លើង ទីបំផុតយើងមិនចាំបាច់ធ្វើឱ្យមនុស្សអាក្រក់ក្លាយជាបញ្ហារបស់យើងនៅលើផែនដីទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់ពួកគេ។

3. ជាតិទាំងអស់ក្នុងលោកនេះត្រូវវិនាសជាទីបំផុត។ ជ័យជំនះជាទីបំផុតដល់បុត្ររបស់ព្រះ។ (13-14) ដូច្នេះ កូនរបស់ព្រះជាកូនមនុស្ស ទ្រង់ប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកគេ ហើយនឹងសង្គ្រោះពួកគេ។ ដោយសារយើងតែងតែជាមនុស្ស

មានបាប ដោយគ្មានព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់យើងទេ
នោះយើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវបំផ្លាញចោលជារៀងរហូត។

4. ព្រះធ្វើអោយមនុស្សស្គាល់ការពិត ស្គាល់ការពិតយ៉ាងប្រាកដ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿ
គួររំពឹងគិតអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទាំងថ្ងៃទាំងយប់។ (15-28)

ជំពូកទី ៨ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. គ្រប់ជាតិសាសន៍ក្នុងលោកតែងតែឈ្លោះប្រកែកគ្នា។ ការប្រយុទ្ធមិនមែនសម្រាប់សេចក្តីពិតរបស់ព្រះទេ តែសម្រាប់បំពេញសេចក្តីលោភនៃសាច់ឈាម។ (១-៨) ដូច្នេះហើយ បុរសដែលជឿលើសេចក្តីពិតនៃព្រះ គឺនៅដាច់ពីគេក្នុងព្រះបន្ទូល។ មានតែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើឲ្យការពិតដែលពួកគេជឿលើការយកឈ្នះ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿមិនជឿលើអំណាចនៃលោកីយ៍នេះទេ ប៉ុន្តែគួរតែពឹងលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។
2. អ្នកជឿមានពេលវេលាដើម្បីជួបនឹងការបៀតបៀនដ៏អាក្រក់នៅក្នុងពិភពលោក។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការបៀតបៀនចេញមកពីទំនាយរបស់ព្រះ អ្នកជឿគួរតែដឹងថាខ្លាចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថែមទៀត។ (៩-១៤)
3. ព្រះទាក់ទងមកយើងជាតួអង្គរបស់មនុស្សដើម្បីជួយអ្នកជឿ។ (១៥-១៨) ពេលគាត់ទៅជួបដានីយ៉ែល គាត់បានមកក្នុងរូបមនុស្ស (១១៥) គាត់បាននិយាយជាសំឡេងរបស់មនុស្ស (១១៦) ហើយគាត់បានពាល់គាត់យ៉ាងទន់ភ្លន់។ (១១៨) ព្រះនឹងយាងមកក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ខណៈរូបមនុស្សគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ សូមមើល ភីលីព ២:៦-១១ ។

4. ព្រះបានមានបន្ទូលអំពីអ្វីដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទរួចហើយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញា
ចាស់។ (២៣-២៥) គោលបំណងដែលគាត់បាននិយាយនៅដើមដំបូងគឺការពិត
ដែលថាអ្នកជឿចុងក្រោយអាចក្រោកឈរឡើងយ៉ាងរឹងមាំនៅពេលមានទុក្ខវេទនា
នៃការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ព្រះ និង ពេលវេលា (1) (ដាន 8:14-19)

យើងនៅក្នុងអត្ថបទ គិតថាពាក្យ "ចុងបញ្ចប់នៃពេលវេលាកំណត់" សំខាន់។ ពាក្យនេះអាចដឹងថាព្រះបានតាំងថ្ងៃនិងការពិតដើម្បីបញ្ចប់ថ្ងៃ។ ពេលនោះ ព្រះ ទ្រង់ទាមទារពេលវេលា ដូច្នេះ តើយើងគួរប្រុងប្រយ័ត្នអ្វី?

1. ចូរយើងដឹងពីផ្លូវនៃជីវិតតាមពេលវេលា។

សម្រាប់យើងបទពិសោធន៍ឆ្នាំកន្លងមក យើងដឹងពីភាពបរាជ័យក្នុងពេលនោះ និង ជោគជ័យរបស់វាយ៉ាងល្អ។ ប៉ុន្តែឆ្នាំថ្មីយើងមិនបានយកទេ យើងមិនដឹងថាយើង ដើរបានយ៉ាងម៉េចទេ។ បន្ទាប់មកតែងតែបើកផ្លូវដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់យើង។ វា គ្រាន់តែជាវិធីនៃសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះគ្រីស្ទជាផ្លូវរបស់យើង (យ៉ូហាន ១៤:៦) នៅពេលយើងដើរក្នុងផ្លូវដែលយើងអាចទទួលបានពរជ័យ ហើយយើង អាចដើរក្នុងឆ្នាំថ្មីនេះ។

2. តោះសាកល្បង។

ព្រះបានតែងតាំងមនុស្សមួយជំនាន់ ដើម្បីឲ្យព្រះអាចប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់ទ្រង់។ អ្វីដែលគាត់សម្រេចបាន ប្រាកដណាស់គាត់គួរតែសម្រេចវា។ ចុះតើយើងជា បុរសគួរប្រតិបត្តិអ្វី? តើការខិតខំរបស់យើងមិនត្រូវការទេ? ការខិតខំប្រឹង

ប្រែងរបស់យើងត្រូវការបន្ថែមទៀត។ ដោយសារព្រះផ្ទាល់ប្រតិបត្តិអ្វីដែលគាត់
ចង់ធ្វើ គាត់ប្រើការខិតខំរបស់អ្នកដែលលះបង់ជាមធ្យោបាយរបស់គាត់។ ដូច្នេះ
មានតែមនុស្សដែលប្រឹងប្រែងប៉ុណ្ណោះដែលកាន់ដែររបស់ព្រះ។ ព្រះមិននៅជាមួយ
នឹងមនុស្សធ្វេសប្រហែសទេ។ ព្រះទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់ថា យើងត្រូវស្មោះត្រង់
ចំពោះអ្វីដែលត្រូវរហូតដល់ស្លាប់។ ហេព្រើរ 12:4 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯ
នៅក្នុងការតស៊ូប្រឆាំងនឹងអំពើបាប នោះអ្នកមិនទាន់តទល់រហូតដល់បង្ហូរឈាម
អ្នកទេTM។ វិវរណៈ 2:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯកុំខ្លាចអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវរង
ទុក្ខឡើយ។

មើលចុះ អារក្សហៀបនឹងដាក់អ្នកខ្លះក្នុងគុក ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាអាចនឹងត្រូវបាន
ល្បងល ហើយអ្នកនឹងមានសេចក្តីវេទនាអស់រយៈពេលដប់ថ្ងៃ។ ចូរស្មោះត្រង់
រហូតដល់ស្លាប់ នោះខ្ញុំនឹងឱ្យមកុដនៃជីវិតTM។ ដូចជាពាក្យនៃបទគម្ពីរ តំបន់ដែល
យើងគួរបូជារហូតដល់ស្លាប់គឺជាផ្នែកនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃជំនឿច្រើនជាងផ្នែក
ហិរញ្ញវត្ថុ។ ដើម្បីបង្កើតបុគ្គលិកលក្ខណៈជំនឿរបស់យើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវត្រូវ
សម្រេចដោយជីវិតនៅចំពោះព្រះ។ ថ្វីត្បិតតែយើងខ្វះជំនាញជាងជាតិសាសន៍
ដទៃក៏ដោយ តែបើយើងមានសេចក្តីសុចរិត និងកិត្តិយស នោះការរស់នៅក្នុង
លោកនេះ នឹងមានជីវិត។ ទោះបីយើងជាប្រទេសឯករាជ្យក៏ដោយ ក៏យើងមិន
មានឯករាជ្យភាពផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ហើយលើសពីនេះទៅទៀត យើងក៏មិនមានឯក

រាជ្យភាពនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈដែរ។ ក្នុងចំណោមផលិតផលជាតិយើង ទំនិញខ្លះ
មានគុណភាពទាប ប៉ុន្តែយើងរកឃើញទំនិញបរទេសដូចជាសេដ្ឋកិច្ចរបស់យើង
មិនឯករាជ្យ។ ដូច្នេះរបៀបរស់នៅរបស់យើងជាបឋមត្រូវតែឯករាជ្យនៃបុគ្គលិក
លក្ខណៈរបស់យើង។ ឯករាជ្យភាពនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើងត្រូវបាន
សម្រេចដោយការជឿលើព្រះ និងអនុវត្តបេសកកម្មដោយស្មោះត្រង់។ ដូចជា
យើងជាមនុស្សស្មោះត្រង់ ហើយយើងមានបុគ្គលិកលក្ខណៈឯករាជ្យ យើងទទួល
បានពរជ័យពីព្រះ ហើយក្នុងពិភពលោកយើងអាចទទួលបានរបៀបរស់នៅ។ នគរ
ស្ថានសួគ៌ជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សបែបនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ព្រះ និង ពេលវេលា (II) (ដាន 9:20-27)

1. គោលបំណងដែលព្រះប្រើពេលវេលា។

ទ្រង់ប្រើពេលវេលាដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាបរបស់យើង។ ឧទាហរណ៍ 24 របស់យើង ពាក្យដូចគ្នា "កំហុស" "អំពើបាប" និង "អំពើអាក្រក់" មានបីដង។ បញ្ហាមនុស្សនៅចំពោះព្រះគឺជាបញ្ហាតែអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ នៅដើមដំបូងនៃបទ គម្ពីរ បុរសនោះបានស្លាប់ដោយសារអំពើបាប។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៧, ៣:១៩) ផ្នែកចុងក្រោយបាននិយាយថា មនុស្សដែលបានដង្វាយធួនគ្មានបណ្តាសាម្តងទៀតទេ។ (បប. ២២:៣) គោលបំណងដែលព្រះប្រើពេលវេលាគឺគ្រាន់តែលុបអំពើបាបរបស់យើង។ គាត់លះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីសម្រេចគោលបំណងនេះអស់ពីចិត្ត។ គាត់បានកំណត់ទុកជាមុនថាគាត់បានបញ្ជូនកូនចៀម (ព្រះគ្រីស្ទ) មកជំនួសយើងនៅមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច ដើម្បីដកអំពើបាបរបស់យើងចេញ ហើយបានព្យាករណ៍ថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងមកនាពេលអនាគតក្នុងរូបភាពជាច្រើន។ ពេលវេលាដែលបានសន្យាមកដល់ នោះទ្រង់បានចាត់ព្រះគ្រីស្ទ (ព្រះរាជបុត្រា) មកឯយើង។ គាត់មិនបានសង្គ្រោះកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់ដើម្បីជំនួសយើងទេ។ គាត់ប្រើ "ចិតសិប" ដើម្បីសម្រេចវា។ យើងមិនដឹងពីឆ្នាំនៃរយៈពេលនោះទេ ប៉ុន្តែយើងគិតតែថាជាឆ្នាំនិមិត្តរូបសម្រាប់រឿងនេះពីការបញ្ចេញឱ្យសង់ក្រុងយេរូសាឡឹម

ឡើងវិញចេញមក។ អ្វីដែលយើងដឹងគឺការពិតដែលថាជំនាន់របស់យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ "ប្រាំពីរសប្តាហ៍" ។ យើងរួមបញ្ចូល "ប្រាំពីរ" គួរតែជឿលើព្រះគ្រីស្ទដើម្បីយកឈ្នះដោយការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើបាប។ នេះជាបំណងប្រាថ្នាតែមួយគត់របស់ព្រះចំពោះយើង បំណងប្រាថ្នាតែមួយរបស់យើងក៏បានសម្រេចដោយវាដែរ។

2. វិធីសាស្ត្រដែលព្រះប្រើពេលវេលា

ពេលវេលារបស់ព្រះត្រូវបានប្រើដោយការបែងចែកម៉ោងជាជំនាន់។ អត្ថបទរបស់យើងក៏លាតត្រដាងពាក្យថា ០ ប្រាំពីរសប្តាហ៍™ ហើយក៏បង្ហាញថា ០ ហុកសិបពីរសប្តាហ៍™ (ខទី 25) ។ ព្រះប្រើពេលវេលាក្នុងផែនការរបស់ទ្រង់យើងគួរធ្វើដូច្នេះ។ នៅពេលដែលយើងជួបឆ្នាំថ្មី យើងគួរតែសម្រេចចិត្តថាយើងគួរធ្វើអ្វីក្នុងឆ្នាំនោះ។ យុវជនគួរតែសម្រេចចិត្តថាពួកគេគួរសម្រេចអ្វីនៅជំនាន់យុវជន ពេលដែលគាត់ចាស់គាត់គួរតែសម្រេចចិត្តការងារជំនាន់នោះ។ វាពិបាកណាស់ដែលអ្នកមិនមានផែនការនៃការប្រើប្រាស់ពេលវេលានឹងទទួលបានជោគជ័យ។

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ក្រាំងដែលហោរាបានសរសេរគ្រាន់តែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (១-២)
ដូច្នេះ ពេលយើងអានសៀវភៅនោះ យើងគួរតែទទួលយកវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ដែលចេញមកពីព្រះឥឡូវនេះ។
2. នៅពេលយើងអធិស្ឋាន យើងគួរថ្វាយយញ្ញបូជារបស់យើងយ៉ាងក្រៃលែង។ (ខ
៣) ការអធិស្ឋានដោយគ្មានការបូជា គឺជាការអធិស្ឋានដែលស្លាប់។ ការដែលយើង
អធិស្ឋាន យើងថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះ មានន័យថាត្រូវប្រឹងប្រែងរហូតដល់យើង
លះបង់ដោយភាពងាយស្រួលខាងរូបកាយ ហើយយើងធ្វើខ្លួនយើងឱ្យទាបបំផុត
ហើយទូលអង្វរដោយស្មោះចំពោះព្រះ។
3. អ្នកជឿគួរនៅដោយគ្មានចិត្តនៅទុក្ខលំបាករបស់គាត់។ ការងារដែលពួកគេ
ប្រតិបត្តិមិនគួរបន្ទោសអ្នកដទៃ ហើយគួរតែប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ផ្ទាល់
ហើយពួកគេគួរតែទទួលអារម្មណ៍ពីអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ ហើយប្រែចិត្តដោយ
ការទូញសោក។ កាលដែលដានីយ៉ែលបានអធិស្ឋានក្នុងន័យថាគាត់មានអារម្មណ៍
ថាមានទំនួលខុសត្រូវសម្រាប់ជាតិសាសន៍ផ្សេងទៀត គាត់បានប្រើពាក្យជាច្រើនគឺ
លើយើង™។ (5-16)

4. ដូចដែលយើងតែងតែក្រឡេកមើលការសង្គ្រោះ យើងមិនគួរពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សទេ គុណសម្បត្តិរបស់គាត់។ បុរសនោះគ្មានសេចក្តីសុចរិត និងកុសលអ្វីដែលត្រូវបានសង្គ្រោះឡើយ។ ពេលយើងទូលសូមសេចក្តីសង្គ្រោះដល់ព្រះ យើងគួរតែស្រែករកព្រះ ដោយអាស្រ័យលើព្រះនាមព្រះ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ (១៧-១៩)

5. ការសង្គ្រោះនៃដង្ហាយជួនតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនដោយព្រះនៅមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច ហើយត្រូវបានរៀបចំដោយទ្រង់ ហើយទីបំផុតវាត្រូវបានសម្រេចផងដែរ។ ការសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យនេះ គឺជាអ្វីដែលព្យាករីនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទាយរួចហើយ។ (24-27) នៅពេលណាដែលយើងគិតថាសេចក្តីសង្គ្រោះបានសម្រេចដោយការព្យាករណ៍ នោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងគួរតែត្រូវបានពង្រឹង។

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. វិវរណៈដែលព្រះបានប្រទានដល់ពួកហោរាសម្រាប់យើង មិនមែនជាកម្មវិធីរបស់មនុស្សទេ។ ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍គោលបំណងដើម្បីចេញពីស្ថានសួគ៌។ ដោយសារតែវា បុរសដែលនៅជាមួយនឹងបុរសដើម្បីទទួលវិវរណៈបានទទួលឥទ្ធិពលនៃព្រឹត្តិការណ៍នៃវិវរណៈ។ (៤-៩) សូមអានជាពិសេស ខ៧។

2. ព្រះមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណានៅពេលទ្រង់បានប្រទានវិវរណៈនៃស្ថានសួគ៌ដល់មនុស្សទន់ខ្សោយ ហើយជួយពួកគេ។ (10-16) បុរសមិនអាចទទួលយកព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះសម្រាប់អំពើបាបរបស់គាត់បានទេ។ តើអំពើបាបនិងភាពបរិសុទ្ធអាចរួបរួមគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច? ប៉ុន្តែ ព្រះក៏បានដោះស្រាយបញ្ហាដែរ។ គាត់ចាប់មនុស្សទន់ខ្សោយឱ្យខ្លាចនៅចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ 1) គាត់បានពាល់គាត់ (ខ 10) 2) គាត់ល្អងលោមគាត់ (11-12), 3) គាត់ប៉ះបង្ករបស់គាត់។ (ខ១៥) ដូច្នេះ យើងគួរតែចូលទៅជិតព្រះដ៏មានមេត្តា។

3. អំណាចពិតដែលយើងត្រូវការគឺចេញពីព្រះ។ (១៨-១៩) តើ ៤០:២៨-៣១ បាននិយាយថា “តើអ្នកមិនដឹងទេឬ? តើអ្នកមិនបានឮទេ?”

ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ជាអ្នកបង្កើតទីបញ្ចប់នៃផែនដី។ គាត់មិនដួល ឬនឿយហត់ឡើយ។ ការយល់ដឹងរបស់គាត់មិនអាចស្វែងរកបានទេ។ ព្រះ

អង្គប្រទានកម្លាំងដល់អ្នកដែលទន់ខ្សោយ ហើយអ្នកណាដែលគ្មានកម្លាំង ព្រះអង្គ
បង្កើនកម្លាំង។ សូម្បីតែមនុស្សវ័យក្មេងក៏នឹងដួលសន្លប់ ហើយនឿយណាយ
ហើយយុវជននឹងអស់កម្លាំង។ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ នឹងមានកម្លាំង
ឡើងវិញ។ ពួកគេនឹងឡើងលើដោយស្លាបដូចគន្ធា។ ពួកគេនឹងរត់ដោយមិននឿយ
ហត់។ ពួកគេនឹងដើរ ហើយមិនដួលទេ™។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ពួកបរិសុទ្ធត្រូវក្រោកឈរឡើងនៅថ្ងៃដែលគេបៀតបៀន
(ដាន 11:32-35)**

ពាក្យដែលត្រូវបានកត់ទុកនៅទីនេះ ព្យាករណ៍ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលក្រុង Antiocho-Epiphanes បៀតបៀនប្រជាជនរបស់ព្រះបានកើតឡើង។ ជាការពិតណាស់ ទំនាយនេះត្រូវបានមកដល់នៅថ្ងៃនៃប្រទេសក្រិច (គ.ស.១៦០) ហើយអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានសម្រេច។

1. ពួកបរិសុទ្ធនៃថ្ងៃបៀតបៀនទទួលបានភាពក្លាហាន។ អត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា៖ បិតាមនុស្សដែលស្គាល់ព្រះរបស់ខ្លួននឹងឈរយ៉ាងរឹងមាំ ហើយចាត់វិធានការ™។ (ខ ៣២ ខ) ដោយសារមនុស្សដែលស្គាល់ព្រះជាមនុស្សសុចរិត នោះគេមិនធ្វើឱ្យសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួនកខ្វក់ឡើយ ពួកគេមានចិត្តក្លាហានក្នុងការបៀតបៀន។ សូភាសិត 28:1 ចែងថា៖ បិតាមនុស្សអាក្រក់រត់ទៅរកគ្មានអ្នកណាដេញតាម តែមនុស្សសុចរិតមានចិត្តក្លាហានដូចជាសិង្ហ™។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យ៉ូហាន 4:17-18 បាននិយាយថា “ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ ឥតខ្ចោះជាមួយយើង ដើម្បីឱ្យយើងមានទំនុកចិត្តចំពោះថ្ងៃជំនុំជំរះ ព្រោះទ្រង់ក៏ដូច្នោះដែរ យើងនៅក្នុងពិភពលោកនេះដែរ។ ស្នេហាមិនមានការភ័យខ្លាចទេ ប៉ុន្តែការស្រឡាញ់ដ៏ល្អ ឥតខ្ចោះអាចបំបាត់ការភ័យខ្លាច។ ដ្បិតការភ័យខ្លាចជាប់នឹងការដាក់ទោស ហើយ

អ្នកណាដែលខ្លាចនោះមិនបានគ្រប់លក្ខណ៍ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ™។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ព្រោះយើងពឹងលើព្រះ ហើយមិនខ្លាចខ្មាំងសត្រូវ ដែលព្រះផ្តល់ភាពក្លាហានដល់យើង។ ប៉ុន្តែ ដោយសារយើងខ្លាចសត្រូវ ព្រះដាក់ទោសយើង ហើយធ្វើឲ្យយើងក្លាយជាទាសករនៃភាពភ័យរន្ធត់។ (កិច្ចការ ១:១៧) សូមមើល II Tm ១:៧-៨។

2. ពួកបរិសុទ្ធដល់ថ្ងៃបៀតបៀនបង្រៀនមនុស្សជាច្រើន។ (ខ ៣៣ ក)

ដ្បិតពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេបៀតបៀន គឺមានចិត្តអត់ធ្មត់ ហើយស្និទ្ធទៅ ព្រះក៏គង់នៅជាមួយនឹងគាត់ថែមទៀត។ សម្រាប់វា គាត់ទទួលយកការធានាពីការពិត ហើយគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីបង្រៀនវាទេ។ សាវ័កនៅក្នុងសាសនាចក្រសម័យដើមបានប្រកាសដំណឹងល្អ ហើយខណៈដែលពួកគេត្រូវបានគេបៀតបៀន ពួកគេបានបង្រៀនបន្ថែមទៀត។ ពេលចេញពីគុក គេចេញមកបង្រៀនប្រជាជន។ កិច្ចការ 5:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯមានមនុស្សម្នាក់មកប្រាប់គេថា៖ ឯមើល! អស់អ្នកដែលឯងដាក់គុក ឈរនៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយបង្រៀនប្រជាជន™។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្តដោយការប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ព្រះ។ ដោយសារលទ្ធផលនៃការប្រកាសរបស់ពួកគេ ប្រជាជនដើម្បីស្តាប់ដំណឹងល្អបានប្រែចិត្ត គឺជារឿងល្អ នោះព្រះមានបន្ទូលថា ឯអ្នកណា

ដែលមានត្រចៀក ចូរឲ្យគាត់ស្តាប់នូវអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំ។ ដល់អ្នកណាដែលយកឈ្មោះ នោះអញនឹងឲ្យស៊ីដើមជីវិត ដែលនៅក្នុងឋានសួគ៌នៃព្រះ។ ត្រៀមខ្លួននៅក្នុងរដូវកាលនិងក្រោយរដូវកាល; ស្តីបន្ទោស ស្តីបន្ទោស និងដាស់តឿន ដោយអត់ធ្មត់ និងបង្រៀន™។ (ផ្ទៃទី២ ៤:២)

នេះគឺជារឿងមួយដែលខ្ញុំព្យាយាមនិយាយ។ វាគឺជាការពិតដែលថា នៅពេលដែលអ្នកជឿប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ពួកគេទទួលបានពរជ័យក្នុងព្រលឹងគាត់។ (អេសេក ៣១:១៩) នៅពេលដែលក្រុមជំនុំប្រកាសដំណឹងល្អជាមួយគ្នា ប្រជាជនដើម្បីប្រែចិត្តថ្មី ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះយេស៊ូវនឹងត្រូវបានកើនឡើង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះព្រះវិហារខ្លួនឯងក៏មានបរិបូរណ៍ខាងវិញ្ញាណដែរ។

3. ពួកបរិសុទ្ធបានទទួលបានការបៀតបៀន និងលទ្ធផល (ខទី 33 ខ 35)

ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធជាលទ្ធផលនៃការបៀតបៀន។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងពាក្យថា ហើយអ្នកប្រាជ្ញខ្លះនឹងជំពប់ដួល ដើម្បីឲ្យគេបានចម្រាញ់ បន្ទុក ហើយធ្វើឱ្យសរសេររហូតដល់ពេលនៃទីបញ្ចប់ ត្បិតវានៅតែរង់ចាំដល់ពេលកំណត់។ ឯ (ខទី ៣៥) មានន័យថាត្រូវគេបៀតបៀន។ ក្នុងអ្នកជឿការបៀតបៀនគឺមានតម្លៃជាងសេចក្តីសុខសាន្តនៃរូបកាយ។ ដោយសារការរាប់ជាបរិសុទ្ធទទួលយកព្រះ។ បើគ្មានការញែកជាបរិសុទ្ធទេ បុរសនោះមិនអាចឃើញព្រះអម្ចាស់

បានឡើយ។ ហេព្រើរ 12:14 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លាញយាមដើម្បីសេចក្តីសុខ
សាន្តជាមួយនឹងមនុស្សគ្រប់គ្នា និងដើម្បីភាពបរិសុទ្ធដោយគ្មានអ្នកណានឹងឃើញ
ព្រះយេស៊ូវឡើយ។ “១ យ៉ូហាន ៣:៣ មានបន្ទូលថា ហើយអស់អ្នកណាដែល
សង្ឃឹមលើទ្រង់ នោះបានបរិសុទ្ធខ្លួនឯង ដូចជាបរិសុទ្ធ”។

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទំនាយរបស់ព្រះគួរតែសម្រេចដោយផ្ទាល់។ ដូច្នេះ ការព្យាករណ៍ទាំងអស់ត្រូវបានកត់ត្រាដោយព្រះ ហើយការពិតនៃការសម្រេចត្រូវបានពិនិត្យទៅកាន់ពិភពលោកដោយការសាកល្បង។ ក្នុងន័យបែបនេះ ការព្យាករណ៍របស់ព្រះត្រូវបានហៅសម្រាប់ការពិតមួយ។ (ខ២) មូលហេតុដែលទំនាយរបស់ព្យាករណ៍កើតឡើងក្លាយមិនគួរត្រូវបានកត់ត្រានោះទេ គឺព្រោះវាជាការមិនពិតដែលមិនអាចសរសេរបាន។
2. ទំនាយទាំងអស់របស់បាសា ក្រិក ប្រជាជាតិភាគខាងត្បូង និងប្រជាជាតិភាគខាងជើង ត្រូវបានសម្រេចក្នុងសម័យក្រិក។ ចំណុចដែលយើងភ្ញាក់ផ្អើលគឺអ្វីដែលផ្នែកលម្អិតត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែទំនាយរបស់ព្រះគឺជាអព្វតហេតុមួយ វាជាធម្មជាតិដែលត្រូវបានសម្រេចដូច្នេះ។ សម្រាប់សាសនាមួយនេះ សាសនាគ្រីស្ទ គឺជាសាសនាដែលគួរឱ្យគោរពជាពិសេស។ លោក Macartney បាននិយាយថា “គ្រីស្ទសាសនាមានសសរស្តម្ភពីរ មួយគឺអព្វតហេតុ មួយទៀតគឺការសម្រេចបាននៃទំនាយ” ។
3. Antiocho Epihanes គឺជាអ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទដែលបានបង្ហាញនៅថ្ងៃចុងបញ្ចប់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ អត្ថបទនោះមានខ្លឹមសារលម្អិតយ៉ាងយូរអំពីការពិត។ (21-45) ការពិតដែលពាក្យល្អិតល្អន់របស់វាត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់ គឺជា

ពាក្យដើម្បីបំពេញសេចក្តីជំនឿរបស់យើង។ ដូចដែលយើងឃើញការសម្រេចនៃ
ទំនាយយ៉ាងលម្អិត ជំនឿរបស់យើងគួរតែលម្អិត ហើយក្នុងការជឿព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះ យើងមិនគួរមានលេសអ្វីឡើយ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណាដែលអ្នកជឿ
គិតដល់ការសម្រេចនៃទំនាយយ៉ាងល្អិតល្អន់ នោះបុរសចំណាស់ត្រូវរលាយ ហើយ
អ្នកដែលមានជំនឿគួរនៅសល់តែប៉ុណ្ណោះ។

4. នៅពេលដែលមនុស្សអាក្រក់ដណ្តើមអំណាច ហើយបៀតបៀនមនុស្សទន់
ខ្សោយ នោះមនុស្សសុចរិតគួរត្រូវបានកាត់បន្ថយក្នុងកម្រិតចប់ដង្ហើម។ (៣៣,
៣៥) ហេតុនេះ នៅពេលនោះ ដាវីឌបានអធិស្ឋានថា៖ ឋានព្រះអម្ចាស់អើយ? តើ
អ្នកនឹងភ្លេចខ្ញុំជារៀងរហូតទេ? តើអ្នកលាក់មុខពីខ្ញុំដល់ពេលណា? (ទំនុកដំកើង
១៣:1) ប៉ុន្តែ នៅទីបំផុតការជំនុំជំរះរបស់ព្រះបានមកដល់ ហើយមកដល់ទីបញ្ចប់
នៃមេកំណាច។ (ដាន់ ១១:៤៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ចូរយើងភ្ជួរដូចផ្កាយ។ (ដាន ១២:១-៣)

តើផ្កាយជាអ្វី? ក្នុងចំណោមភាពស្រស់ស្អាតជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោកដែលព្រះបានបង្កើត ជាពិសេសភាពស្រស់ស្អាតនៃផ្កាយបានកើតឡើង ការកោតសរសើរខាងសាសនា (ការកោតសរសើរដើម្បីធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ព្រះ) ។ ដូច្នេះហើយ Kant បាននិយាយថា មានអារម្មណ៍អស្ចារ្យពីរប្រយោជន៍ គឺមួយគឺពិភពនៃមនុស្ស និងមួយទៀតគឺជាពិភពនៃតារា។ ក្នុងនាមជាបដិវត្តន៍បារាំង អ្នកបៀតបៀនបានដកហូតបទគម្ពីរនៃអ្នកជឿជាក់លាក់មួយ គាត់បាននិយាយថា "ទោះបីជាអ្នកដកហូតព្រះគម្ពីររបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែអ្នកមិនអាចដកហូតស្ថានសួគ៌របស់ខ្ញុំបានទេ (កន្លែងដែលផ្កាយរះ)"

1. ផ្កាយរះក្នុងយប់ងងឹត។

កាលដែលអ្នកជឿក្លាយទៅជាអ្នកជឿដោយស្មោះ នោះគាត់ដូចជាកណ្តាលអប្រាត្រក្បាជំនឿដែលបានពង្រឹង ហើយបង្ហាញភស្តុតាងនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ កាលដែលយ៉ូសែបត្រូវបានគេលក់ទៅស្រុកអេស៊ីបដោយឯកោ នោះមិនគួរខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាឡើយ។ ប៉ុន្តែ ដោយគាត់បន្តជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿដោយស្មោះត្រង់ គាត់បានបើកសម្តែងព្រះដល់អ្នកដទៃទៀត។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:១-៨) គាត់ក៏ធ្វើដូច្នេះក្នុងគុកដែលមានទុក្ខដែរ។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:១៩-២៣) ល្អអើក៏បានបើក

បង្ហាញពីន្ទ័របស់ព្រះយេស៊ូវតែម្នាក់ឯងក្នុងទីងងឹតអស់១២០ឆ្នាំ។ (លោកុប្បត្តិ ៦:៨) ទោះជាពិភពលោកខូចខាតយ៉ាងខ្លាំង ហើយអ្នកជឿស្មោះត្រង់ត្រូវនៅឯកោ ក៏ដោយ គាត់បានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះតែមួយមុខ។

2. ផ្កាយភ្លឺឡើងដោយសៀគ្វីនៅលើបន្ទាត់ដែលព្រះបានតាំងទីលំនៅ។

នៅពេលផ្សេងទៀត បុរសដឹងថា មានតែផ្កាយប៉ុណ្ណោះ ផ្កាយដុះកន្ទុយផ្លាស់ទីមិន ទៀងទាត់ ប៉ុន្តែពួកវាក៏ត្រូវបានចរាចរជុំវិញទម្រង់ផ្កាយដុះកន្ទុយ parabolic ផងដែរ។ ផ្កាយដុះកន្ទុយដែលបានអំពាវនាវឱ្យ Haley ខិតជិតដល់ពិភពលោកយ៉ាង ជិតស្និទ្ធក្នុងរយៈពេល 76 ឆ្នាំហើយនៅឆ្នាំ 1986 វាកើតឡើងម្តងទៀត។ កាលណាយើងកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាទៀងទាត់ តែងតែព្រះពេញចិត្ត។ បុរស នោះរក្សាសេចក្តីល្អខ្លះមិនទៀងទាត់ ជាជាងអាចបោកបញ្ឆោតបាន។ ការបន្តមាន ន័យថាដើរតាមច្បាប់របស់ព្រះយេស៊ូវ។ ទំនុកតម្កើង 25:10 បានមាន ប្រសាសន៍ថា “គ្រប់ផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីស្មោះ ត្រង់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន សម្រាប់អស់អ្នកដែលកាន់តាមសេចក្តីសញ្ញា និងទីបន្ទាល់របស់ ទ្រង់”។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១១៩:២។ អេសាយ 6:24 បាននិយាយថា៖ ឯ សូមឱ្យអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវគ្រឿងជាអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដោយ សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិនចេះពុករលួយ™។ ការដែលអ្នកជឿកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យ

របស់ព្រះអម្ចាស់ ទោះបីជាគ្មានការផ្លាស់ប្តូរនោះគឺជាទីសំគាល់ដើម្បីគោរពតាម
ព្រះអម្ចាស់ និងភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ចូរយើងក្លាយជាអ្នកយល់ចិត្ត (ដាន ១២:៨-១០)

1. ចូរយើងយល់ពីបទគម្ពីរ

1) ដើម្បីយល់ពីបទគម្ពីរ គាត់គួរតែស្មោះត្រង់។ ព្រោះបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះដ៏ស្មោះត្រង់។ បើបុរសនោះស្មោះត្រង់គួរបន្តក្នុងចិត្តធ្វើតាម។ (១) ស្មោះត្រង់ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ ព្រោះបុរសនោះបោកបញ្ឆោត ដោយមិនប្រយ័ត្នខ្លួនតែងតែនិយាយកុហក។ (២) ស្មោះត្រង់ដោយបរិសុទ្ធ។ ដូចដែលបុរសនិយាយដោយស្មោះត្រង់ វាជាការងាយស្រួលដែលនៅក្នុងខ្លួនគាត់ គាត់បង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ដើម្បីបំពេញបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់យ៉ាងសាហាវ។ (៣) ស្មោះត្រង់ លះបង់។ នោះគឺទោះបីគាត់ចាញ់ក៏ដោយ គាត់គួរតែរក្សាភាពស្មោះត្រង់។

2) យល់បទគម្ពីរគួរយកទុក្ខ។ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ គឺជាប្រវត្តិនៃការរងទុក្ខ។ ប្រវត្តិនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ជាប្រវត្តិនៃការរងទុក្ខផងដែរ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលមិនត្រូវរងទុក្ខ មិនយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ចុងបញ្ចប់នៃ ខទី 10 បាននិយាយថា ឯ មនុស្សជាច្រើននឹងបន្សុទ្ធខ្លួនគេ ហើយធ្វើឱ្យខ្លួនគេស ហើយត្រូវបានបន្សុទ្ធ ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់នឹងប្រព្រឹត្តដោយទុច្ចរិត TM ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃ ខទី 10 បាននិយាយថា ឯ ហើយគ្មាន

មនុស្សអាក្រក់ណាម្នាក់អាចយល់បានឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានប្រាជ្ញានឹងយល់ TM
។ នៅពេលយើងគិតរឿងពីរឿងមគ្គ អ្នកដែលរងទុក្ខ (ទទួលរងឆ្លើង) យល់ពីបទគម្ពីរ។ ពេលយើងគិតរឿងពីរឿងមគ្គ ចាប់ផ្តើមរងទុក្ខ (ទទួលបន្ទុកការងារ) ប៉ុស្តិ៍។

3) ដោយការប្រែចិត្តពីអំពើបាប គាត់អាចយល់បទគម្ពីរ។ អំពើអាក្រក់ធ្វើឱ្យបុរស
ងងឹត។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក់កណ្តាលនៃ ខទី 10 បាននិយាយថា ឯ គ្មាន
មនុស្សអាក្រក់ណាម្នាក់អាចយល់បានឡើយ TM ។ ធីមទី ២ ៣:៦-៧ បានមាន
ប្រសាសន៍ថា ក្នុងចំណោមពួកគេ គឺជាអ្នកដែលល្អនិច្ចកាលក្នុងផ្ទះ ហើយចាប់ស្រ្តីទន់
ខ្សោយ ទទួលបន្ទុកដោយអំពើបាប ហើយនាំឱ្យរងដោយតណ្ហាផ្សេងៗ តែងតែ
រៀនសូត្រ ហើយមិនអាចទទួលបានចំណេះដឹងអំពីសេចក្តីពិតឡើយ TM ។

2. ចូរយើងយល់ពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ

ពេលខ្លះយើងធ្លាក់ទៅក្នុងបញ្ហា = បញ្ហាលំបាក) ក្នុងមួយជីវិតរបស់យើង ហើយ
យើងជួបនឹងបញ្ហាលំបាក មិនដឹងថាយើងគួរទៅផ្លូវណា ហើយត្រូវធ្វើយ៉ាងណា។
បន្ទាប់មក យើងគួរតាំងចិត្តនៅកន្លែងដែលឆន្ទៈរបស់ព្រះជាវិធីដើម្បីដឹងថាព្រះ
ហឫទ័យរបស់ព្រះមានដូចខាងក្រោម។

1) ផ្លូវសុចរិតជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះតែងតែជាផ្នែក
ខាងនៃសេចក្តីសុចរិត។ ទំនុកតម្កើង 5:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯអ្នកដែលមានចិត្ត

អំនួតនឹងមិននៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នាឡើយ។ អ្នកស្តាប់អ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទាំងអស់™។ ដូច្នេះ ផ្លូវសុចរិតជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជានិច្ច។ ផ្លូវមានភាពចម្រុះចម្រើន ប៉ុន្តែវាអាចជាឧបសគ្គ។ ផ្លូវដែលប៉ុលទៅទីក្រុងរ៉ូមគឺជាឆន្ទៈរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែវាជាទុក្ខលំបាកដ៏ធំ។ (កិច្ចការ 28 :)

2) ឆន្ទៈរបស់ព្រះអាចត្រូវបានដាក់នៅក្នុងវិធីទីពីរ។ នៅពេលដែលយើងព្យាយាមធ្វើអ្វីមួយ វត្ថុនោះរាប់បញ្ចូលទាំងរឿងសុចរិត ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរ គឺជាផ្នែកខ្លះដែលយើងសង្ស័យនូវចំណុចសុចរិត។ ប៉ុន្តែយើងស្រឡាញ់ព្រះ ហើយប្រតិបត្តិដោយសុចរិត ព្រះអាចប្រទានពរបានសូម្បីតែពរជ័យក៏ដោយ។ អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះបានទទួលប្រយោជន៍ដោយការរួបរួមរបស់ទាំងអស់ជាមួយគ្នា។ ទំនុកតម្កើង ៣៧:២៣-២៤ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ា ជំហានរបស់មនុស្សត្រូវបានតាំងដោយព្រះអម្ចាស់ កាលណាគេពេញចិត្តនឹងផ្លូវរបស់ខ្លួន។ ទោះគាត់ដួលក៏ដោយ ក៏គាត់មិនត្រូវបោះក្បាលចោលដែរ ត្បិតព្រះយេស៊ូវលើកដៃគាត់™។ សូភាសិត 3:5-6 មានប្រសាសន៍ថា “ចូរទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ឱ្យអស់ពីចិត្ត ហើយកុំពឹងផ្អែកលើការយល់ដឹងរបស់ខ្លួនឡើយ។ ចូរទទួលស្គាល់ទ្រង់តាមគ្រប់មធ្យោបាយរបស់អ្នក

ហើយទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យផ្លូវអ្នកត្រង់™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 ចូរមើលទៅអនាគត ហើយយើងរស់នៅ (ដាន ១២:១២)

1. កុំរស់នៅតែអតីតកាល។

1) រស់នៅតែអតីតកាលក្លាយជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ សុភាសិតបានពោលថា សេចក្តីក្រអឺតក្រទម ជាអ្នកនាំឱ្យវិនាស។ (សុភ. ១៦:១៨) អ្នកដែលពេញដោយខ្លួនឯងយ៉ាងពេញលេញ គ្មានកន្លែងទទួលពរពីព្រះយេស៊ូវទេ។ ២) អ្នកដែលរស់នៅអតីតកាលបានត្រឹមតែក្លាយជាអ្នកបម្រើនៃការស្តីបន្ទោសការត្អូញត្អែរ។ នៅពេលដែលបុរសត្អូញត្អែរចំពោះបុរសនោះ វាក្លាយជាអំពើបាបដើម្បីតទល់នឹងព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ៧៨:៤០, ១កូរិនថូស ១០:១០) បុរសម្នាក់បន្ទោសអ្នកដទៃតែពេញមួយជីវិត។ ដោយសារតែកំហុសរបស់អ្នកដទៃ គាត់ផ្ទាល់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបតាមការត្អូញត្អែរ។ ហើយត្រូវបំផ្លាញចោល។ ៣) អ្នកដែលរស់នៅក្នុងអតីតកាលក្លាយជាអ្នកបម្រើនៃភាពតានតឹង។ ការខកចិត្តគឺជាអំពើបាបដ៏ធំដែលព្រះជាម្ចាស់បានសុគត។

2) មានក្តីសង្ឃឹមនៃអនាគត និងរៀបចំជីវិតបច្ចុប្បន្ន។

បុរសគួរតែដឹងថាអនាគតជាអ្វី។ អនាគតមកតាមការតែងតាំងរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះយើងគួរតែដឹងថាមានតែអ្វីដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យមកលើផែនដីនេះប៉ុណ្ណោះ ហើយយើងក៏ពេញចិត្តនឹងវិករាយដែរ។ នៅពេលយើងស្រឡាញ់តែព្រះនៅថ្ងៃ

អនាគត អ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងជួបនឹងមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើងស្របតាម
ពួកគេ។ (រ៉ូម ៨:២៨) Theodore Roosevelt បានយកវ៉ែនតាសម្រាប់ជំងឺ
myopia របស់គាត់ ពេលគាត់ដើរជាមួយស្រោមវ៉ែនតានៅក្នុងហោប៉ៅរបស់គាត់
ម្តង ពេលគាត់ត្រូវបានគេបាញ់ ហើយស្ទើរតែអាចនឹងត្រូវស្លាប់ ត្បិតព្រឹត្តិបត្រនេះ
មិនត្រូវបានចូលទៅក្នុងគាត់សម្រាប់ស្រោមកញ្ចក់នោះទេ។ គាត់អាចត្រូវបាន
ជៀសវាងពីការស្លាប់របស់គាត់។ បុរសម្នាក់បានកើតឃ្លង់។ គាត់ត្រូវបានបោះ
ជំរំនៅមន្ទីរពេទ្យឃ្លង់ ហើយបានស្តាប់ដំណឹងល្អ ហើយបានជឿព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
។ ដូច្នេះ គាត់បានអរគុណជាជាងដែលបានក្លាយជាជំងឺឃ្លង់របស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ចូរធ្វើដោយគិតថា តើទីបញ្ចប់នឹងទៅជាយ៉ាងណា (ដាន ១២: ១៣)

មេរៀនដែលយើងរកឃើញពីពាក្យនេះមានដូចខាងក្រោម។

1. វានិយាយថារង់ចាំដល់ទីបញ្ចប់។

អត្ថន័យនៃអត្ថបទដើម (Aṭṭa le lakech = Ata lel lakech) គឺ “អ្នកឆ្ពោះទៅរកទីបញ្ចប់”។ នេះមានន័យថាឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីស្លាប់។ នេះគឺបង្រៀនពីរបៀបរស់នៅដល់បុរស។ អត្ថន័យគឺធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងគោលបំណងនៃការស្លាប់របស់អ្នក។ បុរសក្នុងលោកនេះប្រតិបត្តិមិនគិតរឿងមរណៈហើយប្រតិបត្តិគ្រប់យ៉ាង។

បើគេនឹកឃើញពីការស្លាប់របស់គេ ហើយប្រតិបត្តិអ្វីខ្លះ ពិភពលោកអាចនឹងក្លាយទៅជាអាក្រក់ដូចសព្វថ្ងៃនេះ។ ចំពោះបុរសនោះមានចរិតខ្លី មិនអាចមើលឃើញឆ្ងាយ។ យើងគួរតែដឹងពីខ្លឹមសារនៃការស្លាប់របស់យើង ហើយយើងគួរតែទទួលយកវាទៅ។ មនុស្សប្រុសមិនឱ្យយកអំពើបាបមកធ្វើជាបញ្ហានោះទេ គេមានរឿងមួយដែលគេអាចបដិសេធបាន។ វាគឺជាការពិតដែលថាការប្តេជ្ញាចិត្តមិនផ្តល់សេចក្តីរីករាយដល់គាត់។ កាលដែលលោកនឹកឃើញនូវអំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តនោះ លោកមិនបានជួលឡើយ ហើយសតិសម្បជញ្ញៈក៏តែងតែឈឺ ហើយចូរដូចទទួលទឹកកក។ ដូច្នេះ ការមានជំងឺពេញមួយជីវិត មិនមែនជារឿងសប្បាយចិត្តដូចការ

រក្សាសពនោះទេ។ នរណាចង់កាន់សាកសព និងហូបអាហារមុនវា?
ប្រសិនបើពេញមួយជីវិតគាត់ធ្វើបាបពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ដោយមិនដោះ
ស្រាយបញ្ហានេះត្រូវតែជាទុក្ខព្រួយអស់កល្បជានិច្ច។

ដូច្នេះ ជីវិតត្រូវចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ពោលគឺជីវិតក្នុងន័យរៀបចំសេចក្តីស្លាប់
ជាចាំបាច់។ យើងមិនគួរឈានទៅរកសេចក្តីស្លាប់ឡើយ ហើយគួរដើរទៅរក
សេចក្តីស្លាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងគួរតែដឹងការពិតថា ការស្លាប់
ជាអាថ៌កំបាំង ដែលអាចឱ្យរសជាតិផ្អែមល្ហែម ហើយបន្ទាប់មក យើងគួរតែ
រៀបចំជីវិតដោយសេចក្តីជំនឿរួចហើយ ដើម្បីនឹងស្លាប់ដោយរីករាយ។

បុរសនោះគ្មានសញ្ញាថាចាស់ក្នុងមួយថ្ងៃពីរថ្ងៃទេ គឺរស់នៅដោយគ្មានការថប់
បារម្ភដូចមិនស្លាប់។ ប៉ុន្តែវាគឺជាជីវិតនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ និងគ្មានន័យ។

យើងគួរគិតថាយើងឃើញសេចក្តីស្លាប់ត្រូវដាក់មុនរាល់ថ្ងៃ ហើយយើងមិនគួរ
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ នៅពេលដែលយើងមិនដឹងថាតើយើងមិនដឹងថាការពិត
ដែលថាទីបំផុតការស្លាប់បានវាយប្រហារមកលើយើង? បុរសនោះមិនប្រាកដថា
ស្លាប់ទេ បន្ទាប់ពីទទួលបានជោគជ័យ។ អ្នកបំរើរបស់ព្រះដូចជាម៉ូសេមិនបាន
ចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានទេ ហើយបានស្លាប់។

2. វាសន្យាថានឹងសម្រាកដោយសន្តិភាព។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "ហើយអ្នកនឹងសម្រាក (ពាក្យ = tanoak) ពាក្យ "សម្រាប់" មិនមាននៅក្នុងអត្ថបទដើមជាភាសាហេព្រើរទេ។ ពាក្យ "និង" មិនមានន័យថាគ្មានសកម្មភាពទេ។ នេះជាខ្លឹមសារ និងសន្តិភាពដែលនឹងកើតមាន បន្ទាប់ពីសម្រេចបាននូវអ្វីដែលលោកមានបំណងទាំងស្រុង។ ដូច្នេះ "អ្នកនឹងសម្រាក" នៅទីនេះសន្មតថាការខិតខំប្រឹងប្រែងលះបង់ដូច្នេះ។ អ្វីដែលនៅសល់ មិនអាចរំពឹងទុកដោយគ្មានការប្រឹងប្រែងពេញលេញនោះទេ។ ព្រោះការសម្រាក ជាផ្នែកនៃការព្យាយាមពេញលេញ។ បន្ទាប់ពីព្រះក៏បានធ្វើការទាំងស្រុងអស់រយៈពេល ៦ថ្ងៃ ហើយបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលលោក បានសម្រាក។ ដូច្នេះបើគ្មានការព្យាយាមដើម្បីទទួលបានខ្លឹមសារ និងសន្តិភាពជា សកម្មភាពរបស់បុគ្គលដើម្បីទម្លាយការពិតទេ នោះក៏មិនរីករាយនឹងការសម្រាក ពិតដែរ។

ចុះតើអ្វីទៅជាការលះបង់ពេញលេញដើម្បីនាំមកនូវការសម្រាកជាផ្នែក?

1) វាមិនមានន័យថាបង្កើតសមិទ្ធផលដែលអាចធ្វើទៅបានបំផុតជាមួយនឹងបំណង ប្រាថ្នាដ៏អស្ចារ្យបំផុត។ យ៉ាងណាក៏ប្រាកដមានប្រសាសន៍ថា៖ ណែនាំណាមានសេចក្តី ប៉ងប្រាថ្នាបានកើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបបានធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តី ស្លាប់™។ (យ៉ូ. ដោយសារតែគាត់មិនមានពិភពលោកដែលគាត់គួរតែកាន់កាប់។

បុរសនោះធ្វើតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា គាត់មិនអាចទទួលបានអ្វីដែលនៅសល់ឡើយ។

2) នៅពេលដែលគាត់បដិសេធខ្លួនឯង ហើយលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះយេស៊ូវ គាត់អាចធ្វើរឿងពិត ហើយគាត់ទទួលស្គាល់ថាជាលទ្ធផល។ មានពេលមួយ ជនជាតិយូដាបានចូលទៅសួរលោកយេស៊ូថា៖ បងប្អូនមកគេសួរលោកថា៖ បងតើយើងត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ដើម្បីនឹងធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះ?TM។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ បងប្អូនមក គេសួរគាត់ថា៖ បងតើយើងត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ដើម្បីនឹងធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះ?TM។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ បងនេះជាកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នាជឿលើព្រះអង្គដែលព្រះអង្គចាត់អោយមកTM។ (យ៉ូហាន ៦:២៨-២៩) លោកយេស៊ូមានមូលហេតុដែលត្រូវឆ្លើយដូច្នេះ។ ពីព្រោះមានតែព្រះយេស៊ូប៉ុណ្ណោះដែលបានប្រតិបត្តិកិច្ចការទាំងស្រុងដែលទ្រង់បានធ្វើ។ ការបូជាដែលលោកបានកើតក្នុងស្នូក ហើយលោកបានសម្រេចរហូតដល់ការផ្តាច់របស់លោក គឺដើម្បីប្រគល់អ្វីដែលនៅសល់ដល់បុរសដែលមិនអាចកាត់ផ្តាច់បាន។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ អ្នកនោះទទួលបានយញ្ញបូជាពេញលេញជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួន។ ទោះបីជាប្រសិទ្ធភាពគ្មានដែនកំណត់ត្រូវបានកាន់កាប់ចំពោះគាត់ក៏ដោយក៏គ្មាននរណាម្នាក់ហាមឃាត់វាដែរហើយប្រសិទ្ធភាពគឺមានឥទ្ធិពលលើគាត់។ ដូចអ្នកណាថាមានស្នូតជាមានស្នូតរបស់ខ្ញុំ គ្មានអ្នកណាហាមឃាត់ទេ

ប្រសិទ្ធភាពនៃការក្លាយជាឋានសួគ៌របស់ខ្ញុំ គួរតែកើតឡើងដោយផ្ទាល់។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូមិនមែនជារបស់ខ្ញុំដូចជារបស់ខ្ញុំដោយសារសេចក្តីជំនឿ។ មានការផ្សំដើមឈើ! យើងត្រូវបានគេផ្សំព្រះយេស៊ូរដោយសេចក្តីជំនឿ យើងទទួលបានគុណសម្បត្តិនៃការបូជារបស់ទ្រង់ ហើយរីករាយនឹងអ្វីដែលនៅសល់ គឺការបូជារបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ យើងគួរតែផ្សំជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូ ទោះជាមានជីវិតលើសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ។ សកម្មភាពនៃកិច្ចការទាំងអស់ក៏គួរតែជាមជ្ឈមណ្ឌលរបស់ព្រះយេស៊ូវដែរ។

3. ការទទួលការវិនិច្ឆ័យដោយអំពើរបស់យើង។

ពាក្យថា “ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងឈប់សម្រាក ហើយនឹងឈរនៅកន្លែងដែលឯងបានបែងចែកនៅចុងថ្ងៃនោះ។” (1 កូរ៉ិន 15: 58) មានន័យថា បុរសនោះទទួលការវិនិច្ឆ័យដោយទង្វើរបស់គាត់។ សូមយោងទៅ II Cor 5:10 ។ យើងទទួលបានអ្វីដែលយើងបានធ្វើបន្ទាប់ពីនោះ។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរយកចន្លោះនៃការគិតទៅទទួលការកម្សាន្ត ហើយយើងក៏គ្មានកន្លែងសម្រាប់វិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃទៀតដែរ។ អ្វីដែលយើងរស់ខ្លួនឯងរាល់ថ្ងៃគឺជាការងាររបស់យើង។ តើយើងត្រូវរស់ដោយអ្វី? 1) វិនិច្ឆ័យខ្លួនយើងដោយពាក្យរបស់មិត្តភក្តិរបស់យើងតែងតែមិនមានសុវត្ថិភាព។ មិត្តរីករាយតែចំណុចល្អរបស់ខ្ញុំ តែមិនឃើញចំណុចខ្សោយច្រើន

ទេ។ ពេលខ្លះពាក្យរបស់បុរសណាម្នាក់ដែលស្តាប់យើងគឺស្រួលសម្រាប់យើង។ ក្នុងន័យនេះ ពួកគេក៏ជាមិត្តពិតរបស់យើងផងដែរ។ យើងមិនគួរវាយតម្លៃយើងតាមពាក្យសម្តីរបស់អ្នកលើកសរសើរឡើយ។ 2) យើងមានអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏យុត្តិធម៌ជាច្រើនដើម្បីវាស់ស្ទង់យើង គឺទុក្ខិក្ស ការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏អស់កល្ប ការល្អៗ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពេលយើងត្រូវលើកឡើង តើយើងអាចបន្តមានជំនឿបានទេ? ហើយកាលដែលយើងចុះមក តើយើងអាចរក្សាជំនឿបានឬទេ? ពេលយើងត្រូវល្អៗ តើយើងអាចយកឈ្មោះវាបានទេ? បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះហើយ យើងធ្វើតាមវាតាមខ្នាតតម្រាទាំងអស់នេះ យើងគួរតែបង្ហាត់ខ្លួនយើង ហើយយើងគួរឆ្លងកាត់ការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយ។ រថភ្លើងគួរតែត្រូវបានត្រូវការជាចាំបាច់ដើម្បីសម្រេចបាននូវការរាប់ជាបរិសុទ្ធជាដាច់ខាត។ (ដាន ១២:១០)

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បុរសដែលត្រូវសង្គ្រោះត្រូវបានកំណត់ដោយមនុស្សដែលសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅរបស់ព្រះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មានតែមនុស្សដែលព្រះបានជ្រើសរើសប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានសង្គ្រោះ។ (ខ១) ដូច្នេះតើអ្នកដែលបានរើសតាំងមានអំណរខ្លាំងប៉ុណ្ណា! ភស្តុតាងដែលថាបុរសនោះត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះគឺជាសេចក្តីជំនឿដើម្បីជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក្នុងមនសិការ។ (កិច្ចការ ១៣:៤៨)
2. អ្នកដែលនាំមនុស្សទៅរកព្រះអម្ចាស់ គឺជាអ្នកជឿលើសេចក្តីពិត (ប្រាជ្ញា) នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (ខ២) អ្នកដែលជឿលើសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានពង្រឹង ហើយជីវិតរបស់គាត់បានភ្លឺដូចផ្កាយ។ (ខ៣ នាំមនុស្សចូលទៅក្នុងព្រះមនុស្សមិនអាចយល់គ្រប់ការណ៍នៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះបានទេ។ គាត់មានអ្វីដែលគាត់យល់តាមរយៈបទពិសោធន៍របស់គាត់អស់រយៈពេលជាយូរ។ ហើយអ្វីដែលគាត់យល់នៅថ្ងៃចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក។ (5-9) ជាពិសេស។ អាន ខ ៩ ។
3. ក្នុងចំណោមមនុស្សមួយចំនួនត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធជាងដោយការធ្វើតាមចរន្តនៃពិភពលោក ប៉ុន្តែជីវិតអ្នកដទៃនៅតែជាអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់។ ដូច្នេះ វិវរណៈ 22:11 មានបន្ទូលថា “ចូរឱ្យអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅតែប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ហើយអំពើអាក្រក់នៅតែស្លាកគ្រោក ហើយមនុស្សសុចរិតនៅតែប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ”

ហើយវិសុទ្ធក៏នៅបរិសុទ្ធ”។ “។ ស្ថានភាពនេះគឺជាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីការពិតដែលថាមនុស្សដែលព្រះបានជ្រើសរើស និងមនុស្សដែលមិនបានជ្រើសរើសរស់នៅជាមួយគ្នាក្នុងពិភពលោក។ (ខ១០) អាថ៌កំបាំងនៃការញែកជាបរិសុទ្ធគឺការយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

4. ជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធមានលក្ខណៈដើម្បីរង់ចាំការសម្រេចនៃការសន្យារបស់ព្រះចំពោះខ្ញុំ ពិភពលោកដ៏យោធន៍។ (ខ ១២) សម្រាប់ការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានសម្រេច ប្រាកដណាស់ថាជីវិតដែលត្រូវរង់ចាំវាត្រូវការអំណរក្នុងទុក្ខលំបាក។ ទំនុកតម្កើង 62:1 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតព្រះតែមួយគត់ព្រលឹងខ្ញុំរង់ចាំក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំបានមកពីគាត់™។ យោងទៅ ទំនុកតម្កើង ៣៣:២០, ៦២:៥ សុភាសិត ២០:២២ គឺ ៣០:១៨, ៤០:៣១, ៤៩:២៣, ទូរំ ៣:២៥។

[ចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយរបស់ អេសេគាល និង ដានីយ៉ែល ដោយបណ្ឌិត

Dr. Yune Sun Park]

Soli Gloria Dei